

- ⊕ **Cinema:** Mostra de Cinema de València
- ⊕ **Disseny:** Setfonts: setmana de la tipografia de Palma
- ⊕ **Lletres:** Plaça del Llibre de Castelló

ANDREA DAVID XÈNIA FRANCESC ÁLVARO DAVID PAULA LAURA JOAN CHARAF

28 JOVES EMPRESONATS RADIOGRAFIA D'UNES DETENCIONS IRREGULARS

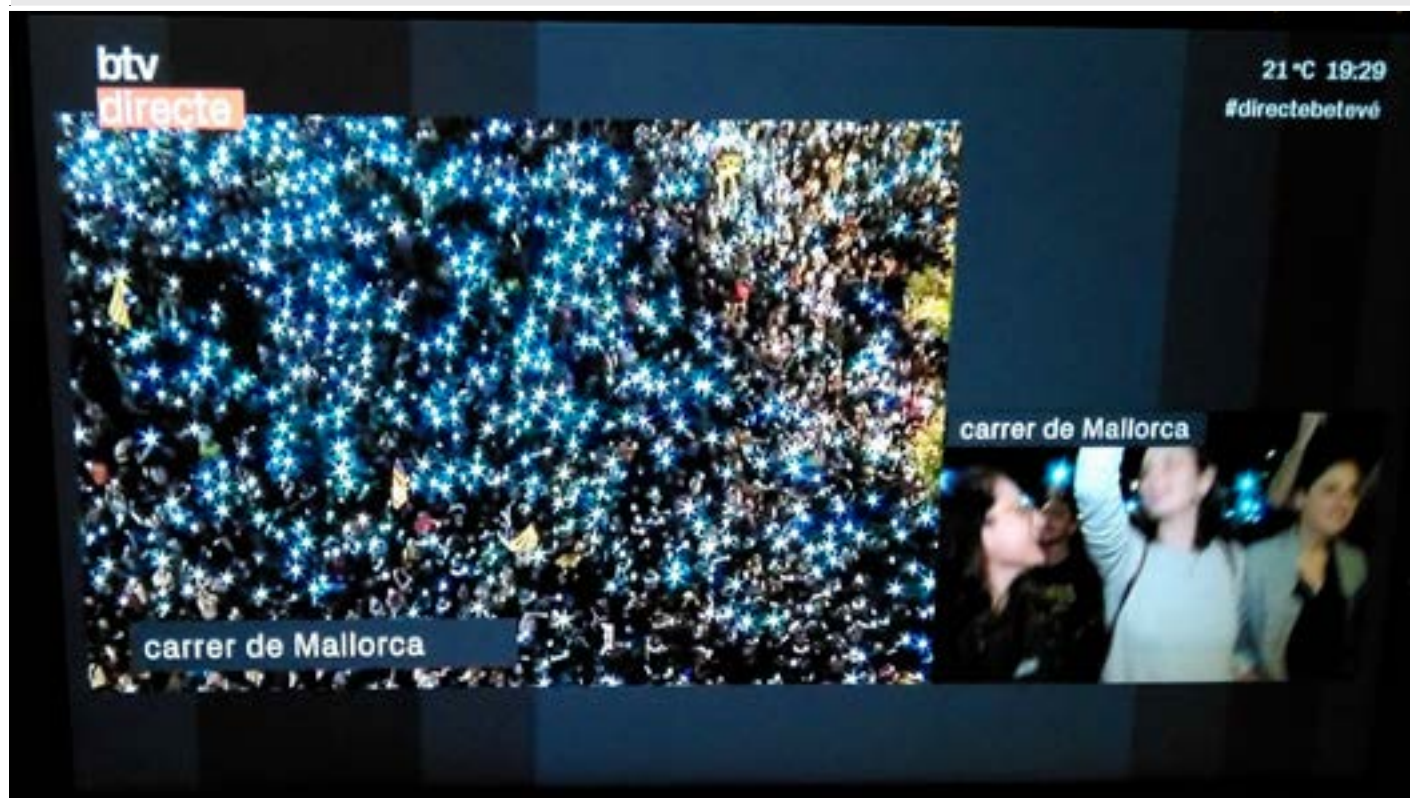
IBRAHIM ROBERT PAU ALBERT AMADEU OTHMANE IONUT I ONZE JOVES MÉS...

ACTUALITAT

L'ajornament del clàssic Barça-Madrid, una maniobra política de Tebas i la Moncloa contra les protestes

LA REVOLUCIÓ SERÀ TELEVISADA?

MERCÈ IBARZ

FOTOGRAFIA: MERCÈ IBARZ

A mig segle del poema-cançó de Gil Scott Heron, la càmera de les revoltes i de les regressions no és la de la tele i prou

Dijous no vaig mirar la tele, no vaig voler. M'hi havia passat hores la setmana anterior, des del dia de la mòmia que us contava en **l'article precedent a aquest**. Article al qual he de fer una rectificació, encara que sembli no res, una petitesa, canviar una paraula, 'futur' per 'present': creia que la sentència és un codi de conducta de l'estat per al futur i així ho vaig escriure. No: és un codi de conducta de l'estat per al present, en marxa. De seguida ho hem vist.

Doncs això, dijous no vaig mirar la tele, cap ni una, de fet només miro les catalanes, els informatius, i alguna vegada els primers minuts d'un o dos programes satírics. No em va donar la gana. No m'hi veia, mirant la notícia del dia, la de la bèstia. El dia de la bèstia. Tot és tan arcaic... L'Estat de Coses Dominants tornava a la televisió abans de la paleotelevisió: només una cadena ho retransmetria, totes les altres emetrien el mateix. Només hauria faltat que fos en blanc-i-negre. Però no hi va caure, l'estat, pel que sembla, que els periodistes de la tecla i de la foto tenen telèfons mòbils com tothom i més que tothom: en el seu cas són eines de treball, tant i més que per a tothom.

Algú va filmar amb el mòbil –no en diré el nom, tal com va el codi de conducta de l'estat en marxa– ben de prop i en detall la policia que protegia l'arribada del colpista de 1981 i li obria pas, abraçant-lo i tot

No informo ni comento més vídeos que m'han arribat per WhatsApp per no alterar l'estómac

Direu: però si no els deixaven acostar a la cerimònia de la bèstia. Doncs, mira, precisament per això mateix. Els periodistes –500 professionals, de 150 mitjans, 58 d'internacionals, de 17 països– van filmar igual, i el que van filmar és tant o més rellevant que les imatges de la cerimònia de la bèstia abans de tornar a sortir i en arribar al fossar. Però si dius que no les has vistes, que no vas veure aquell dia la tele: no m'ha calgut, m'han arribat per WhatsApp.

Algú va filmar amb el mòbil –no en diré el nom, tal com va el codi de conducta de l'estat en marxa– ben de prop i en detall la policia que protegia l'arribada del colpista de 1981 i li obria pas, abraçant-lo i tot. Hi va arribar i es va adreçar a la porta, on s'estaven els periodistes, tots ben visiblement identificats, que no tenien el permís de l'estat per a accedir al fossar i que no van entrar-hi, mentre que sí que ho feia Tejero. A un dels periodistes li va sortir el crit, potser prudent o potser de cor: 'Però nosaltres som la premsa, hi estem acreditats, mentre que el company, no.' Res de res, el colpista va passar i els periodistes es van quedar amb un pam de nas. Sí, ho havia d'haver filmat Berlanga.

El vídeo oficial que potser t'arriba per WhatsApp és una altra perla: la ministra de Justícia, María Dolores Delgado, vestida de mig dol, blau i negre, que, mira, potser s'escau en una cerimònia en què saps que estaràs voltada de *hooligans* de la bèstia que potser no s'estaran de llançar crits pre-constitucionals, que en diuen ara, i un dels néts hi voldrà cobrir tant sí com no el fèretre amb la bandera ídem. Una certa prudència és comprensible, ministra, però les formes que cal atendre són també, i sobretot, unes altres, les del present: un càrrec així, responsable de justícia, no sols ho ha de ser, de democràtic, també ha de semblar-ho. Sempre hi anem a parar, a la dona del cèsar.

No informo ni comento més vídeos que m'han arribat per WhatsApp per no alterar l'estómac. I perquè el que de debò interessa, almenys a mi i potser a uns quants de vosaltres,

Des del 70, quan vas alçar aquest himne teu descarat i sagaç, la tele ha fet un munt de coses decisives que no sé si vas guipar

Però sempre hi ha alguna cosa de la cançó que torna. Èpica si vols, nostàlgica sense remei. També melancòlica

és si tenia raó o no, si encara en té, Gil Scott Heron, el poeta negre nord-americà avi del rap, que el 1970 va donar al món aquest poema-cançó memorable, 'La revolució no serà televisada' ('Revolution Will Not Be Televised'), que podeu sentir i ballar **aquí** si us vaga. Poca broma.

Que n'han passat de coses des de llavors, Gil. Tu et vas morir fa vuit anys, el 2011, fet un nyap, als seixanta-dos. Vas jugar fort i les coses no van anar del teu costat ni tan sols quan els donaves alguna oportunitat, que no era sovint. El millor artista és l'artista mort, també tu. El teu himne es continua cantant, perquè continua sent cert que 'The revolution will not be brought to you by Xerox' ('la revolució no t'arribarà fotocopiada', ara en diríem per Instagram o per Facebook o per Twitter). Ara: des del 70, quan vas alçar aquest himne teu descarat i sagaç, la tele ha fet un munt de coses decisives que no sé si vas guipar, xacrat com estaves de maleses: va contribuir a la caiguda del Mur de Berlín i va retransmetre l'execució del dictador Ceaucescu a Romania, per dir-te només dos exemples entre molts.

Però sempre hi ha alguna cosa de la cançó que torna. Èpica si vols, nostàlgica sense remei. També melancòlica. Hores i hores de Betevé, la cadena local de Barcelona que ha tingut l'encert de fer el que feia la CNN quan va començar (ja no ho fa): sortit al carrer, filmar en continu, sense editar, amb els comentaris imprescindibles i prou, buscar escenes significatives, persones que hi diguin coses rellevants, durant tanta estona com convingui que és l'estona que la cosa dura, una conducció informativa al plató atenta i prou, sense prèdiques. La revolta televisada. Al cap de quatre dies seguits de focs vistosos –el foc és tremendament fotogènic, de nit– i després de vespres de protestes diguem-ne embriagadores, l'embaf arriba i, si no t'arriba i en vols més, és que t'has fet addicte televisiu. I tornes a pensar en els versos del poeta Heron, 'The revolution will not be right back after a message': 'La revolució/revolta no tornarà amb un missatge i prou.' L'èpica audiovisual és volàtil. I ho deixo aquí. 📺

CATALUNYA I LA PARADOXA DE LA UNIÓ

SIMONA LEVI

Pancartes d'unitat i llibertat. ALBERT SALAMÉ

«Com deia una estudiant entrevistada aquests dies: 'Hi ha moltes maneres de lluitar perquè les coses canviïn a millor.' Si les unifiquem com agrada als peixos més grossos, moltes i moltes persones es quedaran sense veu»

Una gran part dels règims autoritaris i de les dictadures sorgeixen de les urnes. No necessiten alçaments ni cops d'estat. Hi ha alguns ingredients que són imprescindibles perquè els votants es llancin als braços d'opcions autoritàries. Han d'estar exasperats per una inseguretat econòmica constant. A Espanya (Itàlia, Grècia...) aquest ingredient no és cap problema, ja el tenim. Els diversos governs, juntament amb un grapat de partits de 'esquerra' o dreta enfeïnats a engolir les engrunes del pastís, han fet una tasca meravellosa per la injustícia fiscal i per aprofundir la bretxa entre els ultra-rics, el règim, les seves clienteleles i la resta de la gent.

Però la injustícia econòmica pot acabar transformant-se en descontentament contra el règim si no es desvia l'atenció. Això només es pot fer d'una manera: creant un enemic. Pot ser intern o extern, però si és intern és molt més fàcil. Quan es tria un enemic intern, no s'han de descuidar alguns requisits essencials: ha de ser un enemic que puguem vèncer

La polarització de les teves files ja la tens, però cal exasperar l'enemic elegit i acorralar-lo fins a destil·lar una síntesi

Només ha de quedar un posicionament davant el teu: l'oposat, perquè els dos s'expliquin per contraposició. Dues posicions en què les altres opinions siguin considerades traïció o irrelevantes

i humiliar. Els votants han de veure com el dobleguem una vegada i una altra, com el dominem amb deixats de víctima, perquè la victòria sigui encara més èpica. S'han de magnificar els defectes de l'enemic, o fins i tot crear-los, fins que quedi deshumanitzat: ja no és una persona, és la identificació de la cosa abjecta –el gitano, el moro, el jueu, el català (sí, per molt que alguns a Catalunya encara ho neguin, tot això ha portat al fet que, majoritàriament, a la resta de l'estat espanyol es vegi amb hostilitat els catalans; per exemple, en un exercici panestatal de **biaix de confirmació**, durant les càrregues brutals a la primera, multitudinària i fins aleshores pacífica reacció a la sentència del procés –l'ocupació de l'aeroport–, la notícia més buscada a Google a Espanya no era aquesta sinó la senyora de Tarragona agredida per un independentista). D'aquesta manera, els votants poden deslliurar-se de tota empatia i, si cal, participar en el linxament. Poden créixer a l'emparedat del més fort per sentir-se encara persones tot i la humiliant condició vital d'haver de treballar com animals per arribar a final de mes, sense espai per a pensar, només per a desfogar estrès, ràbia i frustració.

La polarització, que ràpidament es transforma en fanatisme (és a dir, ser cada vegada més lluny de la realitat i més a prop de l'abstracció i dels símbols, com les banderes), és essencial. Aquesta és la tasca principal i, en molts casos, única dels partits polítics: representar unes idees simples ('simple' entès com a no complex i ideal, o sigui, irreal) de la manera més extrema possible per destacar sobre altres que representen, al seu torn, unes idees simples [entenent el centrisme i l'equidistància també com a idees extremistes i simples].

La polarització de les teves files ja la tens, però cal exasperar l'enemic elegit i acorralar-lo fins a destil·lar una síntesi, de manera que a les seves files només hi tinguin veu els qui coincideixen amb la visió d'enemic que necessites. Aquests enemics, amb l'excusa de criticar-los, els magnifiques i els dones altaveu; els altres, els menystens. Només ha de quedar un posicionament davant el teu: l'oposat, perquè els dos s'expliquin per contraposició. Dues posicions en què les altres opinions siguin considerades traïció o irrelevantes. Una vegada tinguem això, tindrem l'enemic tal com vam prometre als votants que seria.

Després ha de fer por. És important que sigui definit com a violent perquè el votant el pugui continuar increpant, però necessitant empara i protecció del govern –això acostuma a anomenar-se 'un govern fort'. Les imatges de destrucció, foc i bloqueig són indispensables perquè la profecia s'autocompleixi. Si l'enemic les genera tot sol, millor, però si no, no hi ha res més fàcil que generar-les per a ell o induir-lo a provocar-les baldant-lo a cops o, per exemple, arrencant-li els ulls.

Ara tornem a les urnes. No ens equivoquem. No serà el PSOE, que donarà l'estocada mortal; s'equivoquen molt els

Cap d'ells no podrà representar-nos mai del tot. Per tant, hem de permetre que es donin les circumstàncies perquè es pugui anar a les urnes a resoldre un problema matemàtic

Han passat dos anys i els qui podien demostrar que hi podia haver una governança diferent no ho van fer

qui neguen que en aquest moment el PSOE, ens agradi o no, és l'únic i l'últim tallafoç possible a Espanya a una onada d'autoritarisme molt més bestial que, partint de Catalunya, arrasará la resta. No em malinterpreteu, en el cas en què em trobo, no votaré el PSOE. Dic que els règims necessiten que el votant arribi a les urnes visceralment, commogut entre focs, crits i símbols, perquè abracem una d'aquestes idees simples –com si representés tot el nostre sentir i ens hi identifiquéssim completament– en un gest de lliurament romàntic i nihilista al qual no importen les conseqüències.

És feina nostra, de la societat civil, no lliurar-nos-hi; ells no ho farien mai per nosaltres. Cap d'ells no podrà representar-nos mai del tot. Per tant, hem de permetre que es donin les circumstàncies perquè es pugui anar a les urnes a resoldre un problema matemàtic, perquè les eleccions són això: un problema matemàtic en un mar de fons de limitacions.

La societat civil necessita un baló d'oxigen per a recuperar les regnes –davant la deixadesa de funcions de l'àmbit parlamentari en campanya electoral permanent– i aportar solucions estables a la governança, una resolució dels problemes quotidians, abans de la nova i més violenta recessió econòmica que s'acosta. Allà on s'aconsegueixi –si és en cooperació amb els partits, millor; si no, sense ells– serà el lloc on es podrà viure més i millor. Serà un lloc on valdrà la pena viure i pel qual més gent estarà disposada a lluitar.

Amb totes aquestes, on sóc, jo? Vaig creure que aquest era el futur de Catalunya, com un exemple positiu a seguir i replicar-lo positivament a Espanya i a Europa. Veig que hi ha molta gent com jo. Persones que no som ideològicament independentistes, però que vam creure que la proposta que es feia des del sobiranisme abans de l'1-O era l'única resposta davant l'absència de diàleg d'una deriva centralista i quasi-colonial de l'estat, no només en greuge a Catalunya sinó en greuge a tot Espanya, de cap a cap. Vam creure que a Catalunya s'obria un camp per a practicar una democràcia millor, una justícia econòmica millor, una governança millor. Encara penso que això, fins a l'1-O, va ser una possibilitat sincera. Però tot allò que va venir després i on hem arribat deixa clar que vam ser ingenus.

Han passat dos anys i els qui podien demostrar que hi podia haver una governança diferent no ho van fer. La motivació és la que es fa servir en l'àmbit electoral: 'Tenim les mans lligades, fins que no guanyem no podrem actuar.' Evidentment, hi ha una diferència atroç respecte d'altres circumstàncies: la immensa dificultat de governar a Catalunya amb una quantitat enorme de persones encausades i perseguides (a part dels condemnats, desenes i desenes de funcionaris, tècnics, professionals, alcaldes, ciutadans...). Però no hi ha més remei, si no és deixar sola la població, que forçosament ha de trobar solucions per a viure, siguin quines siguin les circumstàncies.

La repressió fa això: com podem criticar res si hi ha persones a la presó que paguen un preu demencial i cruel pel que va passar?

El fanatisme del fort que aixafa el feble també fanatitzat a imatge i semblança del qui l'aixafa. Per què guanya el fanatisme? Pel mite de la unió

Com explicar-ho? La repressió fa això: com podem criticar res si hi ha persones a la presó que paguen un preu demencial i cruel pel que va passar?

Catalunya es va rebel·lar contra una idea d'unió prepotent i, per això, forçosa; però la paradoxa és que, en la polarització, les veus més extremes contra aquesta unió ara pressionen Catalunya en nom de la unió, la unió del catalanisme. Lluitaven contra la unió com a injustícia i ara exigeixen la unió amb la mateixa vehemència.

Aquesta polarització entre dues opcions d'unió forçoses [1] deixa molta gent, com jo, sense opcions. El mite de la unió em repugna i m'atterra. La unió no existeix a la natura. Hi ha la cooperació en la diferència o bé el peix gros que es menja el petit (en aquest sentit, sí, els dos peixos 's'unifiquen'). La qüestió més terrorífica és que és un mite molt ancorat, gairebé ningú pensa que la idea d'unió sigui res dolent. Encara es canta 'el poble unit no serà mai vençut', com si les impressionants massacres de pobles sencers ocorregudes abans i després de la creació d'aquest lema no s'haguessin esdevingut mai. Els peixos grossos han aconseguit, a la seva conveniència, una narrativa hegemònica en què parlar malament de la unió és una traïció monstruosa. Ho ha estat durant segles per a la unió matrimonial de la carn; encara ho és per a les altres formes d'unió.

Ara a tots dos costats de la frontera de Catalunya va guanyant el fanatisme. I no parlo dels disturbis, que, si no són provocats, no són símptomes de fanatismes sinó d'un malestar insuportable i no atès que, com a tal, s'hauria de resoldre, sense reduir-ho a un problema d'ordre públic, com es fa en un marc cegament simplista. Parlo de la polarització fanàtica entorn d'idees simples i que es reflecteix en l'espai electoral que ha aconseguit l'autoritarisme per a guanyar a les urnes. El fanatisme del fort que aixafa el feble també fanatitzat a imatge i semblança del qui l'aixafa. Per què guanya el fanatisme? Pel mite de la unió.

Les responsabilitats de l'estat són evidents i no tenen cap al·licient per a corregir res, perquè quin interès tindria a esmenar-se, el qui guanya. En plata: Sánchez proposarà diàleg en els temps que millor li convinguin perquè s'ho pot permetre i seria absurd pensar que no pugui i hagi d'actuar d'acord amb els seus interessos. És sospitosament càndid plantejar que hagi de perjudicar-se sense cap avantatge. I donem gràcies si és Sánchez, perquè ningú més que governi a Espanya li interessarà dialogar, com a mínim, fins d'aquí uns quants decennis. Ens agradi o no, només es pot esmenar el rumb dels qui perden, perquè només a ells els pot interessar fer alguna cosa diferent (tret que instal·lar-se en el victimisme es consideri un paper victoriós, cosa que espero no sigui així).

En nom de la unió, el govern es manté unit per no ser castigat electoralment. Passa igual amb Òmnium i ANC. Però jo crec

Hi ha molta molta gent que no pot donar suport al discurs de Torra, però ERC rep esbrincades tant si es queda com si marca la diferència. En nom de la unitat

No sóc l'única que pensa que una frontera no pot ser un fi en si mateix, mentre que una democràcia millor sí que ho és

que no pensen igual –ho espero. Si fos així, hauria de ser acceptable que les diferents opcions afloressin i convisqueessin en la diferència. En això consisteix la democràcia.

Una part del govern parla d'unilateralitat plantejant sobre el 53% la mateixa prepotència que pateix el 47% ara mateix per part de l'estat; fa una crida a la mobilització permanent sense tenir cap pla sobre com fer-ho, enviant la població a la massacre de la mà de les seves pròpies forces de l'ordre; caient del ruc en descobrir que la mobilització també implica sempre infiltrats i provocadors i encara més si és 'permanent'; com si la mobilització fos una solució política i no únicament una reacció social legítima. El president dóna ordres a Pedro Sánchez i això el deixa en ridícul, perquè no té cap força ni poder contractual per a donar ordres. La humiliació a què s'exposa una vegada rere una altra és justament el que cal per continuar humiliant 'els catalans'. Tot això compleix perfectament la funció de l'enemic ideal que necessiten les opcions autoritàries per guanyar a les urnes.

Una altra part del govern, fins i tot des de la presó, ha plantejat, abans i després de la sentència, que la resposta ha de ser millor governança i més obertura i escolta. Sembla que és una posició oposada, però el govern es manté unit fins i tot davant les càrregues policials. Per la unitat, sense la qual hi ha càstig electoral.

Efectivament. Hi ha molta molta gent que no pot donar suport al discurs de Torra, però ERC rep esbrincades tant si es queda com si marca la diferència. En nom de la unitat.

Quina gran contradicció, la de tantes persones lluitant contra una unió desigual, d'una banda, i reivindicant fins al fanatisme l'obligació de la unió i la uniformitat dins la frontera de Catalunya.

Com deia una estudiant entrevistada aquests dies: 'Hi ha moltes maneres de lluitar perquè les coses canviïn a millor.' Si les unifiquem com agrada als peixos més grossos, moltes i moltes persones es quedaran sense veu.

No sóc l'única que pensa que una frontera no pot ser un fi en si mateix, mentre que una democràcia millor sí que ho és. L'opció que els sobiranistes proposaven fins al fatídic 1 d'octubre de 2017 era atractiva per a moltes persones perquè era una resposta al bloqueig prepotent i perquè podia representar de caminar cap a una democràcia millor. Però, dia rere dia, el discurs es fa més simple i repetitiu i per a molts ja és insostenible continuar simpatitzant amb alguna cosa que sembla haver-se quedat blocada i buida; almenys, fins que es demostrï el contrari. Que la dimissió de Torra sigui demostració d'altura d'estadista. Que es demostrï que sí que hi ha un pla entorn de la democràcia i una major justícia econòmica i en general, sigui amb aquestes fronteres o amb unes altres, perquè Catalunya valgui la pena. Que hi hagi persones competents a cada punt neuràlgic de la

Vindrà una nova recessió econòmica, més brutal, que patirem tots encara que l'hagi causada un govern autoritari que tampoc no és el nostre

És urgent i necessari permetre a l'àmbit parlamentari català d'abandonar el mite de la unió perquè pugui representar diversos sentiments i diverses solucions que cooperin

vida quotidiana, present i futur. Ara això no passa. Sense això, la independència no és garantia de res millor *per se*.

I és urgent. Només falten tres setmanes per a les eleccions. Després, vindrà una nova recessió econòmica, més brutal, que patirem tots encara que l'hagi causada un govern autoritari que tampoc no és el nostre i que, per cert, va guanyar a les urnes: el govern Trump.

A Catalunya, ens agradi o no, tenim una responsabilitat col·lectiva que això no passi a Espanya. Hem de reenfocar els esforços com a societat civil activa entorn d'acords de mínims en els diversos àmbits necessaris per fer front, d'una banda, a la nova crisi econòmica i, d'una altra, a la brutal regressió democràtica que l'electoralisme va abonant.

És urgent i necessari permetre a l'àmbit parlamentari català d'abandonar el mite de la unió perquè pugui representar diversos sentiments i diverses solucions que cooperin de manera constructiva, distribuïda, però no fusional. Davant la gravetat de la situació, llegir el context només en clau de profit electoral em sembla un suïcidi.

NOTA:

[1]

Els fets hi són:

—D'una banda, la repressió serà cada vegada pitjor, els indicis són inequívocs: polítics elegits a les urnes condemnats a penes inhumanes de presó per haver complert el seu programa electoral (=presos polítics); entre molts altres, periodista acreditat lligat de mans i arrossegat per la policia mentre feia la seva feina; ús massiu d'armes de mutilació per part de les forces de seguretat enviades a rebre perquè siguin màrtirs de la causa; de la mà d'opinants pop que parlen de distopia quan encaren intel·ligència distribuïda, tancar una web preventivament i per terrorisme quan la seva activitat en aquest moment havia estat només la de convocar una concentració sota claríssimes consignes de no-violència.

—**D'altra banda,** la insistència sobre una unilateralitat material, pràcticament i òbviament impossible i el bloqueig sense solucions que permetin a les persones de sostenir el dia a dia, són una violència a una part majoritària –i cada vegada més– tant de la població sobiranista com de la que no ho és. Donar als autoritaris allò que busquen és una irresponsabilitat que no es pot consentir a la classe política. El malestar i la desesperació són de la gent. La classe política cobra amb la comesa d'eliminar obstacles, i més en un moment en què hi ha una deriva espantosa i antidemocràtica que pot acabar molt malament.

'Això no es resol amb repressió.' Doncs només cal mirar la història: si això no es resol amb intel·ligència, sens dubte es resoldrà amb repressió. ■■

LES FALTES QUE NO DETECTA UN CORRECTOR AUTOMÀTIC (I)

Un recull d'errades lingüístiques degudes a la semblança formal entre dues paraules · Com podem saber quan hem de fer servir cadascuna?

JORDI BADIA

Generalment, quan escrivim en un ordinador, fem servir un programa de tractament de text que marca errades ortogràfiques (com ara *baixell* en compte de *vaixell*, o *màuquina* en lloc de *màquina*). Però el corrector automàtic no detecta pas les faltes més subtils, de vegades tan simples com un accent: per exemple, si escrivim 'Avui es dissabte' no indicarà que s'ha d'escriure 'és', amb accent. És cert que a internet trobarem correctors molt més afinats (en parlarem al final).

Avui volem repassar una llista d'errades freqüents que un corrector automàtic normal i corrent no sap trobar. Com que és una llista llarga, en veurem trenta i un altre dia, la resta.

Les bàsiques

En la reforma ortogràfica recent, es van eliminar alguns accents diacrítics. Tanmateix, alguns dels mantinguts justament són entre les errades ortogràfiques més freqüents. Us els presentem en aquest apartat, en què també hem inclòs parelles de mots que es pronuncien d'una manera semblant i que fan anar de bòlit molta gent a l'hora d'escriure. Som-hi.

1. em-hem

—No *em* facis mal. Pronom ('a mi').

—No *hem* vist res. Del verb auxiliar 'haver' (nosaltres).

2. es-és

—Veig com *es* pentina. Pronom reflexiu ('a ell mateix').

—És amb tu? Del verb 'ésser' (ell).

3. hi ha - ja

—Qui *hi* ha? Verb 'haver-hi'.

—Diria que *ja* se'n va. Adverbi ('ara mateix').

4. i-hi

—Avui *i* demà serem fora. Conjunció, per a ajuntar dos mots o frases del mateix nivell.

—Si vas al cinema, jo també *hi* aniré. Pronom (indica, per exemple, un lloc).

5. li-l'hi

—No *li* digueu res. Pronom ('a ell').

—Vol anar al Masnou, però no *l'hi* puc dur. Dos pronoms ('a ell' + 'allà'). / Demana el llapis, però no *l'hi* deixa. Dos pronoms ('el llapis' + 'a ell').

6. mes-més-m'és

—Aquest *mes* té trenta dies. De l'any.

—En tinc molts *més*. Quantitat, suma.

—M'és igual tot. 'Em' + verb 'ésser'.

7. mi-m'hi

—És un *mi* sostingut. Nota. / Per *mi* està bé. Pronom ('jo').

—No *m'hi* trobaràs. Dos pronoms ('em' + 'hi').

8. mon-món

—*Mon* pare era pagès. Possessiu ('el meu').

—Tinc una bola del *món*. La Terra.

9. ni-n'hi

—No el tinc *ni* el vull. Conjunció ('i tampoc no').

—Diu que al llac *hi* ha sis ànecs, però jo *n'hi* veig cinc. Dos pronoms ('en' + 'hi').

10. quan-quant

—Vindré *quan* pugui. Adverbi de temps ('en el moment que').

—*Quant* arròs has comprat?. Adverbi de quantitat ('quina quantitat').

11. que-què

—Diu *que* tornarà. Conjunció. Amb 'e' neutra. / És la noia *que* vaig conèixer ahir. Pronom relatiu ('la qual'). Amb 'e' neutra.

—No sé *què* vols. Pronom interrogatiu ('quina cosa') / És el llibre en *què* ho vas llegir. Pronom relatiu precedit de preposició ('el qual'). Amb 'e' oberta.

12. si-sí-s'hi

—Vine *si* el vols veure. Conjunció condicional.

—M'ha dit que *sí*. Adverbi afirmatiu.

—No *s'hi* esforça. Dos pronoms ('es' + 'hi').

13. son-són

—Tinc *son*. 'Ganes de dormir'. / *Son* germà està malalt. Possessiu ('el seu').

—On *són* ara? Del verb 'ésser' (ells).

14. tan-tant

—No és *tan* fàcil com semblava. Precedeix adjectius i adverbis.

—Hi ha *tant* públic com l'altre dia. No preceix ni adjectius ni adverbis.

15. te-té-t'he

—Te l'he pres. Pronom ('a tu'). Amb 'e' neutra / Vols beure un te? Beguda. Amb 'e' oberta.

—No té les claus. De 'tenir'. Amb 'e' tancada.

—T'he vist. Pronom ('a tu') + verb 'haver'. Amb 'e' tancada

Junts o separats?

Un altre grup de paraules que es poden confondre és format per parelles en què hi ha un mot compost i els components desglossats. De vegades, els membres de la parella no tenen cap relació, sinó que simplement s'assemblen per casualitat. Les parelles principals són aquestes:

16. abans-d'ahir – abans d'ahir

—Ahir era divendres i *abans-d'ahir*, dijous. 'Dos dies abans que avui'.

—Mai, *abans d'ahir*, no havia parlat amb ell. 'Qualsevol dia anterior a ahir'.

17. abastament – a bastament

—La ciutat té una xarxa d'*abastament* d'aigua. 'Provisió, subministrament'.

—Ha estat una imatge divulgada *a bastament*. 'En una quantitat suficient'.

18. aleshores – a les hores

—*Aleshores* va arribar. 'Llavors'.

—Sempre ens trobem *a les hores* dels àpats. 'Als moments'.

19. alhora – a l'hora

—Ho heu dit tots dos *alhora*. 'Al mateix temps'.

—Seré aquí *a l'hora* que ell em digui. 'Al moment'.

20. apunt – a punt

—He escrit un *apunt* biogràfic de l'autor. 'Nota'.

—Posa't *a punt*, que partirem de seguida. 'Preparat'.

21. enlaire – en l'aire

—La pilota ha pujat molt *enlaire*. 'Amunt'.

Tenir mal de cap no és igual que tenir un maldecap. PIXABAY

—En l'*aire*, hi havia partícules contaminants. 'Dins l'aire'.

22. enlloc – en lloc

—No l'he trobat *enlloc*. 'En cap lloc'.

—He comprat taronjada *en lloc* de llimonada. 'En compte de'.

23. enmig – en mig

—Som *enmig* de la plaça. 'Al centre'. / Va sortir *enmig* de la gent. 'De dins'.

—En *mig* any hi ha hagut vuit accidents. 'En la meitat de'.

24. gairebé – gaire bé

—Hi veig *gairebé* com tu. 'Quasi'.

—No em sembla *gaire bé* que et passis tot el matí al sofà. 'Molt bé' (en frases negatives o interrogatives).

25. maldecap – mal de cap

—Si m'haguessis fet cas, ens hauríem es-talviat aquest *maldecap*. 'Preocupació'.

—Si no et passa el *mal de cap*, pren-te aquesta pastilla. 'Dolor al cap, cefalàlgia'.

26. perquè – per què

—Vés-hi, *perquè* fa estona que t'espera. 'A causa que'. / Vés-hi *perquè* et vegi. 'Amb la finalitat que'. / No en sé el *perquè*. 'Causa'.

—Però *per què* ho dius? 'Per quina raó'.
Més informació, en **aquest article de 'Ras i curt'**.

27. pertot – per tot

—Vas a Berlín i trobes catalans *pertot*. 'A tots els llocs'.

—*Per tot* això no t'has d'enutjar. 'Per' + 'tot'.

28. potser – pot ser

—Ara que ho dius, *potser* m'he equivocat. 'Tal vegada', 'és possible que'.

—*Pot ser* que no ho hagi vist. 'És possible'.

29. sinó – si no

—No parlo de feina, *sinó* de lleure. 'Però sí'. / No ho va saber ningú *sinó* el seu germà. 'Més que'.

—Si *no* vols venir, no vinguis. 'En cas que no'.

En vam parlar en **aquest article de 'Ras i curt'**.

30. sobretot – sobre tot

—Hi havia molta gent jove i, *sobretot*, noies. 'Principalment'.

—Va escampar la por *sobre tot* el poble. 'Al damunt de tot'.

ELS COMUNS ENUNCIEN AL REFERÈNDUM PEL 10-N

PERE MARTÍ

Pablo Iglesias, Ada Colau i Jaume Asens, en una convenció de Catalunya en Comú Podem. ACN

El programa electoral d'En Comú Podem evita qualsevol referència per facilitar a Pablo Iglesias un pacte amb Pedro Sánchez que el cap del PSOE rebutja * Soler garanteix que el pressupost del 2020 inclourà els 1.324 milions que deu l'estat *** Espot nega que el govern pagui els avortaments a l'estranger**

TEMA DEL DIA

Diàleg. Malgrat que tothom parla de diàleg com a instrument per a resoldre el conflicte entre Catalunya i Espanya, no hi ha acord sobre de què cal parlar ni com fer-ho. Pels partits independentistes, s'ha de negociar un referèndum pactat validat internacionalment que permeti als catalans d'exercir el dret d'autodeterminació. I el com, ha de ser una taula de negociació entre els governs català i espanyol, amb un relator extern que certifiqui l'acord, on es pacti la pregunta i el percentatge de participació per a donar validesa al referèndum. És el que demanen la majoria de catalans mitjançant les eleccions i la majoria absoluta del parlament, amb un percentatge suficient

per a forçar la negociació en un país democràtic.

El problema és que el govern espanyol no accepta ni el què ni el com, perquè nega el dret d'autodeterminació i situa el conflicte entre catalans i prou, perquè consideren que a Catalunya hi ha un problema de convivència. La vice-presidenta espanyola, Carmen Calvo, diu sense immutar-se que el dret d'autodeterminació no existeix, i es queda tan tranquil·la. Si és una posició de partida per a la negociació, s'entén, però si és una convicció política, demostra una gran ignorància. És una ignorància volguda, perquè és un dret universal que s'ha aplicat a diversos països europeus per resoldre conflictes nacionals, des

En el programa electoral d'En Comú Podem hi ha desaparegut la paraula 'referèndum' i en canvi es presenta una 'proposta de desblocatge' a dues velocitats

Xavier Domènech, va concórrer als comicis del 2015 defensant un referèndum de caràcter binari, és a dir, amb una pregunta clara i amb una resposta de sí o no

forma de validar aquest acord, que no sigui un referèndum. El govern espanyol condiona la segona taula al fet que la primera arribi a un acord, per dilatar la solució en el temps i aigualir-ne el contingut.

El problema és que els comuns, que històricament defensaven el referèndum, ara defensen aquestes dues taules, com també vol el PSC. En el programa electoral d'En Comú Podem per a les eleccions espanyoles del 10 de novembre, hi ha desaparegut la paraula 'referèndum' i en canvi es presenta una 'proposta de desblocatge' a dues velocitats. Defensen la creació d'una taula de diàleg de partits catalans i una altra d'estatal per a redefinir la relació entre Catalunya i Espanya. L'acord a què arribin els partits catalans hauria de ser validat per la taula estatal i després votada, però el programa no precisa què s'ha de votar ni com. Curiosament, és molt similar al que proposa el PSC, que demana de sotmetre a votació un acord per a renovar el pacte territorial. El programa electoral d'En Comú Podem ho diu igual: 'El diàleg que proposem ha de servir per a construir aquest nou pacte, una nova relació entre Catalunya i Espanya, que els catalans hauran de poder votar i referendar.'

Els comuns van guanyar les eleccions espanyoles a Catalunya el 2015 amb gairebé un milió de vots, i van repetir el 2016 amb més de 850.000 vots, uns resultats que no havia aconseguit ni el PSUC dels millors temps. El cap de llista, Xavier Domènech, va concórrer als comicis defensant un referèndum de caràcter binari, és a dir, amb una pregunta clara i amb una resposta de sí o no. Quatre anys després, Xavier Domènech ja ha abandonat la política i, davant la quarta convocatòria electoral, els comuns renuncien al referèndum i compren el marc de les dues taules de negociació que promou el PSC. És un acostament beneït per Pablo Iglesias per a facilitar un hipotètic acord amb el PSOE després del 10-N. Un acord que el PSOE, en el cas que torni a guanyar les eleccions, rebutja.

Sánchez, si guanya, pactarà amb el PP o Cs, perquè, si volgués governar amb Podem, ja ho hauria fet i no hi hauria unes quartes eleccions espanyoles.

MÉS QÜESTIONS

Soler garanteix que el pressupost del 2020 inclourà els 1.324 milions que deu l'estat espanyol. El conseller d'Hisenda i Model Econòmic, Vicent Soler, ha dit que el pressupost de la Generalitat per al 2020 que prepara el Consell conjugaria els principis de realitat i reivindicació. Soler ha defensat que seria un pressupost responsable i rigorós amb la realitat dels ingressos, atès que les xifres de lliuraments a compte de l'estat per a l'any que ve són encara aproximacions. No obstant això, ha dit que no renunciarien 'ni a un gram de voluntat reivindicativa'. Això vol dir que els comptes inclouran els 1.325 milions que l'estat espanyol deu al País Valencià, perquè són la garantia que els valencians tinguin una despesa en serveis bàsics igual a la mitjana de la resta d'espanyols, i no se'ls maltracti. Per la seva banda, la vice-presidenta del Consell, Mónica Oltra, ha manifestat que l'objectiu primer i irrenunciable de l'executiu era garantir i consolidar els drets dels valencians, i sobre aquest principi s'elaborarà el pressupost. D'altra banda, el titular d'Hisenda ha garantit, a preguntes dels periodistes, que la Generalitat detallarà com més aviat millor els ajustos pressupostaris de 365 milions.

El Consell torna a aprovar la llei del joc que va quedar aturada. El Consell ha recuperat la llei del joc en el punt en què la va deixar la passada legislatura, quan el projecte va quedar aturat per l'avançament electoral. El conseller d'Hisenda, Vicent Soler, ha dit que no n'havien tocat ni una coma. D'aquesta manera, la tramitació a les Corts pot avançar de pressa i la llei substituirà, com més aviat millor, l'anterior regulació, que data del 1988. La nova llei reconeix la protecció del jugador 'com a part dèbil de la relació' i manifesta la voluntat d'establir una regulació a mig camí entre la lliber-

d'Escòcia fins a Montenegro, aquest últim amb mediació de la Unió Europea. Quan el govern espanyol diu que el dret d'autodeterminació no existeix demostra que no vol dialogar.

A més d'aquesta dificultat de fons, hi ha el problema de formes. Com que, pel govern espanyol, el problema de Catalunya no és de naturalesa política sinó de convivència, intenta situar el diàleg en dues taules, una entre partits catalans, perquè consensuïn un acord sobre el futur de Catalunya, i després entre el govern català i espanyol, per estudiar la

tat d'empresa i de mercat i l'existència d'una activitat necessàriament subjecta a regulació i supervisió. Soler ha destacat els tres punts centrals de la normativa: l'obligació d'establir un control de menors a la porta; un enduriment de les sancions per als locals en els casos en què es vulneri la normativa vigent, i que una part important dels ingressos que

se'n deriven vagin destinats a programes contra la ludopatia. El control d'accés no es farà només als menors, sinó que la Generalitat també posarà a disposició dels locals el registre de persones amb problemes reconeguts de ludopatia a les quals no podrà deixar entrar. Per tant, aquesta mesura farà que les cases d'apostes hagin de destinar personal extra a controlar els accessos.

LA XIFRA

400 autobusos han omplert Òmnium i l'Assemblea Nacional Catalana per assistir a la manifestació de rebuig a la sentència del Tribunal Suprem espanyol

El govern balear demanarà que es declari Sant Antoni zona catastròfica. El consell de govern ha acordat d'instar el govern espanyol que declari el municipi de Sant Antoni de Portmany zona afectada greument per una emergència a conseqüència dels danys materials causats per l'episodi de vent molt fort i pluges de dimarts passat, 22 d'octubre. L'acord, proposat per la Conselleria d'Administracions Públiques i Modernització, explica que el temporal va afectar una zona forestal d'entre 250 i 300 hectàrees, un centenar d'habitatges, cinc vehicles, línies de baixa tensió que van deixar sense subministrament elèctric prop de cinquanta cases, el poliesportiu municipal, pistes de pàdel, mobiliari urbà i senyals de trànsit, i que va obligar a tancar dues carreteres (EI651 i EI541) i vials. A més, insten el consell de ministres espanyol a adoptar altres mesures per a ajudar a la recuperació íntegra dels danys soferts en el municipi eivissenc.

Espot nega que el govern pagui els avortaments a l'estranger. El cap del govern, Xavier Espot, ha negat que el seu executiu pagui els avortaments a l'estranger a través de la Seguretat Social, tal com va dir la magistrada del Tribunal de Corts, Canòlic Mingorance, a la seu de l'ONU a Ginebra. Espot ha explicat que les declaracions de Mingorance s'han d'emmarcar en un context 'molt determinat', i que la batalla va respondre a unes afirmacions falses i tergiversades sobre Andorra. Ha remarcat que la CASS no paga cap tractament que no formi part de les nomenclatures legals, però ha reconegut que hi havia un paquet de mesures i ajuts perquè si una do-

na decidia d'avortar fora d'Andorra no n'acabés patint les dures conseqüències econòmiques. Per part de la CASS, han precisat que sí que es reemborsaven els avortaments per causes mèdiques i fins a 180 dies de gestació i han derivat la decisió als metges, que són els qui fan les ordres dels expedients. El col·lectiu feminista Stop Violències ha qualificat d'hipòcrita el govern per tenir un discurs diferent a l'exterior. La presidenta de l'associació, Vanessa Mendoza, ha acusat el govern d'Espot de fer un discurs ambigu i de faltat a la veritat constantment. Amb tot, també ha reconegut la seva satisfacció perquè, amb aquest cas, 'la gent del país ha pogut comprovar que una cosa és el que fem a casa i una altra cosa el que diem fora'.

UN ADÉU SENTIT

S'ha mort el sociòleg Rafael Lluís Ninyoles i Monllor (València, 1943), considerat un dels fundadors de la sociolingüística catalana, al costat de Lluís Vicent Aracil. Es va llicenciar en dret i es va doctorar en sociologia per la Universitat de València. Fou professor de sociologia de les universitats de València i Alacant. Va treballar com a expert a la Diputació de València i a la Generalitat, on va ser cap del Servei d'Investigació i Estudis Sociolingüístics. Fou allà on va crear i desenvolupar la base de dades sociolingüístiques més extensa del País Valencià.

LA XIFRA

400 autobusos han omplert Òmnium i l'Assemblea Nacional Catalana per assistir a la manifestació de rebuig a la sentència del Tribunal Suprem espanyol.

TAL DIA COM AVUI

El 25 d'octubre de 1979, el Consell Preautonòmic del País Valencià lliura al congrés espanyol una acta on figura que el 95% dels municipis valencians, que representen el 98% dels valencians i del cens electoral, demanen l'estatut d'autonomia. Mentre això passa, bascs i catalans voten els seus respectius estatuts d'autonomia.

Rafael Lluís Ninyoles. UV

28 joves empresonats: radiografia d'unes detencions irregulars

Repressió Malgrat que tenen procedències diferents, tots tenen una cosa en comú: són molt joves i la seva vida s'ha capgirat de la nit al dia com no s'haurien imaginat mai

JOSEP REXACH FUMANYA
ARNAU LLEONART FERNÁNDEZ
CLARA ARDÉVOL MALLOL

Vint-i-vuit persones en presó provisional és una xifra que ja s'ha dit i repetit a tots els mitjans. És el balanç més cru –lesionats a banda– de la setmana de protestes que hi va haver després de fer-se pública la sentència contra els presos polítics i que fins ara ha ocasionat 205 detencions arreu del Principat. Dels tancats en presó provisional, n'hi ha que ja fa deu dies que són entre reixes i encara no saben quan en podran sortir. La majoria ja han presentat recursos d'apel·lació i, abans d'un mes, els jutges hauran de tornar a citar els advocats per revisar-ne la situació. Però de moment no hi ha hagut cap citació.

La majoria d'empresonats sorgeixen de jutjats d'insubmissió de Barcelona, però són de municipis diversos, tant de poblacions petites, com Tèrmens i Artesa de Lleida, com de zones industrials del Vallès, com Parets del Vallès, Sabadell i Cerdanyola. Els vint-i-vuit tenen noms i cognoms, però en alguns casos les famílies volen man-

tenir-ne l'anonimat. Saben que abans d'un mes els seus fills poden ser al carrer i prefereixen d'evitar que els seus noms quedin vinculats a una situació estigmatitzadora com la presó.

Malgrat que tenen procedències diferents, tots tenen una cosa en comú: són molt joves i la seva vida s'ha capgirat de la nit al dia com no s'haurien imaginat mai. Tenen, de mitjana, 22,5 anys. En Charaf i l'Ibrahim, de Girona, tenen divuit anys, igual com en Ionut, d'Anglesola; l'Álvaro i el David, de Parets del Vallès, i en Robert, de Girona, en tenen vint; l'Andrea, de Sabadell, vint-i-un, com l'Amadeu, d'Artesa de Lleida; vint-i-dos, la Xènia, de Caldes de Montbui, i en Joan, del Pont d'Armentera; en David, de Tarragona, la Paula, de Barcelona, i en Pau, de Llagostera, en tenen vint-i-tres; la Laura, del Serrallo, vint-i-cinc; en Francesc, de Barcelona, trenta; i en Martí, de Tèrmens, trenta-cinc.

Empresonaments com a escarment

Diversos advocats consultats per VilaWeb coincideixen que l'elevat nombre d'empresonats provisionalment és producte d'una mesura coor-

Manifestació en suport de l'Andrea, a Sabadell.
ANDREA LLIBERTAT

L'elevat nombre d'empresonats provisionalment és producte d'una mesura coordinada

dinada que vol donar exemple davant les pròximes protestes que es poden organitzar. Justament, en algunes interlocutòries de presó fetes públiques es feia servir com a argument que els dies següents hi havia previstos nous actes de protesta, els quals, tenint en compte el que havia passat fins aleshores, podrien desembocar en aldarulls.

A tots vint-i-vuit els acusen de danys, desordres públics, atemptat contra l'autoritat i, en algun cas, de lesió. Els advocats denuncien que la policia redacta atestats genèrics en què es fan acusacions contra els manifestants amb pocs detalls. Ho denuncia la defensa d'en Ionut, que va ser detingut la matinada de dissabte al barri antic de Lleida. Explica que la policia va fer un atestat molt genèric en què atribuïa al jove haver llançat tres pedres 'en direc-

ció als agents': 'Però no diu ni si els toca, ni si els fereix, ni com eren les pedres.' També l'acusen d'haver llançat bosses d'escombraries en un contenidor en flames i d'haver 'participat activament en les protestes i haver-lo vist córrer', sense especificar res més.

Atestats genèrics

La manca de concreció als atestats de la policia i els Mossos també l'han posada de manifest alguns jutges instructors. Com el cas d'una interlocutòria, publicada per TV3, en què un magistrat decreta llibertat per als detinguts i avisa la policia d'una 'falta de descripció més estricta i detallada dels fets, així com les conductes individualitzades en cadascuna d'aquestes conductes'. I una altra en què un jutge diu que 'no és estrany que en la seva

redacció s'hagi utilitzat una mateixa plantilla per a facilitar-ne la confecció'.

Les denúncies en aquesta ràtzia d'empresonaments no acaben aquí. Algunes defenses assenyalen que es troben amb atestats conjunts que la policia fa servir com a calaix de sastre de diversos detinguts, encara que aquests no es coneixin. Això és el que denuncia Marta Mas, que porta la defensa de sis joves magrebins detinguts a Lleida el 19 d'octubre. Dos d'ells anaven junts, però els altres no es coneixien entre ells i se'ls acusa dels mateixos danys i desordres. D'aquests, dos van quedar en llibertat, però en Mohamed i l'Othmane van ser enviats a la presó de Ponent II. Els altres dos, l'Ayoub i l'Acharaf, com que no tenen el permís de residència, el jutge els ha enviat al Centre d'Internament per

a Estrangers (CIE) i els ha obert un expedient urgent d'expulsió.

Val la pena de destacar que en la interlocutòria de presó de dos nois gironins de divuit anys detinguts el 16 d'octubre, l'Ibrahim i en Charaf, la jutgessa Maria Elena Román Aita utilitza com a argument per a empresonar-los el fet que són ex-tutelats i tenen nacionalitat marroquina. Segons diu, no hi ha prou evidència que no s'escaparan i per això cal tancar-los.

Detencions violentes

La denúncia de la família de la Xènia, detinguda divendres de la setmana passada a un quart de set de la tarda després de la manifestació per la vaga general, és encara més greu. Van explicar a VilaWeb que la policia havia presentat com a prova de material

Pancarta a la casa de la vila de Girona que exigeix que s'aturi la criminalització al jovent. EFE

La detenció que més impacte mediàtic va tenir, per la violència amb què es va fer, és la de la Laura Solé, una de les dues empresonades al Mas d'Enric

David Pérez i Álvaro Alierta, de 21 i 20 anys respectivament, van ser detinguts la matinada de dijous al carrer d'Aragó de Barcelona en un punt on ja no hi havia aldarulls

subversiu contra ella una bola de petanca, bales de vidre i claus. Casualment, aquests mateixos elements van ser presentats com a proves inculpatòries contra els altres cinc detinguts aquell dia, i el número de la bola de petanca era el mateix en tots els casos.

En aquest vídeo es pot veure com la Xènia, a la vorera oposada a la càmera i amb els cabells tenyits de color blau, és arrossegada fins a la porta de la furgoneta pels policies espanyols, que l'estomaquen una vegada i una altra abans de ficar-la a dins.

Un altre familiar que ha denunciat l'extrema violència d'una detenció és Jordi Colomines, pare d'en Francesc, empresonat a Can Brians: 'Aquell vespre, quan era al carrer de Trafalgar, anava més avançat que no els seus amics i la policia el va atrapar. El va estomacar, li va obrir el cap, al mig del crani. Semblava que hagués caigut d'un primer pis. Aleshores, vuit policies el van arrossegar pel carrer de Jonqueres i el van fer passar pel mig de les furgonetes. Allà li van pegar, li van clavar puntades

de peus als testicles i li van tirar escopinades. Sembla que després el van deixar a terra i una ambulància el va atendre. A partir d'aquell moment, la policia no el va tornar a tocar.'

Colomines explica que l'ambulància el va dur al dispensari Pere Camps, on li van cosir el trau del cap amb nou punts de sutura. Després, els Mossos se'l van endur d'allà amb la bata de primeres cures –oberta pel darrere– i sense samarreta, mig nu. El van deixar a la comissaria de la Via Laietana i d'allà la policia espanyola el va portar a la comissaria de la Verneda. Li van llegir els drets a dos quarts de cinc de la matinada i fins a les sis de la matinada no li van permetre de trucar a casa.

Però la detenció que més impacte mediàtic va tenir, per la violència amb què es va fer, és la de la Laura Solé, una de les dues empresonades al Mas d'Enric, juntament amb en Joan Tortosa. La detenció de Solé a Tarragona s'ha convertit en un exemple de la brutalitat i els abusos policíacs durant les protestes contra la sentència. A les imatges es veu com tres en-

caputxats la tiren a terra. Tot seguit l'agafen pels cabells i l'arrosseguen desenes de metres.

David Pérez i Álvaro Alierta, de 21 i 20 anys respectivament, van ser detinguts la matinada de dijous al carrer d'Aragó de Barcelona en un punt on, segons assegura la germana d'un d'ells, ja no hi havia aldarulls. Sempre segons fonts familiars dels joves, ara empresonats a Quatre Camins, els agents de la Brimmo dels Mossos d'Esquadra van aturar-los i els van acusar de llançar pedres sense proves i abans de detenir-los els van pegar.

Declaració amb dos encaputxats a la sala

L'advocat Benet Salellas, que porta el cas de la Xènia, i d'en Robert, l'Ibrahim i en Chafar, tres nois de Girona, va denunciar que durant la declaració judicial d'un d'ells hi havia a la sala dos agents de la policia espanyola encaputxats. 'Mai no ho havia viscut, ni a l'Audiència espanyola', explicava. Després, la jutgessa va enviar-lo a ell i a un altre noi a la presó.

Els nois són en Robert i en Pau, un noi de Llagostera. Tots dos els van detenir a Girona la nit de la vaga general i ara comparteixen cel·la al Puig de les Basses, acusats de delictes de desordres públics, lesions i atemptat contra agents de l'autoritat. Al mòdul de dones d'aquest centre penitenciari també hi ha Dolors Bassa, consellera de Treball condemnada a dotze anys de presó per sedició i malversació.

En Robert, segons que explica el seu pare, Joan Llach, no és un noi gaire implicat en política. Aquell vespre havia sortit a fer un tomb per Girona amb els amics, però ni tan sols tenia pensat d'anar a la manifestació, sinó que se la va trobar i s'hi va quedar. Quan van començar els incidents –explica el pare– ell va marxar cap a la zona de Fontajau i quan tornava a casa el van detenir al carrer del Bellaire. El pare explica que no sap ben bé com va ser la detenció, perquè han passat massa pocs dies i el noi no n'ha volgut parlar, però sap que en algun moment el van agredir. ■

Catalunya no té una societat 'dividida'

La dada L'analista de dades Joe Brew desmunta la mentida que Catalunya té una societat 'dividida' per l'independentisme

JOE BREW

El govern espanyol s'ha escarrassat molt a re-tratar Catalunya com una societat dividida. La noció d'una Catalunya 'dividida' o 'fragmentada' encaixa bé amb el rebuig del president espanyol Pedro Sánchez a dialogar amb els representants catalans sobre la crisi política. L'argument funciona així: abans que l'estat espanyol pugui considerar de dialogar amb Catalunya, 'Catalunya ha de dialogar amb ella mateixa'. Dit altrament: com que els catalans estan en desacord, no té sentit que Espanya prengui part en cap diàleg.

És una estratègia qüestionable fins i tot si acceptem les premisses subjacents. Però, en relació amb la inacció i

el rebuig al diàleg per part d'Espanya, hi ha un altre problema: la premissa de la Catalunya dividida és falsa. Sí, els catalans estan dividits en la qüestió de la independència; per això demanen un referèndum, per a aclarir les xifres. Però no, Catalunya no té una 'societat dividida', si més no en termes de causes i solucions de la crisi política actual. Pel que fa a (1) l'empresonament dels polítics i activistes socials catalans i (2) el dret d'autodeterminació, Catalunya està força unida, en realitat. Examinem-ne les dades.

1. Un consens ampli contra l'empresonament dels representants polítics catalans

La causa del malestar a Catalunya de la setmana passada ençà no és la indepen-

El president del govern espanyol, Pedro Sánchez. ACN

dència i prou. Sobre això, molt poca gent ha canviat d'opinió.

La causa d'aquest malestar és la sentència contra una dotzena de polítics i activistes amb penes que van dels nou anys als tretze anys de presó per haver organitzat un referèndum d'independència. Han estat condemnats per 'sedició', un crim de violència, malgrat que mai no van fer, ni acceptar ni encoratjar cap acte de violència. En el moment de la condemna ja havien passat quasi dos anys en presó 'preventiva'. A més, tot i que molts foren elegits i reelegits com a representants electes, havien estat privats d'exercir les seves obligacions polítiques com a càrrecs públics.

Pel que fa a aquests empresonaments, a Catalunya hi ha un consens clar: només el 18% dels catalans considera justa la presó dels seus polítics, un 14% no ho veu clar i més de dos terços dels catalans considera que l'empresonament és injust (gràfic número 1).

Tan solament dos partits nacionalistes espanyols de línia dura, el Partit Popular i Ciutadans, donen suport a l'empresonament dels presos polítics jutjats pel Suprem. En els partits independentistes, hi ha unanimitat virtual contra l'empresonament, com era previsible. Però el fet més sorprenent és la posició dels partits unionistes d'esquerres. Un 92% dels votants dels Comuns i un 58% dels votants del PSC consideren que l'empresonament és injust (gràfic número 2).

2. Un consens ampli en favor de l'autodeterminació

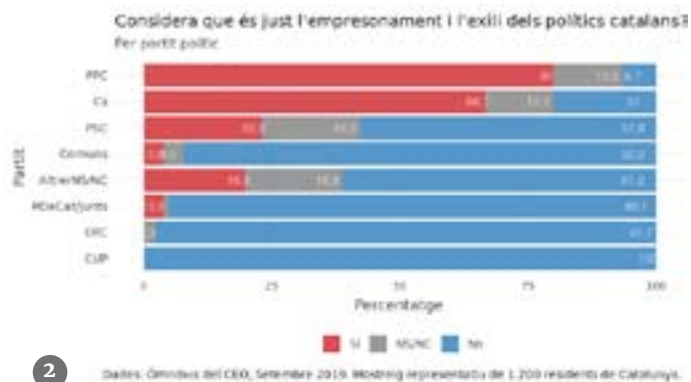
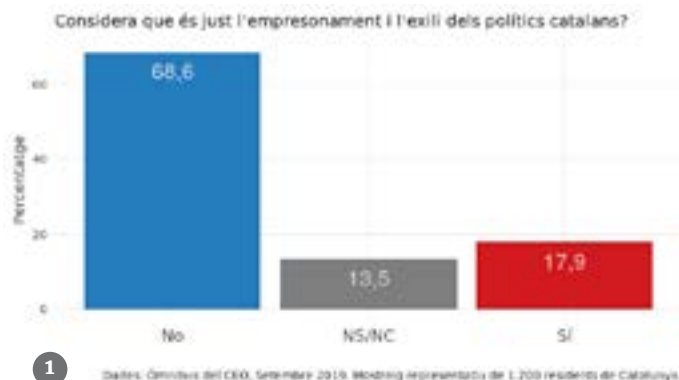
A Catalunya, hi ha un consens ampli en favor de l'autodeterminació. Aquest consens, naturalment, inclou tots els independentistes, però també una porció significativa d'unionistes. Dit d'una altra manera, la majoria de catalans volen decidir mitjançant un referèndum.

En l'enquesta més recent sobre aquesta qüestió, es va demanar a una mostra sistemàtica de 1.200 catalans fins a quin punt estaven d'acord amb la frase següent: 'S'hauria de fer un referèndum a Catalunya perquè els catalans i les catalanes decidissin quina relació volen que hi hagi entre Catalunya i Espanya?' En podeu veure els resultats al gràfic número 3.

Tan sols el 21,2% dels catalans s'oposen a un referèndum. Més de dos terços hi van a favor. I si n'excloem l'11% que no en té cap opinió formada, el percentatge favorable és del 76%.

És important d'emfasitzar que no és un resultat únic i il·legítim. Ha estat així, si més no, durant els anys de què disposem de dades fiables, i la majoria pro-referèndum (entorn d'un 75%) es manté constant quan la qüestió és formulada de maneres diferents. Si en voleu més detalls, podeu consultar aquest article.

També paga la pena d'esmentar que un gruix important de votants de partits unionistes són partidaris d'un referèndum. Per exemple, s'hi oposen menys d'un 10% dels comuns i entre els votants socialistes hi ha una

Paga la pena d'esmentar que un gruix important de votants de partits unionistes són partidaris d'un referèndum

A Catalunya, l'entusiasme per un referèndum és més fort a l'esquerra política, però també obté suport del centre i el centre-dreta

divisió del 50%-50% (gràfic número 4).

A Catalunya, l'entusiasme per un referèndum és més fort a l'esquerra política, però també obté suport del centre i el centre-dreta. L'únic sector polític en què l'oposició al referèndum és més alta que no pas el suport és entre els qui es defineixen de 'extrema-dreta' (gràfic número 5).

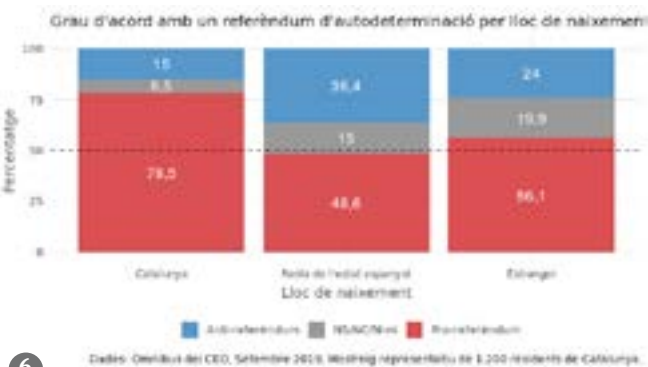
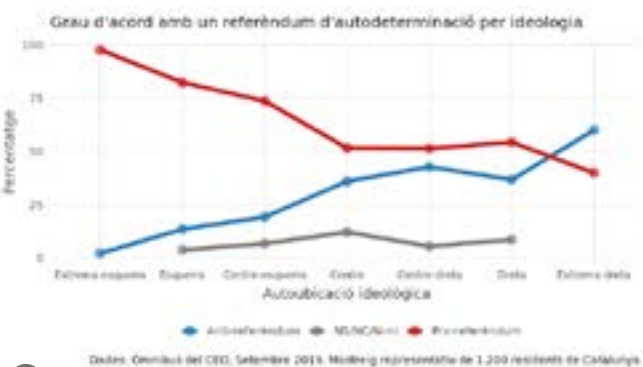
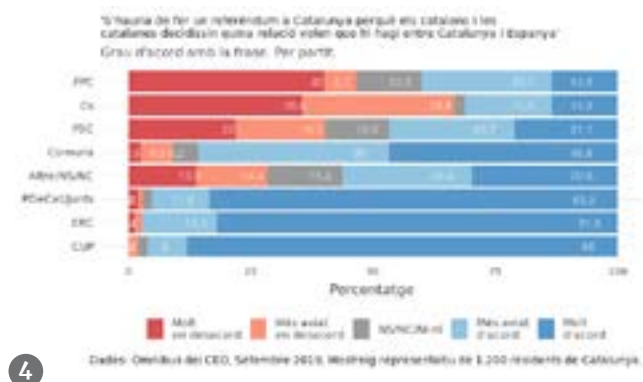
Entre els nascuts a Catalunya, que són la majoria, prop del 80% vol un referèndum, i només el 15% s'hi oposa. Els catalans nascuts a la resta de l'estat espanyol o a l'estranger també són favorables al referèndum, però amb un marge menor (gràfic número 6).

Conclusió

El govern de Pedro Sánchez té raó quan diu que Catalunya està dividida pel que fa a la independència: la meitat la vol i l'altra meitat no –les xifres varien d'enquesta a enquesta, però s'acosten al 50-50 de dos anys ençà. Aquesta és la norma en democràcia: la gent divergeix en coses, però està d'acord a resoldre les desavinences democràticament. Dit d'una altra manera,

les preferències diferents per un resultat polític no significa necessàriament desavinença en la manera com s'ha de decidir aquest resultat. De fet, si no hi hagués divergència d'opinions respecte de la independència, no hi hauria necessitat de votar perquè el resultat ja se sabia, com passa a gairebé totes les regions de tots els països del món.

Els catalans són aclaparadorament contraris a la pressió i l'exili dels seus polítics electes, i també són aclaparadorament favorables a un referèndum d'autodeterminació. Aquests dos consensos expliquen la revolta popular que hi ha a Catalunya, com també el punt mort polític. Per a abordar el conflicte Catalunya-Espanya, el president espanyol faria ben fet d'admetre que en aquestes qüestions els catalans estan majoritàriament d'acord. És a dir, la desavinença no és entre catalans sinó entre la solució de consens proposada pel govern de Torra –és a dir, llibertat per als presos polítics i referèndum d'autodeterminació– i la contraoferta feta pel govern de Sánchez –és a dir, llei i ordre. ■

Imatge d'arxiu d'un enfrontament entre el FC Barcelona i el Reial Madrid. EFE

L'ajornament del clàssic Barça-Madrid, una maniobra política de Tebas i la Moncloa contra les protestes

Futbol Avui s'havia de jugar el partit al Camp Nou, però es va ajornar fa dies per les protestes contra la sentència. En parlem amb els periodistes Ramon Besa, Sònia Gelmà i Toni Padilla

ROGER GRAELLS FONT

Aquest dissabte a les 13.00 s'havia de jugar al Camp Nou el clàssic entre el Barça i el Reial Madrid. Tanmateix, el partit s'ha ajornat, de moment, fins al 18 de desembre. El Comitè de Competició de la Federació Espanyola va decidir-ho després de la petició de Javier Tebas, president de la Lliga de Futbol Professional (LFP).

Més enllà de la preocupació per la seguretat i les protestes d'aquests dies a Barcelona, hi ha un rerefons polític que Tebas mateix va admetre en una entrevista a l'agència EFE, recollida a l'As, en què ho definia com una 'qüestió d'estat'. 'Hem facilitat al govern [espanyol] aquesta situació', deia Tebas. Segons que publicava El Mundo, el govern espanyol estava preocupat que l'independentisme 'instrumentalitzés' el clàs-

Tebas estava preocupat per un possible problema de 'seguretat i polític'

sic, un dels esdeveniments de l'estat amb més visibilitat internacional. El diari atribueix a Tebas un rol catalitzador de la maniobra i diu que estava en 'plena sintonia' amb la Moncloa. Tanmateix, el Tsunami Democràtic ja ha anunciat una acció sorpresa el dia que es jugarà el partit.

Tebas estava preocupat per un possible problema de 'seguretat i polític'. 'Vam transmetre la nostra opinió a les més altes instàncies del

govern d'Espanya, perquè enteníem que no era un problema esportiu i prou', afegia. Abans de trucar al FC Barcelona, Tebas va parlar-ne amb el Reial Madrid i va proposar de jugar el partit al Santiago Bernabéu, però el club blanc s'hi va negar.

Ambdós clubs estan en desacord amb Tebas. Aquesta setmana, abans que la data quedés finalment fixada, han acusat la LFP de 'demorar injustificadament la data del partit' i a Tebas de tenir 'ocurrències improvisades'. El serial encara no s'ha acabat. La LFP insisteix que el partit no es jugui el 18 de desembre i amenaça de portar-ho a la justícia. En el rerefons, hi ha la guerra soterrada entre Tebas i la Federació Espanyola, que fa anys que dura.

Un rerefons polític marcat per les protestes

La periodista de Catalunya Ràdio Sònia Gelmà considera que la decisió va ser precipitada. Ho veu així: 'Tebas va rebre un suport per darrere, pressions del govern [espanyol] i a través del Comitè de Competició de la federació. És evident que Tebas no era l'únic interessat que no es jugués aquest clàssic'.

Tothom sap de quin peu calça Tebas. És seguidor confés del Madrid, ex-membre de Fuerza Nueva i simpatitzant de l'extrema dreta. L'òptica política ha pesat en la decisió, segons Sònia Gelmà. 'Probablement, Tebas va imaginar-se que la seva joguina, el seu producte estrella, el clàssic, seria un gran aparador per als independentistes i ell no ho podia permetre.'

Tothom sap de quin peu calça Tebas. És seguidor confés del Madrid, ex-membre de Fuerza Nueva i simpatitzant de l'extrema dreta

El cap d'esports de l'Ara, Toni Padilla, diu: 'Tebas sempre s'excedeix en les seves funcions, perquè permet que la seva visió política de l'estat condicioni moltes vegades les seves decisions.' Coincideix amb Gelmà que Tebas ha volgut evitar que el Camp Nou canalitzés la protesta contra la sentència i diu que el president de la Lliga té un 'problema' amb la llibertat d'expressió. En aquest sentit, el cap d'esports d'El País, Ramon Besa, també veu precipitat l'ajornament del partit: 'Que la fotografia del partit sigui la que vol la Lliga i no la que expressi el camp em sembla intervencionisme. El camp s'expressarà.'

A més, Besa considera que les eleccions espanyoles del 10 de novembre hi han influït: 'Hi ha una cosa cabdal, el 10-

Javier Tebas, president de la LFP. EFE

Els últims dos anys s'han pogut veure diverses pancartes reivindicatives al Camp Nou. ALBERT SALAMÉ

N. Si no hi hagués eleccions, potser no s'hauria proposat de suspendre el partit. Amb un govern estable, tothom hauria assumit que gestionaria el clàssic. Han donat una puntada de peu a la pilota. Abans només hi havia un problema, però ara s'envalença amb partits de la copa del rei, l'horari de difusió a l'Àsia... tot plegat em sembla una ximpleria.'

I remata: 'No hi havia cap motiu per a la suspensió o, aparentment, cap motiu que ho justificués. Si el Barça i els Mossos es responsabilitzen de la gestió del partit, quin és el problema? Una cosa és el que passa al camp i una altra el que passa a la ciutat. S'ha barrejat política, ordre públic, tranquil·litat esportiva...'

L'impacte d'ajornar el clàssic

El partit estava fixat per a les 13.00, una bona hora per a

Pel que fa a la Lliga, pot acabar rebent demanda judicial per incompliment del contracte televisiu

veure'l des de l'Àsia. Segons que explicava Tebas en una entrevista a l'ABC, l'ajornament implica suspendre una cinquantena d'actes amb operadors internacionals que tenien com a objectiu promocionar la lliga espanyola. També havien de venir desenes de periodistes d'arreu del món i altres persones relacionades amb els mitjans de comunicació i les xarxes socials asiàtiques. 'Repercuteix en els nostres patrocinadors d'aquesta zona del món. Hi havia molts acords d'activació planificats. Per exemple, Ibèria participava en un esdeveniment multitudinari a Xangai', afegia.

També va explicar que havia rebut queixes de televisions d'arreu del món, especialment asiàtiques. Tot i que l'impacte econòmic d'un ajornament així és difícil de quantificar, es suposa que és molt gran.

'El dany és terrible', afegia Tebas.

Sònia Gelma diu que el Barça perd diners amb l'ajornament, perquè ha de retornar les entrades venudes i possiblement haurà de rebaixar el preu de les noves si el partit s'acaba jugant un dimecres en comptes d'un dissabte o un diumenge.

Pel que fa a la Lliga, pot acabar rebent demanda judicial per incompliment del contracte televisiu. Segons que explica Toni Padilla, el contracte televisiu estipula que el clàssic d'anada s'ha de jugar en un horari per al mercat asiàtic i el de tornada en un horari per al mercat americà. 'Si s'incompleix, això podria acabar als tribunals, tot i que no ha de passar necessàriament. La Lliga va signar un contracte perquè, durant deu temporades, es jugués un partit als Estats Units; l'any passat no n'hi va

‘Va ser més valent Valverde des de la naturalitat d’allò que deia que no el club per allò que es pogués dir. Per no disgustar la Lliga i la Federació, el Barça va fer relacions públiques’

haver i no hi ha hagut cap denúncia als tribunals’, recorda.

El precedent de l’1-O

El Primer d’Octubre de 2017, el Barça va jugar un partit de lliga contra Las Palmas a porta tancada. La LFP s’havia negat a suspendre’l i va obligar el Barça a jugar si no volia exposar-se a sancions disciplinàries i a perdre els tres punts. Sobre aquest episodi, s’ha explicat en diversos mitjans que la junta directiva va decidir de no jugar-lo atesa la situació excepcional al país, però que el president del Barça, Josep Maria Bartomeu, va consultar-ho amb el vestidor i la majoria dels futbolistes van optar per jugar. Davant la manca d’acord, finalment, el Barça va tancar el Camp Nou al públic. La decisió de jugar en un dia en què la policia espanyola i la Guàrdia Civil reprimien centenars de votants del referèndum va acabar amb dues dimissions a la junta directiva.

Sobre l’1-O, deia aquesta setmana Tebas a EFE: ‘Ja ens preocupava què pogués passar en qualsevol partit que es jugués a Catalunya, perquè havíem viscut l’experiència del primer d’octubre i havíem de preveure qüestions d’ordre públic. [...] Tenim un departament d’intel·ligència que

rastreja fòrums, els entorns digitals, i es va veure que el clàssic era un lloc especial, delicat pels grups que causen violència a Barcelona per generar conflicte’. La realitat, però, és que públicament cap grup ni entitat no havia pres cap iniciativa respecte del partit, més enllà del soroll a les xarxes socials.

Toni Padilla compara aquell cas amb l’actual: ‘Tebas, en funció de si li interessa, decideix si s’ajorna un partit o no. L’1-O es va encaparrar que no, i ara en canvi ha decidit que li interessa. I d’altra banda, treu conclusions de l’1-O: jugant-se a porta tancada, va saltar un espontani al camp, què podria passar ara?’

Hi podia fer res, el Barça?

El Barça havia defensat que el clàssic podia jugar-se. El club és responsable de la seguretat dins l’estadi. Per la seva banda, els Mossos, a cada partit contra el Madrid, organitzen un operatiu especial perquè es consideri un esdeveniment d’alt risc. Aquesta setmana els decibels de la protesta s’han reduït, i en aquest context no sembla que el fet que es jugués el partit hagués de suposar cap problema d’ordre públic.

‘Una vegada que s’hi fica pel mig el govern espanyol, el Barça té poques opcions. El Barça podria haver-se plantat i dir que no jugava, però segurament hauria perdut el partit i tres punts de sanció. Però si no es va fer l’1-O, ningú no esperava aquest nivell de contundència’, reflexiona Sònia Gelma. Afegeix: ‘El Barça temia que el partit entrés a l’agenda de les protestes independentistes. Eren conscients que s’exposaven a una possible invasió de camp. Tinc la sensació que al Barça ja li ha anat bé que s’hagi ajornat el partit, tot i que és una puntada endavant. Aquesta era la sensació al club la setmana passada, no sé si ara tenen la mateixa.’ ‘El club no hi pot fer res, a part de presentar al·legacions’, diu Toni Padilla.

Per la seva banda, Ramon Besa critica que el Barça s’hagi quedat en terra de ningú. ‘El club va fer veure que l’incomodava que el partit s’ajornés, però no s’hi va negar totalment. En canvi, Valverde va dir que no veia cap motiu per a no jugar. Va ser més valent Valverde des de la naturalitat d’allò que deia que no el club per allò que es pogués dir. Per no disgustar la Lliga i la Federació, el Barça va fer relacions públiques’, diu. ■

Baulenas, entrada amb tota la potència d'una grua a la maduresa literària

Lluís-Anton Baulenas. EP

SEBASTIÀ BENNASAR

L'escriptor torna a Proa deu anys després amb 'Els camins de la Rut'. Repassem els seus trenta-dos anys de trajectòria

Arriba un punt, de sobte, que aquells narradors que tenien posada l'etiqueta de 'nova narrativa catalana' es converteixen en els veterans. Són els qui debutaren a final dels vuitanta i començament dels noranta, nascuts a cavall dels cinquanta i els seixanta i que a poc a poc s'anaren convertint en noms imprescindibles i en trajectòries a seguir per a estar al dia d'una

literatura com la nostra, que contínuament cerca nous valors i menysprea bona part dels consagrats.

Alguns havien complert el somni de viure només de l'escriptura –això sí, arrecerats en les col·laboracions periodístiques per acabar d'arrodonir un sou– i alguns combinaven l'escriptura amb una altra feina. Han vist com els anaven succeint en la indústria editorial veus cada

vegada més joves i com canviava el món editorial a conseqüència directa de la crisi, amb avançaments estancats a preus de fa deu anys (això si no han reulat), traduccions com més va més mal pagades i un nombre incessant de persones que volen escriure i que acaben publicant. Paradoxalment, ells arriben a un dels moments més dolços de la seva trajectòria amb obres d'una solidesa i una maduresa literària molt envejable.

Lluís-Anton Baulenas és un d'aquests casos de 'jove narrador' transformat sense voler en senyor. Acaba de pu-

blicar a Proa *Els camins de la Rut*, on torna mostrar la seva potència literària i recrea un altre d'aquests grans personatges femenins que hem vist sovint a la seva obra. La Rut, que coneixem sobretot a través dels ulls de la seva filla, és una dona lliure que es mou pel món amb una grua i que ha fet de la itinerància un model de vida. Baulenas, aquesta vegada, s'enfronta a un període de temps que encara no havia estat escenari de les seves grans obres, el final dels anys setanta i començament dels vuitanta, que coincideixen amb el seu

pas de la joventut cap al món adult. Aprofitem la publicació de la novel·la per repassar la trajectòria d'aquest escriptor amb més de trenta anys d'ofici a l'esquena.

Lluís-Anton Baulenas va néixer al barri de Sant Andreu de Barcelona el 1958 i va estudiar filologia catalana. Va fer de professor a l'ensenyament privat i públic just abans de prendre la decisió de deixar-ho tot per dedicar-se únicament a la literatura. Els experts asseguren que en la trajectòria de l'autor hi ha un punt d'inflexió el 1995, que

Lluís-Anton Baulenas va néixer al barri de Sant Andreu de Barcelona el 1958 i va estudiar filologia catalana

marca dues fases: els inicis i la consolidació. En podríem apuntar una altra, situada després del 2010, que és la de l'autor enfrontat als canvis del mercat.

Al principi, Lluís-Anton Baulenas era un autor teatral. De fet, la decisió de no incorporar-se a l'ensenyament el 1987 ve després d'haver representat *Els darrers oficis*, de Boris Vian, durant la temporada 1986-1987, i *Històries negres*, del 1987, a bars i espais alternatius del circuit *underground* barceloní. Aquell mateix any va publicar *Qui al cel escup* amb l'editorial Eumo, un conjunt de relats breus protagonitzats per personatges marginals que dona una visió molt crua de la realitat i que li havia fet guanyar el seu primer guardó literari, el Jacme March.

Baulenas és un escriptor que ha temptat la sort en els premis moltes vegades. Ell mateix ha explicat que és una opció per a guanyar-se la vida escrivint en català, una manera de fer-se conèixer i tenir més lectors. A banda els premis teatrals, ha aconseguit també quatre dels cinc premis literaris més importants del país: el Documenta, el Prudenci Bertrana, el Ramon Llull i el Sant Jordi. Si obtingués el Josep Pla seria el primer escriptor amb tots cinc guardons (hi ha escriptors que han guanyat més d'una vegada algun dels premis, però mai ningú tots cinc). El 1989 va guanyar el Documenta per *Càlida nit*, però això encara no el va fer prou conegut i per guanyar-se la vida va haver de continuar fent tot de feines que mai no ha abandonat: traduccions, feines edi-

torials com ara adaptacions de clàssics, continuar fent teatre i anar cercant la seva oportunitat.

Baulenas també tempta la sort en la novel·la. *Sus scrofa* apareix el 1988 amb Eumo i *Neguit* el mateix any amb Pòrtic. Però aquestes obres no tenen la promoció necessària i l'autor no arriba a connectar amb el públic malgrat les bones crítiques. Continua fent teatre i tradueix Marguerite Yourcenar del francès; amb la seva versió de *Donar al cel* del 1990 guanya el premi Josep Maria de Sagarra de traducció teatral.

I quan comença l'idil·li de Baulenas amb els lectors? Doncs entre el 1994 i el 1995. *Noms a la sorra*, una ambiciosa novel·la ambientada al Portugal dictatorial i que arriba fins a la independència d'Angola, és el primer llibre d'ambientació històrica contemporània (de fet, tots els llibres amb referències històriques se centraran al segle XX). El publica Columna el 1995 i obre la porta a *Alfons XIV, un crim d'estat*, protagonitzada per un sicari de la dictadura franquista i publicada el 1997. Aquestes dues obres havien quedat finalistes del premi Sant Jordi el 1994 i el 1996, respectivament. Un any més tard, el 1998, onze anys després d'haver pres la decisió de deixar-ho tot per escriure, guanya el premi Carlemany amb *El fil de plata*, la novel·la que el consagra definitivament i que precedeix un gran èxit: *La felicitat*, premi Prudenci Bertrana del 2000 i publicada el 2001. Sens dubte, l'obra més internacional d'un autor que ha aconseguit 27 traduccions a 12 llengües diferents.

Després de totes aquestes novel·les amb rerefons històric –al qual tornarà–, Baulenas publica el 2003 *Amor d'idiota*, que després Ventura Pons durà a la pantalla. L'acció se situa el 1993, en plena ressaca olímpica, i Barcelona torna a ser escenari privilegiat per on desfila una gran col·lecció de personatges. El 2005 torna a guanyar un premi gran: el Ramon Lluïl, amb *Per un sac d'ossos*, on torna l'ambientació històrica amb un tema poc tractat: els camps de concentració fran-

quistes després de la guerra de 1936-1939. S'avançava així una mica en el temps al gran debat sobre la memòria històrica. I finalment, el 2009, va guanyar el premi Sant Jordi amb *El nas de Mussolini*, una altra ficció amb un altre gran duet de personatges femenins i els anys vint de teló de fons, però fora de Barcelona. L'escenari, aquesta vegada, és un petit poble dels Pirineus. L'escriptor va tornar a captivar el públic i la crítica.

Algú podria pensar que aquest reguitzell de guardons

fa que l'autor es guanyi molt bé la vida, però la veritat és que no. Ho explica ell mateix en una entrevista del 2015: 'Aquest és un país on no es pot viure només de la literatura. Jo vivia dels llibres però també dels articles, les xerrades i les traduccions i quan guanyes un premi gran has de dividir el que has guanyat entre el temps d'escriptura del llibre i veuràs que et surt un sou de 800 euros o un guany de poc més de deu euros l'hora. Però si optes per una vida austera ets un privilegiat que pots mantenir aquesta vida fascinant.' Així doncs, Baulenas es converteix en un escriptor amb presència als mitjans de comunicació, amb bones traduccions a l'exterior i amb un nombre de lectors cada vegada més fidel i consolidat. Feia vint anys de la decisió de deixar-ho tot per escriure.

Llavors vénen quatre anys en què l'escriptor no publica res. La crisi ha començat a fer estralls en tots els àmbits i finalment també arriba al món del llibre. Hi ha canvis importants al grup 62, on l'autor havia publicat els seus darrers llibres (en segells diferents) i el seu nou títol es publica ara a RBA. *Quan arribi el pirata i se m'emporti*, del 2013, torna a ser una obra de llarg recorregut i alta ambició literària i es publica sense cap premi. Era el moment en què semblava que RBA volia fer una revifalla en català, que ja hem vist que després no s'ha produït.

De llavors ençà, han passat cinc anys fins a tornar a publicar en editorials del Principat. Entremig, Baulenas va publicar dues obres a Bromera: *La vostra Anita*, una

versió novel·lada del guió del film *Anita perd el tren*; i *Amics per sempre*, una obra ambientada en el moment olímpic de Barcelona 92 des d'una perspectiva molt diferent i que li va fer guanyar el premi Ciutat d'Alzira del 2016. Malgrat que la novel·la és molt bona i obté molt bones crítiques, Bromera continua essent una editorial amb dificultats d'implantació a la totalitat dels Països Catalans i això perjudica una mica aquesta obra de maduresa. Ara, deu anys després d'*El nas de Mussolini*, torna a Proa amb *Els camins de la Rut* i veurem si així es pot rellançar la carrera d'un dels nostres escriptors més interessants en el moment que entra a la maduresa.

Un esment a banda mereixen els dos assaigs que ha publicat, amb deu anys de diferència. El primer, *El català no morirà*, va ser el 2004 i explicava les raons per les quals la nostra llengua ha sobreviscut fins als nostres dies. El 2014 va veure la llum l'imprescindible *L'últim neanderthal*, un text en defensa de la lectura en paper que hauria d'haver estat llegit en massa per tot el sector editorial, cultural i llibresc del país i que en canvi no va moure gens de polèmica. Malgrat tots els impediments, malgrat totes les dificultats, Baulenas es va reconvertint, no es deixa i entra en aquest moment de la seva trajectòria amb una demostració de tota la seva potència. Els cristians asseguruen que els camins del Senyor són inescrutables, però *Els camins de la Rut* només poden dur al redescobriments d'un autor clau dels nostres darrers trenta anys. ■

7 DIES

{ La selecció de la setmana { 21-25 d'octubre

Divendres 25.
Clara Ponsatí: 'Els Mossos estan totalment a les ordres del Ministeri de l'Interior'

ARTITA SHAH

Dijous 24

El rebuig a la sentència trenca falses fronteres

EFE

Dimecres 23

Gonzalo Boye: 'Que em tanquessin a la presó ens faria guanyar el judici de Puigdemont'

ADIVA KOENIGSBERG

CLARA PONSATÍ

‘Els Mossos estan totalment a les ordres del Ministeri de l’Interior’

Entrevista a la consellera a l'exili, i economista a Saint Andrews, sobre el moment polític i la revolta dels joves

ARTITA SHAH

ANDREU BARNILS

La consellera a l'exili Clara Ponsatí és de les veus polítiques més empàtiques amb la revolta dels joves al carrer. Economista a la Universitat de Saint Andrews (Escòcia), reivindica que la gent ha tornat a fer avançar un moviment que partits i institucions tenien adormit, però ara la

preocupa que no s'aprofiti el moment i la força. Per això, tenint Hong Kong al cap, Ponsatí va fer una proposta de tres demandes (pau, amnistia i autodeterminació) que el Consell per la República i la CUP van adaptar. És un intent d'articular políticament la força del carrer. En aquesta entrevista

telefònica Ponsatí parla de les mobilitzacions, dels joves, de la violència policíaca i del fracàs de les institucions; fa una crítica contundent dels Mossos i es mostra confiada amb l'euroordre. Per acabar, comenta una de les absurditats de la sentència: la confon a ella amb Dolors Bassa.

Els joves s'adonen que si ara ho deixen passar, viuran tota la vida en un règim autoritari

Quan parlem de les forces d'ocupació, no són els policies i prou

—**Valoreu-me les mobilitzacions. Com les heu vistes?**

—La resposta d'entrada ha estat espectacular. Molt bé. Es demostra una potència i una determinació espectaculars. Semblava que tot estava adormit i aturat i clarament no ho estava. És molt important que la gent jove hagi sortit amb una força que no li havíem vist, jo diria que mai. Sóc optimista per això. Però em costa de veure quina continuïtat i quins propòsits tindrà. Em preocupa que no aprofitem la força que tenim.

—**Explicàveu al vostre text: 'La gent s'ha adonat que tan sols la gent farà la feina.'**

—Crec que després del Primer d'Octubre la gent va quedar sorpresa, perquè havien confiat molt en els polítics i que es portaria a la pràctica el resultat del referèndum. La gent esperava que els diguessin què havien de fer per defensar la República, i ningú no els ho va dir. Perquè la República no va existir per a defensar-se. Els més joves són els que ho han anat interioritzant aquests dos anys, i s'adonen que si ara ho deixen passar, viuran tota la vida en un règim autoritari. I no ho poden suportar. Vénen a dir-nos: 'Si vosaltres us ho empasseu a còpia de posar llaços i encendre espelmes, nosaltres no.'

—**Vau fer un document amb tres mandes molt concretes: pau, amnistia i autodeterminació. Per què les feu?**

—Ho vaig escriure havent recollit i escollit idees de gent preocupada perquè tenia poca articulació política, de moment. Les institucions estan paralitzades, però en canvi hi ha una força molt potent al carrer. I és important que es comuniqui. I que la gent que s'ho mira sàpiga què volen, aquesta gent. Tampoc no és que sigui una creació gaire original. Aniran avançant, els tres punts, i potser tindran una formulació diferent. Ara els sectors que ho han recollit ho verbalitzen de manera diferent. El Consell ho ha escrit d'una manera, i la CUP ho ha escrit d'una altra. Hi ha versions amb tres punts, i n'hi ha amb quatre. És

important que les setmanes vinents hi hagi un missatge col·lectiu que tothom el pugui expressar.

—**Hong Kong, referent?**

—Hong Kong és molt inspirador. Donen lliçons molt bones. Els païos tenen claríssim els cinc punts i això els cohesiona i els dona més força que la mera força del carrer. Ara, també et dic que una cosa important d'Hong Kong és que els xinesos deien que la seva policia no és tan bèstia com la Brimo. I és que és veritat. I el sistema judicial d'Hong Kong ofereix més garanties que el nostre. Als empresonats per la Revolta dels Paraigües no els han tancat deu anys a la presó. I són lliures, i aquests xavals viatgen pel món ara amb permís del jutge. Nosaltres lluitem per sortir d'un règim que s'ha tornat autoritari amb nosaltres, i ells lluiten per no entrar-hi. El seu sistema judicial a hores d'ara encara és el britànic. En canvi, a Catalunya els jutges de guàrdia decreten presons sense manies. Fins i tot si alguns d'aquests nanos hagués cremat contenidors, que no ho sé, i ja és acceptar, però suposem que sí. I per això el tanquen en presó provisional? Què és això? Quan parlem de les forces d'ocupació, no són els policies i prou. Això és repressió nua i crua, no és estat de dret.

—**Hi ha hagut un intent de centrar el debat en la condemna d'una violència contra contenidors.**

—Quan desapareix la policia, desapareix la violència. No cal discutir-ho més. Si el dia que les Brimos i els policies nacionals no surten, resulta que no hi ha violència, és que no n'hi ha. No cal donar-hi voltes. Tot el discurs aquest de 'condemneu la violència, condemneu la violència'... Ja ho sap tothom, que som pacifistes. Entrar en la seva trampa narrativa és jugar en el seu terreny. Ells quina violència han condemnat? Per favor! Ho trobo intolerable i és molt poc intel·ligent caure en la trampa de fer-los el joc. Un cop entres a les trampes retòriques t'hi quedas atrapat.

—**Aquests dies hi ha gent que diu: a les mobilitzacions els falta lideratge polí-**

ARTITA SHAH

tic. Doncs potser si hi hagués lideratge polític, no hi hauria mobilitzacions al carrer. I ho haurien adormit tot.

—I per què ens hem de conformar que el lideratge polític sempre adormi i mai lideri? Jo ja entenc que ara mateix els que lideren a peu de carrer no poden mostrar la cara. Ho entenc. Perquè la repressió és òbvia. Però un moviment sense cares i sense veus té moltes dificultats per a avançar i fer progressar les seves reivindicacions. Espero que hi haurà lideratge polític, en algun moment. Passa que ens torna a fer molta por que els que es posin davant ens facin frenar. Però que el carrer articuli el que vol és una manera que els partits i les institucions no frenin.

—Què n'opineu, del 'Sit and talk'?

—Des del punt de vista comunicatiu, cap a l'exterior, està bé. Però 'talk' de què? De què parlem és important. És important saber de què es vol parlar i què es vol negociar. La idea que els catalans

d'ordre estem disposats a negociar està molt bé, però no podem transmetre que només seure i negociar ja serà una victòria. Això, no.

—Sánchez no va poder reunir-se a la delegació del govern espanyol. España Global no va poder fer un acte. I els policies se'n van haver d'anar de la plaça d'Urquinaona. És a dir: ni utilitzant la força no se'n surten.

—Justament, es veu que la força no persuadeix. I que la gent està disposada a aguantar. No controlen el territori. I no controlen el territori perquè no controlen les ments ni els cors. Perquè Espanya Global no és solament que no hagi pogut fer la reunió, sinó que han hagut de retirar també el vídeo de dibuixos animats sobre el judici. Un dels seus grans problemes, que nosaltres també tenim, és que has de conèixer l'adversari. I aquests no ens coneixen. Hi ha un gran nivell d'ignorància. Ni saben amb qui es comuniquen a l'ex-

terior. Pretendre que convenceran de la seva democràcia i l'estat de dret amb aquells dibuixets! Però paro, que tampoc no els hem de subvalorar. No ho fem.

—La gent jove no diferencia gaire entre Mossos i policia espanyola.

—No em vull posar més agressiva del compte, però el comportament que han tingut els Mossos ha estat molt lamentable. Estan totalment a les ordres del Ministerio del Interior. Si són els caps, en Buch o uns altres, ja no hi entro. Ells sabran.

—Canviem de tema. Amb el Brexit, encara sereu eurodiputada.

—Les últimes notícies semblen indicar que el Brexit serà al gener, i per tant els eurodiputats britànics podrien marxar la primavera de l'any que ve. Això donarà més seients a la resta d'estats, i és quan jo podria entrar, sí. També s'han d'aclarir les incògnites

sobre les immunitats que es discuteixen al Tribunal Europeu de Justícia. M'hi veig? Ja ho veurem. Si les coses funcionen i puc fer-ho, suposo que ho hauré de fer, sí.

—**De la sentència, és bèstia que confonguin Clara Ponsatí i Dolors Bassa.**

—És molt bèstia. És aquest nivell de deteriorament institucional que ja no saben fer res del dret. El president del senat és un plagiador sistemàtic, treuen títols sense examinar-se i el Suprem no sap escriure una sentència atribuint els mèrits a cadascú. A mi no m'agrada que li atribueixin els meus mèrits a l'admirada Dolors Bassa, que també en té molts. És d'una barroeria que no té límit, però és un símptoma més del col·lapse del règim.

—**L'euroordre, a Escòcia, no hi arriba.**

—Feia uns quants dies semblava que era imminent. Però no sé si els costa traduir a l'anglès, o pensar com ho argumenten, però encara no l'envien. Perquè aquí dalt la sedició no existeix. I la malversació tampoc no existeix en la fórmula que ells descriuen. Aquí la malversació només existeix si et fiques diners a la butxaca. I d'això la sentència no en diu res. Crec que ho tenen molt difícil. Especialment després de l'espectacle del judici, perquè la principal discussió és si hi hauria garanties d'un judici just.

—**A termini mitjà, com us imagineu el desenvolupament? Mobilització més polititzada? Donem per perdut el govern autonòmic?**

—El govern autonòmic com a principal protagonista de la transició catalana cap a la República, de moment el dono per perdut, sí. Potser d'aquí a mesos, amb un altre parlament, les coses podrien ser diferents. Però amb aquest parlament no ho crec. M'agradaria equivocar-me, perquè al cap i a la fi els vam elegir amb un programa de restitució, i per fer la República. Aquest era el seu programa. De moment no l'han exercit, s'han donat a l'autoritat espanyola.

—**Hi ha qui diu: 'Si no se'n van tots, no farem res.'**

—Les coses no són tan dràstiques. Les coses no es renoven d'avui per demà. Ara veiem personatges que ja són aparcats, alguns molt mal aparcats, però s'ha de veure qui sura i com. Jo dic que no compto amb el parlament. Però això no vol dir que no compti amb ningú del parlament.

—**Cadascú al seu paper: Torra, 'sit and talk' i enviar cartes. Joves, mobilitzats. Quin problema hi ha que tothom faci el seu paper? Per què volem un president mobilitzat i un jove sense cap paper a terra?**

—En part, sí. Però hi ha límits. Estiguem atents als esforços per a frenar segons què. Que és perillós. Ja ho veurem.

—**I quines estructures poden aparèixer? El carrer, el carrer amb el Consell?**

—No ho tinc gaire clar. Crec que el carrer ha de demostrar molta més força continuada i hem de ser capaços de posar l'estat contra les cordes econòmiques. I això obriria una oportunitat per negociar. En situació de desobediència civil, entenc que s'han de tocar els fonaments econòmics.

—**Canvi d'empresa, vagues, mobilitzacions, talls de carreteres?**

—Sobretot mobilitzacions. Dificultar el funcionament normal de la vida econòmica. Tot això ens ho podríem estalviar si hi hagués prou reflexos a Europa i als centres de poder europeu. Però fixa't que l'altre dia en una votació al Parlament Europeu, la idea era parlar de la qüestió catalana i no es va ni poder fer! La majoria de l'establishment no vol ni parlar-ne. Ara, quan aquestes coses canvien, canvien molt de pressa. Però de moment fer-nos il·lusions que l'establishment és prou demòcrata per a canviar això, no. Han donat proves que s'ho poden empassar pràcticament tot.

—**I de mediador, qui hi veieu?**

—Al final tot depèn de nosaltres. Si nosaltres ens movem, potser ells també. Però primer, nosaltres. ■

No controlen el territori perquè no controlen les ments i els cors

El govern autonòmic com a principal protagonista de la transició catalana cap a la República, de moment el dono per perdut sí

MARIANO BERGÉS

‘No ha estat un judici just perquè no s’han respectat tots els drets i garanties’

Entrevista a l'advocat de Dolors Bassa arran de la sentència del judici contra el procés

ADIVA KOENIGSBERG

ROGER GRAELLS FONT

Dotze anys i mig de presó. És la condemna imposada a la consellera Dolors Bassa. La sentència del judici contra el procés ha caigut com un gerro d'aigua freda al seu advocat, Mariano Bergés. Reconeix que no s'ho esperava i està indignat per l'escassa atenció que el tribunal ha dedicat a la prova i les tesis de la defensa, mentre que ha assumit

els atestats de la Guàrdia Civil i les tesis de l'acusació.

Bergés rep VilaWeb al seu despatx de Barcelona. És, de moment, l'única entrevista que ha decidit de concedir després de la sentència. No és advocat mediàtic, prefereix la discreció. És un lletrat prudent en les opinions. A poc a poc, però, el malestar per una sentència tan brutal i injustificada fa aflorar-li la

indignació continguda quan parla del tribunal.

—Com vau encaixar la sentència?

—La vaig rebre malament, no esperàvem aquest resultat. Em va fer la impressió que tota la feina que havíem fet no s'havia vist reflectida a la sentència. Els companys tenen la mateixa impressió. A la sentència es dediquen molts esforços a

A la sentència es dediquen molts esforços a justificar-se davant Europa dient que no hi ha vulneracions de drets fonamentals

El tribunal no ha valorat la prova proposada per les defenses

justificar-se davant Europa dient que no hi ha vulneracions de drets fonamentals. No obstant això, quan arriba el gruix, què comporta la condemna, el raonament que es fa d'un delictes molt controvertit i amb pocs antecedents, la sedició, amb conceptes com la violència, que era una oportunitat per a aclarir en el cas del tribunal, hi dediquen només unes deu pàgines. I més quan proven d'imputar fets delictius a persones concretes, és decebedor. Acaben essent tres pàgines.

—Vau poder visitar Dolors Bassa dilluns mateix? Com la vau veure?

—Sí, dilluns mateix. Estava abatuda i fotuda, l'havia afectada. Vam estar-hi unes hores i al final ens va demanar que la deixéssim sola. Vaig tornar a parlar amb ella fa un parell de dies, em consta que ha estat una setmana molt dura per a ella, emocionalment parlant. S'ha recompost una mica, però és que són dotze anys de presó.

—És sorprenent que tingui la pena més alta després d'Oriol Junqueras, juntament amb Jordi Turull i Raül Romeva.

—No s'explica gaire. En dret penal hi ha un principi bàsic, la responsabilitat pel fet propi. El famós error d'adjudicar a Bassa funcions d'un altre departament [el d'Ensenyament] vol dir adjudicar-li més responsabilitats i conseqüències penals que no li pertocaven. Nosaltres vam defensar que la seva aportació no era tan important. Vam refutar que es posessin a disposició [per al 1-O] centres cívics, que eren un zero i escaig per cent dels col·legis electorals. Vam presentar una prova anticipada perquè es confirmés quants centres de votació eren de titularitat del Departament de Treball segons el llistat dels Mossos. La resposta va ser cap ni un. En conseqüència, la responsabilitat de Dolors Bassa no pot ser la mateixa.

—Sou molt prudent expressant-vos, però us veig indignat.

—Intento donar raons jurídiques. La meua manera d'expressar la indignació és a través d'una argumentació jurídica, perquè sóc advocat. Trobo molts argu-

ments per a rebatre la sentència. És més, la sensació que tinc és que no s'ha valorat la prova proposada per les defenses. En això coincidim moltes defenses. No s'ha fet una valoració de la prova de descàrrec que vam aportar. Sembla que es remeti als atestats, com si tornéssim a la ins-trucció. Coses que clarament van ser rebatudes durant el judici, era indubtable que havien de formar convicció.

—Podeu posar un exemple?

—La lectura que es fa d'un correu electrònic, dient que Bassa va donar instruccions a CCOO. A més, tampoc saben distingir que no tenia res a veure la vaga general amb l'aturada de país, això ho van dir tots els testimonis. La sentència ho torna a confondre, com ho feia l'atestat. Quan es diu a la sentència, perquè així es deia als atestats, que Bassa havia donat instruccions a CCOO... Això va ser la interpretació interessada que va fer un guàrdia civil d'un correu electrònic que és a les actuacions i només cal llegir el text literalment. No es pot deduir de cap manera que Bassa donés instruccions a CCOO. El destinatari d'aquell correu va declarar que no havia rebut cap instrucció. Quan resulta que prima una interpretació feta per un agent de la Guàrdia Civil per sobre d'un text que el tribunal podia llegir i la declaració del testimoni, quan tot això s'esfuma i no serveix per a res i es torna al mateix error, a la interpretació del guàrdia civil a l'atestat...

—És un error o hi ha una voluntat de càstig i ja hi havia la voluntat preconcibuda de condemnar?

—Això no ho sé, forma part del món intern del tribunal. L'única cosa que sé és que hi havia molts elements per a arribar a altres conclusions, i que una conclusió lògica portava necessàriament a una altra conclusió.

—Ara presentareu un incident de nul·litat perquè anul·lin la sentència. Teniu cap esperança que tiri endavant?

—Després de no esperar una sentència així, és difícil de respondre, però l'hauria de remoure. Hauria de traduir-se d'algun manera pel que fa a la responsabilitat

Per parlar d'un judici just, cal que es respectin tots els drets i garanties. I a mi em sembla que això no s'ha fet

ADIVA KOENIGSBERG

i la pena. No seria una resposta justa que el tribunal digués que és un simple error material intranscendent. Vam provar que s'havien donat instruccions perquè es complissin les actuacions judicials i policials. Vam aportar proves amb pericials d'autenticitat. I als centres cívics i als casals que havien demanat permís per a activitats lúdiques, cosa que és habitual cada cap de setmana. Es van concedir les autoritzacions amb els procediments habituals, perquè no hi havia motius per a denegar-les. I es va posar explícitament als correus electrònics d'autorització que hi havia un límit horari, les sis del matí. Això significa que si Dolors Bassa va assumir cap responsabilitat, no va ser per a facilitar el referèndum, tal com deien les acusacions, sinó per a fer complir les ordres policials i judicials. I això està documentat a la causa. El pèrit informàtic va declarar al plenari dient que eren autèntics. I la persona que havia escrit els correus va declarar com a testimoni i ho va confirmar.

—També la condemnen per haver animat la gent a votar.

—Sí, és que sembla una broma.

—**Sorpren també que li atribueixin la impressió de butlletes i el cost de les comunicacions d'Unipost, però que la sentència no doni cap xifra ni es faci referència a cap factura.**

—Sí, la veritat és que és sorprenent la manera com teixeixen la malversació. El servei no es va prestar de cap manera, ho ha dit Unipost. El Departament de Treball va refusar les factures expressament. Això ho diu la Guàrdia Civil mateix, la persona que va refusar la factura, Unipost va reconèixer errors de facturació... Hi havia molts motius per a dubtar de la malversació. Cal tenir en compte que per donar un fet per provat i condemnar algú no pot haver-hi dubtes, s'ha d'anar més enllà de qualsevol dubte raonable.

—**Ha estat un judici just?**

—[S'ho pensa] Per parlar d'un judici just, cal que es respectin tots els drets i garanties. I a mi em sembla que no s'ha fet.

—**Vist amb perspectiva, s'hauria d'haver fet una defensa més polí-**

tica que tècnica, que qüestionés el tribunal?

—A misses dites, és molt fàcil opinar. Des de la barrera, també. Crec que vam fer el millor judici que podíem fer i tots els advocats n'estem satisfets. Es van explotar diferents formes de defensa i es va fer una bona feina.

—**Va haver-hi prou coordinació entre les defenses?**

—La que calia. Quan parlem de coordinació, vol dir que quan els fets o els arguments d'un advocat poden afectar la defensa d'una altra part, és lògic parlar-ne. I així és com vam treballar.

—**El pròxim pas serà el recurs d'empara al Tribunal Constitucional espanyol. Què al·legareu? Es pot demanar la llibertat mentre es resol el cas?**

—Al·legarem vulneracions de drets fonamentals. Pel que fa a la llibertat, és una sentència ferma i en aquest moment procedeix la fase executiva. Presentarem el recurs quan el Suprem hagi resolt l'incident de nul·litat. És difícil fer pronòstics, i més en aquesta causa. Quan vam dema-

nar la llibertat provisional de Bassa al TC, el van admetre a tràmit. Pocs advocats a Espanya poden dir això, i ho dic amb ironia. A tots els advocats del procés ens han admès a tràmit els recursos d'empària, que tenen un percentatge d'admissió del 0,2%, més o menys. Van retenir la resolució un any, coincidint amb les vacances de fam. Però no van resoldre sobre el fons, només ho van inadmetre, i això ja ho podien haver fet al principi.

—**Veieu una voluntat de dilació en el TC?**

—No ho sé. La voluntat dels altres no la conec i no m'agrada fer pronòstics.

—**Si més no, acceptareu que és molt estrany el comportament del TC.**

—No és habitual. La conclusió ja depèn de cadascú.

—**Després del TC vindrà la demanda al Tribunal d'Estrasburg.**

—Sí, però hem de fer moltes coses abans. L'incident de nul·litat al Suprem, el recurs d'empària al TC... En funció de la manera com es resolgui, veurem com preparem la demanda. Hem d'anar pas a pas, en funció dels resultats.

—**Continuarà la coordinació amb les altres defenses?**

—Les vulneracions de drets fonamentals coincidint amb les altres defenses, sí. No hi ha hagut cap descoordinació, això no vol dir que hàgim anat de la mà absolutament. Ara, que anéssim tots alineats... Ja va veure que cadascú mantenia el seu estil i és veritat que era difícil contradir-se.

—**Creieu que guanyareu al Tribunal d'Estrasburg?**

—No m'agrada fer pronòstics.

—**Les defenses van qüestionar molt el dret de tenir un jutge natural. S'hauria d'haver anat més a fons en el qüestionament permanent del tribunal durant el judici?**

—Si algú pensa que vam recusar poc, coneix poc els procediments. Es va fer sempre amb arguments, des de la competència del tribunal fins a les recusacions.

—**La sensació que queda és que el tribunal ja havia decidit que eren culpables i que només han cercat com encaixar-ho al codi penal per empresonar-los. També van descartar molts testimonis i proves del judici.**

—Això xoca. D'aquí a dir que ja estava tot prejudicat... No em toca a mi dir-ho ni m'agrada dir-ho. Vull creure que no és així. Sí que puc dir que, des de la meua perspectiva, imposar un ritme tan frenètic durant tant temps en una prova que no ha servit i que s'ha despatxat d'una manera tan senzilla no és normal. Les defenses vam aportar moltes proves i trobo molt a faltar la valoració de les proves de les defenses. Em sorprèn que s'hagi recorregut a textos dels atestats. Em sorprèn molt.

—**Perquè el tribunal ha assumit les tesis de l'acusació.**

—Sí. Te'n vas amb la sensació que la feina que hem fet amb el judici no s'ha tingut gaire en consideració.

—**Va ser un gran teatre.**

—No ho sé [riu]. Però el cas és que no hi ha una valoració de la prova de la defensa. Sortia moltes vegades amb la impressió que s'havia demostrat que allò que deien no era així, que les conclusions de la Guàrdia Civil eren precipitades. El fet que dels milers de correus electrònics fossin rellevants una dotzena, i que d'aquests Bassa només n'enviés quatre, perquè dels rebuts no te'n poden fer responsable... És com quan Marchena va refusar la seva recusació perquè apareixia al WhatsApp de Cosidó. La cosa rellevant a efectes penals és què has fet tu. I d'aquests quatre correus, la interpretació és literal però no te'ls deixen llegir, sinó que ve un guàrdia civil a explicar-te la seva interpretació del text que en realitat no requereix cap interpretació... [Fa una pausa] Aquestes són les meves queixes. No em fico si hi havia una voluntat de càstig, intento no sortir del marc jurídic i de la probàtica, que és amb què treballo i sobre l'única cosa que crec que puc opinar. ■

Vam fer el millor judici que podíem fer i tots els advocats n'estem satisfets

El tribunal ha assumit les tesis de l'acusació

Manifestació multitudinària a Palma en suport dels presos polítics i de rebuig de la sentència. EFE

El rebuig a la sentència trenca falses fronteres

Resposta a la sentència L'escandalosa decisió del Tribunal Suprem espanyol ha fet créixer la mobilització en suport als presos arreu dels Països Catalans

PERE MARTÍ

El divendres 29 al vespre, mentre Barcelona estava col·lapsada per la protesta de centenars de milers de persones contra la sentència del Suprem espanyol, milers de joves assistien a un concert de Zoo a la plaça de Bous de València. La banda de la comarca de la Safor s'acomiadava dels escenaris fins al 2021 amb un directe potent i combatiu propi d'un grup de rap electrònic. En un moment de clímax musical, des de l'es-

cenari el cantant va explicar què havia viscut aquells dies: 'Ahir vam ser a Madrid, on va haver-hi una concentració en solidaritat amb el poble català. Els nostres amics ens deien que en aquella manifestació hi havia persones amb les nostres dessuadores i samarretes. Això ens omple d'orgull.' Amb un to clarament emocionat i reivindicatiu, va continuar el relat: 'Hui, venint cap a València, només pensàvem en la concentració d'aquesta vesprada a la delegació del govern espanyol. Estàvem preocupats per les crides agressives dels into-

La solidaritat s'escampa arreu dels Països Catalans, de Perpinyà a Alacant passant per les Illes

lerants de sempre. A mitja vesprada, però, hem vist la resposta de València. I se'ns han posat els pèls de punta de veure com aquesta ciutat, a banda de ser tolerant i amable, sap estar orgullosa de si mateixa, sap cuidar-se i sap estimar-se.' La plaça va esclatar amb aplaudiments i crits demanant la llibertat dels presos polítics durant força estona. L'escena es va repetir més tard amb la consigna de 'Els carrers seran sempre nostres'. La solidaritat s'escampa arreu dels Països Catalans, de Perpinyà a Alacant passant per les Illes.

Al concert de Zoo a la plaça de Bous de València hi va haver un clam unitari de llibertat. @ZOOPOSSE

Només a València ciutat hi ha hagut tres manifestacions en una setmana. La primera, el dilluns que es va fer pública la sentència, en què es va expressar la solidaritat amb els presos i es va denunciar la repressió. Es va fer a la plaça de l'Ajuntament, convocada per Acció Cultural del País Valencià, la Plataforma pel Dret a Decidir, la Intersindical Valenciana i Escola Valenciana. Aquella nit també hi hagué manifestacions i concentracions a Alacant, Castelló i Gandia, entre més ciutats. Arran de l'onada de detencions de manifestants a Barcelona, hi va haver una segona concentració el divendres 18 d'octubre, el dia de la vaga general i les Marxes per la Llibertat, convocada per Solidàries Contra la Repressió. Centenars de manifestants es van concentrar davant la

Més enllà de les manifestacions de València, arreu del País Valencià s'han fet nombroses concentracions i actes de suport als presos polítics

delegació del govern espanyol a València per expressar el rebuig a la repressió en les mobilitzacions al Principat contra la sentència del Tribunal Suprem espanyol. Durant la concentració, van cridar proclames contra la policia i contra el feixisme, que el dia anterior havia actuat impunement a Barcelona, agredint diversos manifestants. Un petit grup d'extrema dreta es va acostar a la manifestació, per provar d'ocupar la plaça, però no ho va aconseguir. La policia espanyola separava els dos grups, però va acabar carregant contra els antifeixistes. Un cop acabada la concentració, els antifeixistes van fer una manifestació fins a la plaça de Sant Agustí. La tercera manifestació es va fer diumenge passat, novament davant l'Ajuntament de València, convocada per

Esquerra Republicana del País Valencià i Esquerra Valenciana, a la qual van assistir centenars de persones. L'extrema dreta també va voler deixar-s'hi veure, però sense gaire èxit.

Més enllà de les manifestacions de València, arreu del País Valencià s'han fet nombroses concentracions i actes de suport als presos polítics. Tot plegat és un salt qualitatiu en les mobilitzacions, que han passat de limitar-se a les anuals del Vint-i-cinc d'abril i el Nou d'Octubre a ser reactives. Per Toni Gisbert, portaveu d'Acció Cultural, això demostra la sensibilitat creixent que hi ha al País Valencià envers el Principat, que no es limita solament a la solidaritat davant la repressió, sinó que es comparteix un sentiment de 'discriminació' per part de l'estat espanyol.

En el cas valencià, explica Gisbert, aquesta discriminació és molt clara pel que fa al finançament i és àmpliament compartida per tota la societat, més enllà de la política. A més del finançament, també hi ha la sensació compartida de viure en una democràcia de baixa qualitat, amb l'agreujant, recorda Gisbert, que al País Valencià només arriba la informació de les cadenes espanyoles i d'À Punt, perquè TV3 continua censurada. I per tant, la informació que arriba del Principat és principalment de les cadenes espanyoles, que manipulen la realitat d'allò que hi passa. Gispert també destaca l'impacte entre els partits polítics. La decisió del Bloc Nacionalista Valencià de rebutjar la sentència i demanar la llibertat dels presos ha

sacsejat Compromís, un dels tres partits del govern. Mónica Oltra se n'ha desmarcat, però segons Gispert, hi ha sectors del PSPV incòmodes amb la sentència.

A les Illes, el dia de la sentència, es van fer concentracions de rebuig a Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera. A Mallorca, inicialment, n'hi havia tres de convocades: a Palma, a Inca i a Manacor. Però finalment n'hi va haver onze, perquè el grau de mobilització va ser més important del previst. La de Palma, amb 2.000 persones, va ser la més nombrosa, però les dels municipis petits van comptar, com a mínim, amb dos-cents manifestants. Com a València, més enllà de les concentracions d'aquell dilluns, es va convocar una manifestació el diumenge 20, que va

A les Illes, el dia de la sentència, es van fer concentracions de rebuig a Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera

aplegar unes 9.000 persones, una xifra molt alta tenint en compte les xifres insulars. La convocatòria va començar a la plaça del Mercat, on ja es palesava el volum de gent aplegada. La manifestació va recórrer els carrers de Palma darrere una pancarta amb el lema 'Autodeterminació. Llibertat. Prou repressió'. Va passar per davant de la subdelegació del govern espanyol i va acabar al Consolat de Mar. A la marxa, hi van onejar banderes mallorquines i estelades i s'hi van sentir crits a favor dels presos polítics i lemes com ara 'Som gent de pau', 'Fora les forces d'ocupació', 'Premsa espanyola, manipuladora' i 'L'única violència és la de l'estat'. Al Consolat s'hi va llegir un manifest que denunciava que la sentència 'no sols condemna a romandre a

Manifestació a València de rebuig a la sentència el dilluns 14 d'octubre. EFE

Manifestació multitudinària al Castellet de Perpinyà. TWITTER

la presó nou persones justes i honorades, sinó que condemna també els drets fonamentals' de la ciutadania, a més de ser 'una venjança dels poders de l'estat, que es van veure desbordats durant el referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre de 2017'.

Josep de Luis, president de l'Obra Cultural Balear, la principal entitat convocant, considera un 'èxit' la protesta, que demostra que 'el poble de Mallorca està preocupat' per la 'vergonya' que suposa la sentència i l'actuació de les forces policiaques a Catalunya. El director del Diari de Balears, Tomeu Martí, també destaca la importància de la mobilització, per dos factors. El primer, el seu arrelament territorial més enllà de Palma, com es va demostrar el dia de la sentència i en la mateixa assistència a la manifestació. I el segon, la joventut de la majoria d'assistents,

que no estan enquadrats en les organitzacions juvenils independentistes ni en les plataformes de defensa de la llengua. Això fa preveure a Martí que a Mallorca s'ha obert 'un nou cicle' que portarà a fer més mobilitzacions i més nombroses. En el cas de les Illes, la presidenta, Francina Armengol, ha fet crides al diàleg per a resoldre el conflicte català i els partits sobiranistes, com Més per Mallorca, han rebutjat la sentència.

A Catalunya Nord, ja fa mesos que la mobilització en suport al sud suscita un ampli moviment de social i fins i tot institucional, amb implicacions de la majoria de batlles i autoritats, inclòs el Departament. La solidaritat amb els presos polítics supera de llarg el perímetre de les organitzacions i partits sobiranistes. Va ser a Catalunya Nord on es van

A Catalunya Nord, ja fa mesos que la mobilització en suport al sud suscita un ampli moviment de social i fins i tot institucional

custodiar les urnes abans del referèndum de l'1-0 perquè no les localitzessin les autoritats espanyoles. Els batlles nord-catalans van signar un manifest demanant la llibertat dels presos i ara n'han impulsat un altre de rebuig a la sentència. Són batlles tant socialistes com conservadors, sense distinció, molt lluny de la posició que mantenen els seus homòlegs del sud. De fa mesos, cada dijous hi ha una manifestació al Castellet de Perpinyà per a demanar la llibertat dels presos, però el dissabte 19 s'hi va fer la concentració més gran, no solament pel nombre d'assistents sinó perquè també hi eren el senador François Calvet i el batlle de Perpinyà, Jean-Marc Pujol. Dues autoritats que han posat la defensa de la democràcia per damunt dels interessos partidistes. Molt lluny del que fan alguns polítics catalans. III

GONZALO BOYE

‘Que em tanquessin a la presó ens faria guanyar el judici de Puigdemont’

Entrevista a l'advocat de Carles Puigdemont, que declara encausat a l'Audiència espanyola

ADIVA KOENIGSBERG

ANDREU BARNILS

Gonzalo Boye, advocat del president Carles Puigdemont, declararà com a encausat a l'Audiència espanyola. L'investiguen en un cas relacionat amb emblanquiment de diners i amb el narcotraficant Sito Miñanco, client seu. Però ell ho relaciona amb el fet que és l'advocat del president. 'Si no em persegueixen, ho sembla.' Dilluns, l'estat espanyol es va quedar tot el contingut del seu mòbil i tots els seus correus electrònics, tant si tenien a veure amb el cas investigat com amb les altres defenses que porta. Boye no descarta cap hipòtesi, fins i tot, que l'enviïn a la presó, cosa que creu que enfortiria el cas de Puigdemont, perquè el jutge belga hi veuria manca de garanties.

Associacions de dret internacional s'han mobilitzat. Si fos empresonat, seria la segona vegada. Poques hores abans de declarar, l'advocat cita VilaWeb en un hotel de Barcelona per parlar de la seva imputació i del cas Puigdemont. Ens trobem un home nerviós, com poques vegades, i lúcid com sempre.

—Dilluns, el dia de l'escorcoll, com va ser?

—Sóc una persona de pressentiments. I diumenge vaig dormir molt malament, perquè vaig tenir un mal pressentiment. Ja em va passar quan van detenir el president Puigdemont a Alemanya. Aquesta vegada no podia dormir, vaig posar-me a llegir i vaig sortir a passejar amb la gossa. Va ser quan vaig detectar a prop de casa dos cotxes que em van semblar sospitosos. L'un, amb els llums encesos. L'altre, vaig veure com aparcava i no en sortia ningú. Després, quan preparava l'esmorzar de la meua filla, va sonar el timbre de la porta. Eren les vuit del matí. Ella, d'onze anys, va sortir disparada cap a la porta i jo li vaig dir: no, ja obro jo. Vaig obrir i era la policia. Van entrar, he de dir que molt educadament. L'escorcoll de casa va ser molt breu. Després, al despatx, de les onze del matí fins a la una tocada de la matinada. Copiaven el contingut del telèfon mòbil. Hi van estar

Si no hi ha garanties per a l'advocat de Puigdemont, quines garanties tindria ell en cas que el lliuressin a Espanya?

No es podria lliurar una persona a un país que empresona el seu advocat

quinze hores. Pel que fa a l'ordinador portàtil, van anar al servidor que hi havia al despatx per agafar-ne els correus electrònics. Tots.

—**Van emportar-se només material que tingués a veure amb el cas Miñanco, o s'ho podien emportar tot?**

—La cosa normal seria que només s'emportessin els punts relacionats amb el cas. Però diuen que tecnològicament no poden fer-ho. I, per tant, s'ho emporten tot. Tot el contingut del mòbil. Ho van fer. S'ho van endur tot. La secretària judicial és conscient de la gravetat d'emportar-se el contingut del mòbil d'un advocat. Tant per a la seva defensa com per a la dels clients.

—**També es van endur, doncs, papers sobre la vostra estratègia de defensa del cas Puigdemont?**

—L'estratègia del cas Puigdemont la tinc al cap. Al cap i prou. Estic tranquil. Tinc el costum sa de parlar en persona de les coses delicades. I la defensa de cada persona és delicada. Sigui un divorci, sigui Puigdemont. Però també vaig veure que no els interessava cap mena de document en concret.

—**Per què creieu que han entrat a casa vostra?**

—Hi ha una persona que m'incrimina. M'incrimina per un fet fals. I a aquesta persona, després d'haver-me incriminat, la deixen en llibertat. Això va passar aquest estiu. I jo sabia que existia aquesta declaració.

—**Seria la segona vegada que us passa: fa anys us van enviar a la presó per la declaració d'un acusat, que després va quedar en llibertat. No es va presentar ni a judici. A la presó per un testimoni que ni apareix a judici. En vam parlar.**

—Exactament. Ara el testimoni, Manuel Puente Saavedra, reconeix que forma part del narcotràfic, a Colòmbia el cerquen per una mort, té una segona causa de narcotràfic, i de cop, en llibertat. D'avui per demà. Lliure després d'haver declarat en contra meu. No sé on és, ni m'interessa.

—**L'home diu que us va reunir amb la filla del narcotraficant Miñanco, el vostre client, i més gent. I que va planear com recuperar 900.000 euros que Miñanco tenia blocats.**

—La reunió es va fer, però ni tan sols hi havia les persones que ell diu que hi havia, ni tenia l'objectiu que diu que tenia. Jo era l'advocat de tota aquesta gent. I m'hi reunia, és clar. Els van detenir acusats d'exportar divises il·legalment. No per emblanquiment. I els van imposar multes molt altes. Em van demanar que els defensés als tribunals, que poguessin recuperar part dels diners, i que la multa fos tan baixa com fos possible. I els vaig respondre que sí, però que tenien un risc: havien d'acreditar d'on sortien els diners. Ningú no té aquesta quantitat de diners en efectiu. Perquè els diners els tenien en efectiu. Em van portar els certificats, com per exemple el del banc, que deia que havien retirat aquells diners en efectiu. Un contracte de crèdit entre particulars. I aquests papers els vaig aportar a l'expedient sancionador. L'expedient va seguir el seu tràmit i va acabar amb una sanció elevada. Però no per emblanquiment de capitals, sinó per exportació il·legal de divises. Més ben dit: per exportació no autoritzada de divises.

—**Van recuperar els diners?**

—No han recuperat res. Els diners encara són a les mans de l'estat. De quin emblanquiment em parlen? Els serà molt difícil de lluitar contra tot aquest relat.

—**Per què defensàveu un narcotraficant com Miñanco?**

—També tenen dret de defensa. No es pot pretendre que el dret de defensa sigui exclusiu d'uns i prou. Us diré més: a Espanya, les garanties en la jurisprudència, les han aconseguides els judicis de terrorisme i els de narcotràfic. En el primer cas, perquè els advocats ho feien per convicció, i s'estudiaven bé els temes. I en el segon, perquè se'ls pagava perquè se'ls pagués bé.

—**Per exemple?**

—La sentència Prado Bugallo contra el Regne d'Espanya per les escoltes telefò-

*Primer presos,
després entorn, i
després advocats.
Vaig dir-ho*

ADIVA KOENIGSBERG

niques. Aconsegueix que l'àudio original sigui present a la causa durant el judici. Sentència en un cas de Sito Miñanco, que guanya al Tribunal Europeu dels Drets Humans. Tots els advocats fem servir aquesta sentència per demanar els originals.

—**I com es feia, abans?**

—Només amb transcripcions. Als judicis no calia escoltar els àudios. Només les transcripcions.

—**I en el cas de terrorisme?**

—La importància de tenir un jutge imparcial. En el cas Otegi Mondragón contra Espanya. El jutge va deixar anar una frase ('ja ho sabia, jo') que Europa va considerar que demostrava que no era imparcial. Aquí no ens agraden les sentències de terrorisme. Ni ens agraden les sentències de narcotràfic. Però és aquí on s'ha generat la bona jurisprudència en matèria de drets i llibertats.

—**Per què vas deixar de ser l'advocat de Sito Miñanco, fa quinze dies?**

—No ho vaig deixar jo. M'ho va demanar ell. No estava satisfet amb la seva defensa. I va canviar d'advocat. És així,

tan senzill com això. He estat tres anys defensant-lo. Li he portat permisos penitenciaris, una altra causa que té a Galícia i a Estrasburg.

—**La jutgessa del cas, Tardón, qui és?**

—Maria Tardón, ex-regidora del PP a l'Ajuntament de Madrid. I va estar a Caixa Madrid. Ara ha tornat a la judicatura. Crec que hem fet dos o tres judicis junts a l'Audiència Provincial.

—**Us defensareu a vós mateix?**

—No. És absurd. L'advocat que es defensa a si mateix té per client un idiota. I el client té un mal advocat. A mi em defensarà Eduardo Garcia Peña. Advocat i amic.

—**Hi veieu relació entre la vostra imputació i que sigueu advocat de Puigdemont?**

—Si no van per mi, ho sembla. Perquè és justament quan estem en el moment culminant a Bèlgica.

—**Avui declareu a l'Audiència espanyola. Tècnicament us poden enviar a la presó?**

—Sí, ho poden fer. És una cosa que hem valorat. Poden fer allò que vul-

guin. Però sincerament, no sé en què es basaran.

—**Creieu que us volen a la presó, o us volen distreure i afeblir perquè no pugueu afrontar bé el cas Puigdemont?**

—Ficar-me a la presó seria un error. Ho penso fredament: si no hi ha garanties per a l'advocat de Puigdemont, quines garanties tindria ell si el lliuren a Espanya? Despistat? Ahir vaig perdre un dia, i demà en perdre un altre. Ara, una mesura de presó em semblaria desproporcionada. El jutge belga s'ho prendria fatal. El jutge va estar dijous i divendres passat amb mi. Si l'informen que jo no puc ser-hi, entendrà que hi ha falta de garanties absoluta. Si m'empresonen, seria el punt final.

—**Per què?**

—Perquè no es podria lliurar una persona a un país que empresona el seu advocat. Ens faria guanyar el judici de Puigdemont. Jo tinc el telèfon petat de col·legues belgues, molt preocupats. I la premsa alemanya ja ha reaccionat.

—**Qui us substituiria?**

—Hi ha un equip. Això no ho fa ningú sol. Però el coordinador sóc jo.

—Ho podríeu fer de la presó estant?

—Complicat. Però ho fariem. Som un equip de vuit o deu persones.

—Jaume Asens ha fet un piulet que diu: 'Carpeta presoners feta. Ara a per l'exili. Comencen amb els advocats. És de manual.'

—És que és de manual. Ho vaig dir fa temps: tenen una estratègia concèntrica, que aniran ampliant. Primer presos, després entorn, i després advocats. Vaig dir-ho. És la força bruta de l'estat. Això veiem. La força intel·ligent seria seure i resoldre políticament un conflicte polític. Totes les organitzacions de drets humans al·lucinen. Però tant els fa. A Espanya tant els fa.

—Per què els advocats europeus han reaccionat tan de pressa a la vostra imputació? Preveien el cas?

—No. Això és Kalec, que fa mesos que hi treballa. Ara s'ha escaigut. Kalec va venir a Espanya a l'agost. I va percebre que no podia ser això que jo rebés atacs constants als mitjans, en instàncies judicials, dues multes al Tribunal Suprem. Kalec va considerar que era inadmissible i va començar la iniciativa, que ara s'ha escaigut amb això.

—El dia 29 d'octubre l'euroordre de Puigdemont es decidirà?

—No. Tenim vista procedimental. Que no anirà al fons de la qüestió. La decisió de fons tardarà. Nosaltres tenim una estratègia que no era al meu telèfon, sinó al meu cap. I que em reservaré per al dia 29.

—El taló d'Aquil·les és la malversació? El poden tornar per això?

—No. En la legislació belga, i en la majoria de països, la malversació és un delictes que implica ficar-se diners a la butxaca. A Alemanya, en canvi, no. Allà és una administració deslleial. Espanya va adaptar el seu codi penal, en el cas de la malversació, amb l'alemany. Quasi encaixen. Per això allà van dir que sí. Però ara quan a un belga li diguin: aquests senyors en lloc de gastar en A,

ADIVA KOENIGSBERG

van gastar en Z, diran: i què? Per mi no és delictes.

—Optimista en el cas Puigdemont?

—Sí. Molt optimista. Tenim una estratègia de defensa clara, són en bones mans, i una sentència que perjudica més que no pas ajuda.

—Per què perjudica, la sentència?

—Quan un es llegeix la pàgina 283 de la sentència i veus en què consisteix el delictes de sedició segons el Tribunal Suprem, i els imposen 13 anys, veus que és una desproporció inqüestionable. Aquesta sentència era predeterminada. Per exemple, hi ha trossos de la sentència que són còpies literals de l'ordre de processament de Llarena. No hi canvien ni les comes. Tenim un quadre en què ho comparem. Vint-i-vuit pàgines, en tenim, de paràgrafs. És interessant de veure com l'ordre de processament es trasllada acríticament a una sentència. L'instructor veu una cosa que no necessàriament és la que veu el jutge. I aquí, paràgrafs clavats.

—Com s'entén que emetin una euroordre per a Puigdemont i no per a la resta?

—No s'entén. No té explicació en dret, ni en lògica. Demostra l'ansietat d'agafar el president. I la sensació que hi ha gent que fins i tot ha enganyat Llarena, que en la seva interlocutòria diu que hi ha el risc que se'n vagi de la Unió Europea. Però això són rumors periodístics que no ha valorat mai ningú. Jo me'n ric, perquè l'encarregat de valorar una cosa com aquesta seria jo. I no tinc noció d'haver-ho fet.

—Com el veieu, el moment del procés?

—El moment del procés és molt delicat, perquè uns van cap endavant i uns altres cap endarrere. I això produeix disfuncions. El procés ha estat fort en el moment que hi ha hagut unitat. Unitat per a anar cap endavant, endarrere, o de costat. Però unitat. El gran èxit ha estat que la meitat dels catalans vulguin la independència, i més gent encara poder votar-la. Si ara comencem a discutir dins d'aquest grup, malament rai: divideix i venceràs.

BENET SALELLAS

‘La repressió contra tots aquests joves serà d’un nivell estratosfèric’

Entrevista a l'advocat de Jordi Cuixart i de quatre presos represaliats per les mobilitzacions independentistes d'aquesta darrera setmana

ALBERT SALAMÉ

JOSEP CASULLERAS NUALART

L'advocat Benet Salellas encara no havia tingut temps de pair la sentència del Tribunal Suprem espanyol contra el seu defensat, Jordi Cuixart, que ha hagut de fer-se càrrec de la representació de quatre dels presos polítics tancats aquesta setmana com a represàlia per les protestes. Un d'aquests nous presoners és la Xènia, la jove de Caldes de Montbui maltractada i vexada durant la detenció divendres passat i que ha denunciat que li havien endossat proves manipulades. Ahir Salellas hi va parlar, i la va veure alhora indignada i ferma en el compromís. Comencem parlant-hi de la situació de la Xènia, de la violència institucional contra tots aquests joves empresonats, i entrem a fons en la sentència del Suprem.

—Heu pogut parlar amb la Xènia. Com està?

—Té una sensació contradictòria. Amb la ràbia de veure's injustament empresonada sota una acusació absolutament falsa i en una detenció amb maltractaments físics pels agents de la policia espanyola. Però alhora té la serenitat i la convicció de ser en el lloc adequat i en el moment adequat. És perfectament conscient del moment polític que vivim i tot i el disgust de ser a la presó, ho viu amb molta convicció.

—Què li passarà ara?

—Ara hi ha d'haver una revisió de la seva situació personal per part de l'Audiència de Barcelona, que en el termini màxim d'un mes hauria de decidir si la manté a la presó. Paral·lelament, durant tot aquest temps, demanarem investigacions complementàries al jutjat que porta el cas per demostrar que la Xènia no va participar en cap desordre, que ella va ser detinguda pel fet que tantes vegades passa de trobar-se paralizada per la por de la situació, per la presència tan desmesurada de furgonetes policiaques. Moltes vegades detenen gent no pas perquè tinguin a veure amb els fets, sinó perquè són les que corren menys, o

Moltes vegades detenen gent no pas perquè tinguin a veure amb els fets, sinó perquè són les que corren menys

Que en tan pocs dies parlem de quatre joves amb lesions oculars és una dada objectiva de l'ús desmesurat de la força la policia

les que resten aturades per la por, o les que ensopeguen. I és el cas de la Xènia.

—**Li van atribuir unes proves falses.**

—Aquest context d'excepcionalitat també inclou tècniques d'investigació que eren pròpies de l'antic règim, com ara la col·locació de proves. La policia diu que hi ha uns objectes que volien llançar contra els agents, com unes boles de billar i més objectes. I, justament, són els mateixos que apareixen intervinguts a uns altres detinguts. Pensem que en realitat no han estat intervinguts a ningú, i ho haurem d'acabar d'investigar. En el cas de la Xènia, duia una bossa de mà molt petita on no cabien tots aquests objectes. I l'única acta que va signar sobre els objectes intervinguts no conté cap dels que diuen els policies que li van intervenir.

—**Us heu trobat agents de policia encaputxats en declaracions de detinguts?**

—Ja ens havíem trobat aquests dies agents encaputxats en dependències de la policia on es feien diligències. I aquest cap de setmana ens n'hem trobat en un jutjat de guàrdia, en una dependència judicial on qui decideix és el jutge de guàrdia. Aquests agents continuen movent-se per allà bo i encaputxats. És absolutament inconcebible. És la primera vegada que m'hi trobo, i he estat en contextos molt diferents, de lluita contra el terrorisme i en diligències per delictes molt més greus. Però no he vist mai agents encaputxats al despatx d'un jutge. És una falta de respecte a tots els qui participem en la diligència. A l'administració de justícia hi ha de prevaler la idea de la serenitat i del rigor, perquè si ens deixem arrossegar per les percepcions i les conjectures que utilitzen aquests agents per justificar que van amb passamuntanyes, aleshores tot el sistema es contagia d'una excepcionalitat que fa que les decisions no es prenguin amb objectivitat i rigor.

—**Hi ha una situació d'excepció també als jutjats?**

—La policia no utilitza mai proves documentals, no hi ha inspeccions oculars, no

tenim testimonis, i tot gira entorn de la declaració dels agents que han participat en aquests dispositius antiavalots. Es devalua molt la qualitat probatòria del procediment penal, perquè si totes les proves sobre una persona sense antecedents, jove, amb feina, es redueixen a la paraula d'un agent antiavalots, aleshores el perill d'empresonar gent innocent és molt alt.

—**I que han rebut agressions fortes.**

—Sí, ens trobem uns maltractaments a persones que ja han estat detingudes i que són colpejades, amenaçades dins les furgonetes de la policia... És un context que ens porta molt enrere en relació amb uns drets i amb unes llibertats que ens pensàvem que teníem molt consolidats al nostre país. I tot això passa per decisions que pren un determinat poder polític, és un pla de xoc dissenyat contra les protestes del moviment independentista.

—**Però és un jutge qui finalment els envia a la presó.**

—Hi ha jutges que fan de fre, però n'hi ha que es deixen arrossegar per aquest huracà d'excepcionalitat i probablement alguns la comparteixen. N'hi ha que han fet entrar molta gent a la presó i n'hi ha que no hi han fet entrar ningú, tot i que els fets, en la major part de casos, és molt semblant. En les decisions judicials que es prenguin aquestes setmanes vinents sobre les 28 persones que han entrat a la presó provisional tindrem un test sobre la salut del poder judicial a Catalunya.

—**La brutalitat policíaca d'aquests dies també la inscriviu en aquesta excepcionalitat?**

—Això que hem vist aquests dies és als antípodes d'allò que el Parlament de Catalunya va resoldre fa anys sobre l'ordre públic. Que en tan pocs dies parlem de quatre joves amb lesions oculars és una dada objectiva de l'ús desmesurat de la força la policia. No recordo la utilització de la violència per part dels cossos policíacs en el grau en què s'ha vist. I penso que una part dels fets que hi ha hagut aquests

La fortalesa del moviment ha d'anar vinculada sempre a la desobediència civil amb situacions que ja generen prou confrontació amb l'estat

ALBERT SALAMÉ

dies ve de la utilització de la violència per la policia. Podem afirmar que quan la policia no ataca els ciutadans les reaccions dels manifestants van més d'acord amb l'exercici pacífic del dret de manifestació.

—La sentència del Suprem pot ajudar a aplicar un càstig més dur contra les mobilitzacions basades en la desobediència civil?

—Ens obre un univers molt perillós: que tots els delictes vinculats a la desobediència civil puguin passar a ser jutjats directament per l'Audiència espanyola quan s'esdevinguin dins el moviment independentista.

—Pot passar amb les mobilitzacions independentistes d'aquests dies basades en la desobediència civil?

—No crec que això sigui desobediència civil. Aquests dies, en les mobilitzacions contra la sentència, hi ha exercicis legítims del dret de reunió i de manifestació. La gent surt a manifestar-se, i la jurisprudència del Tribunal d'Estrasburg i els tractats internacionals diuen que manifestar-se no és tan sols anar pel carrer, sinó que pot incloure accions una mica més molestes com les segudes, els talls

de vies, les ocupacions d'alguns espais públics. Això que he vist aquests dies són actes que no arriben a desobediència civil, i en un estat democràtic que vetlla pel dret de manifestació no haurien d'implicar cap mena de disrupció.

—Hi ha aquest factor de la violència que sobreuola tot això en el debat polític...

—Però qui encengui un contenidor... De contenidors cremats, n'hi ha hagut milers aquestes últims anys, i això té una qualificació al codi penal que és 'desordres públics'. I ja està.

—Molts manifestants d'aquesta setmana passada són molt joves.

—El cicle de mobilitzacions que s'obre amb la sentència implica l'entrada d'una nova generació en el moviment. És gent molt més jove que potser s'havia mantingut relativament al marge en les últimes mobilitzacions i que se sent molt interpel·lada a participar un cop es fa pública la sentència. I això és positiu. Però precisament perquè aquesta gent jove ve de fora del moviment, hi haurà d'haver un procés de debat amb tots aquests sectors per a definir quina estratègia es necessita. I quan passi això arribarem a

la conclusió que la fortalesa del moviment ha d'anar vinculada sempre a la desobediència civil amb situacions que ja generen prou confrontació amb l'estat.

—Aquesta generació ha topat directament amb molta violència policiaca.

—Amb una actuació de la policia absolutament desproporcionada. No podem veure normal, en aquest país, que un jove pugui perdre un ull perquè va a una manifestació. I una part de la ràbia que hi ha aquests dies té a veure amb una pèssima gestió de l'ordre públic.

—Es poden trobar amb una situació de repressió molt més aguda encara?

—El problema que tenim és que la repressió que s'aplicarà a tots aquests joves serà d'un nivell estratosfèric. Perquè si aquells que han treballat en la lògica de la disciplina de la no-violència han acabat condemnats a nou anys de presó, què pot passar ara amb els qui siguin encausats per haver cremat un contenidor? És evident que l'estat té un interès a alimentar el conflicte des d'aquesta perspectiva de la repressió, perquè és on té el control dels jutges, de la policia espanyola i, malauradament, de la ca-

talana. Per tant és una situació òptima per a l'estat, i per això dic que hem de tenir la capacitat de capgirar-ho, de fer que la batalla amb l'estat sigui en termes democràtics i dialèctics per aconseguir la solució política que necessitem. No vull que em guanyi la repressió.

—Com es pot protegir aquest moviment en un context de tanta repressió?

—Fem què fem, sabem que l'única resposta de l'estat és repressiva. Però tenim formes diverses de respondre-hi, i utilitzar la desobediència civil ens blinda moltíssim en relació amb la legitimitat que pot ser compartida amb aliats a l'estat espanyol o fora de l'estat espanyol.

—Ara sembla que la sentència sigui lluny. Què us en va sorprendre quan la va llegir?

—Bé, és que hauria estat una sorpresa que la sentència ens hagués absolt, o que hagués argumentat bé per què condemna per sedició. Però ens trobem que no ho sap explicar, i això no és cap sorpresa, perquè al Suprem el paper que li corresponia era el de tribunal d'estat en una lògica de dominació envers Catalunya. Hi ha reflexions de la sentència que són directament colonials.

—Com ara?

—En relació amb el dret d'autodeterminació, perquè el tribunal modifica un dels pactes de la constitució del 78 sobre les nacionalitats. Però és que la sentència directament nega l'existència de nacions i nacionalitats i portar la qüestió nacional a una situació prèvia al 1978. També n'és un exemple la manera com valora la qüestió lingüística: quan al judici es parla de la qüestió de la cooficialitat del català, la resposta dels jutges és que ells no volen posar-se un auricular, sense tenir en compte els drets dels ciutadans; això demostra una perspectiva pròpia d'un estat que es veu a si mateix com un imperi.

—Ja tenien pensat el càstig sever.

—És que aquí, a tot estirar, havíem de discutir si ens trobàvem davant d'una desobediència o uns desordres públics.

ALBERT SALAMÉ

A tot estirar. I tan sols els desordres impliquen presó, fins a tres anys, però el delictes exigeix que s'hagi malmès mobiliari o s'hagin ferit persones. Com que això no els encaixava, han hagut de castigar amb un delictes molt més elàstic, que és la sedició. No hi ha principi de proporcionalitat, perquè si no hi ha hagut ni desordres, com pots condemnar pel delictes més gros, que és la sedició? Això passa perquè els jutges no saben dret? No, passa perquè el resultat d'aquest judici ja era pre-establert: havia de tenir una pena alta. Penso que el tribunal ha començat per aquí, posant la pena, i després ha buscat la manera d'argumentar-la.

—Per què penseu que no s'han decantat per la rebel·lió?

—Com que tot és estratègic, tenint en compte com continuarà la repressió contra l'independentisme, Marchena pensa en els dèficits i les dificultats que han tingut fins ara les euroordres construïdes a partir de la rebel·lió, perquè ningú fora d'Espanya no accepta que hi hagi una situació de violència. I es decanta per construir la segona part

del judici, que és a l'exili, a partir del delictes de sedició.

—Alemanya ja va declinar l'extradició per sedició.

—Però Marchena entén que serà més homologable per a unes altres legislacions del nostre entorn d'emetre l'euroordre per sedició. La decisió sobre rebel·lió o sedició penso que es fa més aviat amb aquesta perspectiva estratègica.

—Us sentiu frustrat per la manera com va anar el judici?

—La frustració la vaig tenir durant el judici. Hauríem pogut fer molt més que no vam fer. No tant en hores d'esforç, que van ser moltes, sinó sobretot a l'hora de dissenyar una estratègia que dificultés les coses al tribunal. Tot i que hi va haver una certa coordinació entre els advocats per a no contradir-nos, penso que si haguéssim tingut una visió compartida prèvia, entenent el judici com un judici polític en què havíem de sortir a l'atac, el resultat hauria estat molt més potent; hauríem dificultat a Marchena aquesta aparença de judici just que en sectors molt amplis de la societat espanyola ha penetrat.

—Què va impedir que ho féssiu així?

—De les diferències estratègiques de les organitzacions polítiques que hi havia al judici fins a la diferència de criteris dels advocats, la manera com ho analitzàvem. Hi va haver un sector d'advocats que va passar de perfil al judici, un altre sector d'advocats que va anar a discutir els fets de l'acusació però sense discutir-ne el marc i uns advocats que vam voler discutir també el marc en què es desenvolupava el judici. Si tots haguéssim actuat amb la mateixa lògica hauríem tingut una posició més forta. Als judicis que vindran hauríem d'aprendre a dissenyar moltes més coses compartides.

—El paper de Xavier Melero us va perjudicar a l'hora d'intentar discutir el marc?

—Per a mi és violent entrar a dir qui ha fet què en aquest judici. Hi ha hagut gent que ha escrit llibres i veurem què expliquen... Que tu construeixis una mateixa estratègia i divergeixis en la intensitat d'aquesta estratègia és una cosa, i una altra cosa és quan et trobes amb estratègies que són clarament contradictòries i contraposades, perquè l'una desactiva l'altra. I és mutu.

—Vau tenir la sensació de quedar-vos sols en el judici?

—Probablement el fet que hi hagués dues campanyes electorals enmig del judici va contribuir a enrarir una mica la falta d'estratègia compartida.

—No vau tenir, per això, la connexió que hauríeu volgut amb les defenses dels presos d'ERC i dels de Junts per Catalunya?

—El context polític intern ens ha condicionat molt.

—No vau arribar a fer un judici de ruptura. No hauríeu pogut estripar les cartes en més d'un moment?

—Crec que Jordi Cuixart és molt lluny dels valors i les idees que representa aquest tribunal. S'arriba a una ruptura perquè els mons són del tot allunyats.

Potser nosaltres vam tenir d'alguna manera un instrument d'una certa ruptura amb el tribunal.

—Per què no vau anar més enllà?

—Curiosament, en el nostre cas la ruptura la va provocar Marchena, el dia que ens va renyar i tractar malament a la sala, retallant els nostres interrogatoris i acabant filtrant una mena de comunicat del tribunal en què criticava la nostra estratègia de defensa. Va ser Marchena que es va allunyar de la centralitat del judici i va propiciar una unitat de l'advocacia catalana en defensa del paper dels advocats.

—Diuen que per Reis ja seran a casa.

—És evident que és impossible. Si parléssim d'un delictes comú això ja seria molt poc probable, perquè estem acostumatats a veure que fins a la meitat de la condemna ningú no obté cap permís.

—Tret d'Oriol Pujol.

—Sí. En aquestes normes sempre hi ha excepcions, i cauen sempre del costat dels amics del poder.

—Però si això depèn de la Generalitat...

—Però això no acostuma a passar. I, a més, la decisió que adopti l'administració catalana serà revisada per un jutjat de vigilància primer i després pel tribunal sentenciador. L'última paraula la tindrà el Suprem, i estic segur que optarà, n'estic segur, per un compliment gairebé total de la condemna.

—Però a Oriol Pujol li van aplicar un article del reglament penitenciari, malgrat què poguéu opinar el jutge. En aquest cas també podria ser així?

—Diguem que no. En principi, totes les decisions que adopta l'administració penitenciària no són executives si no les aprova el jutge. I en el context en què ens mourem, amb la fiscalia supervisant, no tinc cap dubte que anem cap a un compliment pràcticament íntegre de les condemnes. Això si no canviem de context polític, i tinc l'esperança que abans passin coses. ■

La sentència directament nega l'existència de nacions i nacionalitats i porta la qüestió nacional a una situació prèvia al 1978

No tinc cap dubte que anem cap a un compliment pràcticament íntegre de les condemnes

El calvari dels presos del 23-S, un mes després

Detinguts 23-S Els presos, tots en mòduls separats, tenen grans dificultats per a rebre cartes i trucades · Xavier Duch i Jordi Ros són en un mòdul d'aïllament, de manera que solament poden sortir de la cel·la tres hores el dia

ARNAU LLEONART FERNÀNDEZ

A vui fa un mes que agents de la Guàrdia Civil van irrompre a primera hora del matí a domicilis de Sabadell, Cerdanyola del Vallès, Mollet del Vallès, Santa Perpètua de Mogoda, Sant Pere de Torelló i Sant Fost de Campsenteselles. Era el començament de l'operació Judes, l'operació de la Guàrdia Civil ordenada per l'Audiència espanyola contra independentistes de base que acabà amb la detenció de nou persones. Segons el Ministeri d'Interior espanyol, 'preparaven accions violentes'; per això el jutge els va acusar de terrorisme, rebel·lió i tinença d'explosius. Set van ser empresonats a Soto del Real, però dos van restar en llibertat amb càrrecs. Són Da-

vid Budria i Clara Borrero, que de llavors ençà han estat molt actius per a denunciar la causa que ha dut a la presó els altres set. 'No s'entén que a les sis del matí sigui un terrorista i a les sis de la tarda surti en llibertat amb càrrecs. Penso molt en ells', va dir Budria a VilaWeb en la primera entrevista després de l'operació.

El jutge de l'Audiència espanyola Manuel García Castellón va dictar presó sense fiança per a Jordi Ros, Xavier Duch, Germinal Tomàs, Eduard Garzón, Ferran Jolis, Txevi Buigas i Alexis Codina. Segons que va denunciar Alerta Solidària, tots són en règim FIES 3BA, el que s'aplica a suposats membres d'organitzacions armades. Aquest tractament implica que els intervenen totes les comunicacions escrites: en fotoco-

Presó de Soto del Real, a Madrid. ALBERT SALAMÉ

Pancarta en suport dels presos del 23-S. ALBERT SALAMÉ

pien les cartes i n'enregistren totes les comunicacions orals. Després, el material s'envia a funcionaris de presó que en registren i avaluen el contingut. També els intervenen tots els llibres i revistes per a censurar què poden llegir i què no poden llegir. El que es considera no adequat s'envia al coordinador de seguretat de la presó amb les dades del remitent. A més, els funcionaris mantenen un control estricte del dia a dia del pres, incloent-hi amb qui parla, per on es mou, què llegeix, els hàbits higiènics... Tot això inclou el control i possible enregistrament de les converses amb els advocats, apuntant-ne les visites. Als set independentistes, a banda les restriccions genèriques del règim FIES, els han li-

Anímicament estan bé, però els afecta el fet de ser a la presó madrilenya de Soto del Real

mitat a només dues cartes setmanals.

David Garzón, germà de l'Eduard, explica que dimecres va poder parlar amb ell i li va dir que encara no ha rebut cap carta. 'Per culpa del FIES els escannen les cartes, les tradueixen, les envien a Madrid... És un procediment bastant llarg', lamenta. Tampoc no poden parlar per telèfon perquè abans de fer-ho ell

ha de comunicar una llista de números de telèfon, i necessita acreditar el titular de la línia amb factures. 'Fins que des de l'exterior no li arribi la documentació no podrà fer res', diu.

A causa d'aquest protocol, Germinal Tomàs tampoc no ha pogut parlar amb la família. Ho va explicar el seu pare, **Manel Tomàs**, en una entrevista a VilaWeb: 'En teoria ha de trucar ell, i no truca i no sé què passa, si és que no li ho deixen fer. Perquè pugui trucar, et demanen que presentis una documentació amb els telèfons a nom teu. Ho vaig enviar per correu certificat i no sé si ha arribat o no.'

La vida a la presó

Malgrat tot, la família de Garzón pot veure'l periòdi-

cament i li ha explicat les mobilitzacions de suport que s'han fet, que ell agraeix. 'El meu germà és molt fort mentalment i s'adapta bé. Ell no ens ho diu, perquè no ha de ser fàcil, però per l'aspecte i per la manera com parlem estem tranquils', explica. L'Eduard és en un mòdul de respecte, i per tant no ha tingut problemes amb els altres presoners. Amb qui no té contacte és amb els altres detinguts del 23-S, perquè els han disseminats en mòduls diferents. 'De tant en tant veu algú que és en un altre mòdul, per un vidre, però de relació personal i contacte res', diu.

Xavier Pellicer, portaveu d'Alerta Solidària, explica a VilaWeb que, en general, anímicament estan bé, però

que els afecta el fet de ser a la presó madrilenya de Soto del Real, a 650 quilòmetres de casa. Tanmateix, diu que és diferent segons la persona. Un cas especialment greu és el de Ferran Jolis, de qui diu que 'ha tingut problemes importants'. En un primer moment, Jolis no va poder tenir l'advocat d'Alerta Solidària designat per la família, sinó que el seu cas el va portar un advocat d'ofici. 'Fins la setmana passada no va poder parlar amb el seu advocat de confiança. Això és gravíssim perquè no ha pogut parlar amb una persona que pogués situar-lo i preguntar-li quin tracte ha rebut', explica Pellicer.

En una entrevista a TV3, la seva parella, **Mireia Bosa**, i el seu pare, **Ferran Jolis**, van denunciar que se sentien indefensos. Bosa explicava que l'endemà de la detenció Jolis li havia trucat a les sis del matí i li havia explicat que havia

declarat des de les 11 de la nit. 'He agafat l'advocada d'ofici, sembla molt maca. Estic col·laborant i fent el que ells volen', li va dir. El pare explica que no va agafar l'advocat designat per la família perquè el van coaccionar i li van dir que perseguirien la seva família. A més, li ha dit que té 'llacunes' i que creu recordar que durant el trasllat li van posar alguna cosa a l'aigua. Pellicer, d'Alerta Solidària, afegeix a VilaWeb que la llum de la cel·la no funciona bé i que habitualment, a l'hora de repartir el menjar, fan que sigui l'últim. Vegeu ací l'entrevista de TV3 als familiars de Jolis.

Al començament, Jordi Ros tampoc no va agafar l'advocat designat per la família. El seu oncle, **David Ros**, va explicar a TV3 que, abans de detenir-lo, la Guàrdia Civil també va entrar a casa del germà d'en Jordi. Abans no se l'enduguessin, en Jordi va poder

parlar amb el seu germà, qui li va demanar que col·laborés perquè els agents li havien dit que si no ho feia, els pegarien a ells i detindrien tota la família. Ros suposa que, com que no tenia contacte amb ningú del seu entorn, el van enganyar perquè designés un advocat d'ofici en comptes d'aquell que volia la família. Vegeu-ho **ací**.

Com que passaven els dies i Ros continuava sense l'advocat que volia la família, l'oncle es va posar en contacte amb un advocat penalista que coneixia i els va ajudar a resoldre la situació. Finalment, aquest advocat és el que, d'acord amb Alerta Solidària, ha assumit el cas. Excepte Ros, tots els presos han pogut tenir advocats d'Alerta Solidària.

Mòdul d'aïllament

A més del règim FIES, Jordi Ros i Xavi Duch són al mòdul d'aïllament, cosa que implica

una condició especialment restrictiva. Segons que explica Pellicer, fins fa poc no havien pogut telefonar a les famílies ni rebre cartes, però ara sembla que comença a ser possible. A més, la direcció de Soto del Real els ha limitat el temps de pati a tres hores. Això vol dir que la resta del dia estan sols a la cel·la, fins i tot durant els àpats.

La parella de Duch, Anna, va explicar **en una entrevista a VilaWeb** que no havia pogut tenir cap contacte amb ell perquè no són casats. Sí que l'han pogut veure els familiars directes, que li han dit que el veuen 'bé, fort i segur'. 'Alguns tenen dret de fer tallers, alguns altres no... No sé ben bé què li deixen fer i que no, però està sol en una cel·la i té estones que comparteix amb un parell de companys', va explicar.

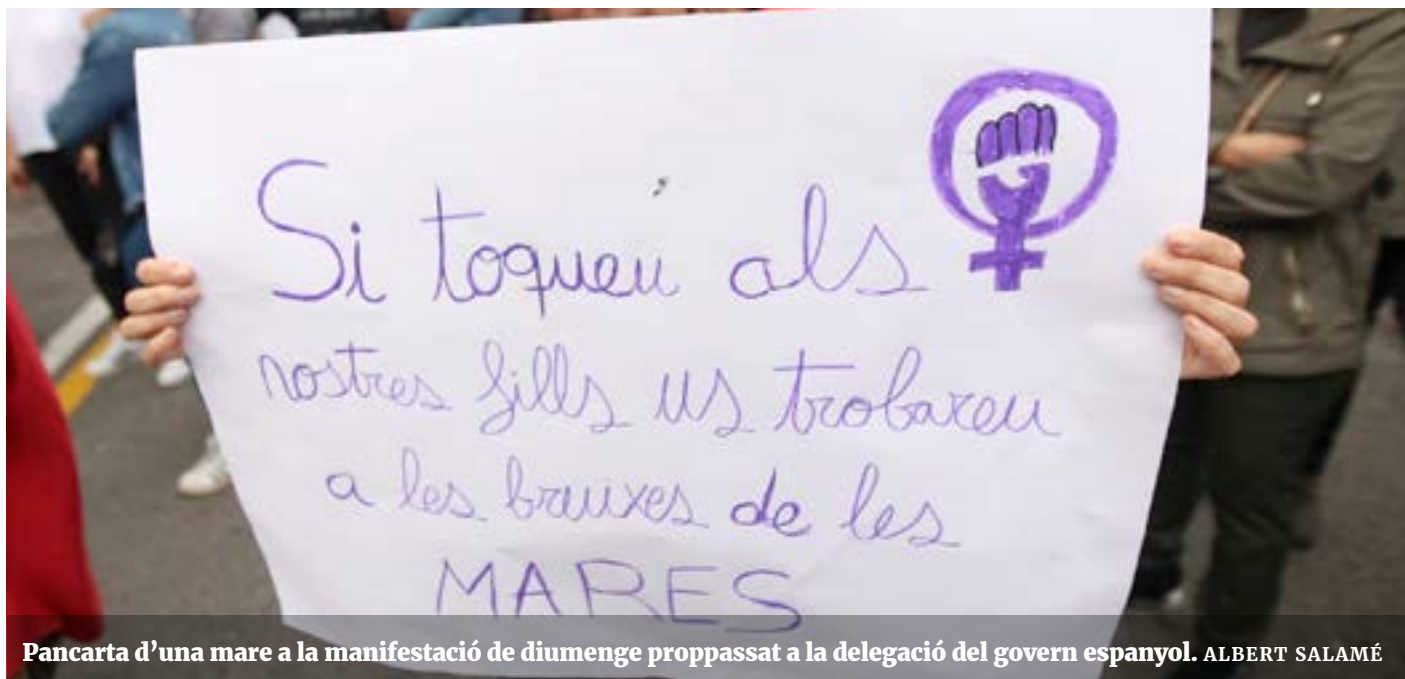
Secret de sumari

Un mes després, el cas continua sota secret de sumari, de manera que els advocats ignoren gran part de la investigació, fet que dificulta la defensa. Això no va impedir que la premsa publicés suposats detalls del sumari, fins a l'extrem que els advocats han de guiar-se per allò que es publica en uns determinats diaris.

Les defenses dels presos van presentar un escrit davant l'Audiència espanyola en què demanaven que s'obris una peça separada per a investigar les filtracions del sumari. La fiscalia de l'Audiència espanyola va afegir-se a la petició, però va considerar que a qui corresponia d'investigar-ho era a un jutjat d'instrucció madrileny.

Pancarta en suport dels presos del 23-S. ALBERT SALAMÉ

Pancarta d'una mare a la manifestació de diumenge proppassat a la delegació del govern espanyol. ALBERT SALAMÉ

Mares i àvies per la República, juntes a primera línia contra la brutalitat policíaca

Repressió Amb un mocador vermell com a símbol distintiu, aquest col·lectiu fa una crida a protegir els joves davant la repressió

CLARA ARDÉVOL MALLOL

‘Si ens toqueu els nostres fills, no hi haurà marxa enre-re!’ Així es cridava una dona els agents dels antiavalots dels Mossos d’Esquadra en una de les concentracions de diumenge. Duia un mocador vermell al coll, símbol amb què es distingeixen les Mares i Àvies per la República (MAR), un col·lectiu que aplega les mares, ties i àvies –i també pares, oncles i avis– que volen defensar els joves de la re-

pressió i la violència policíaca i judicial. Segons que explica Montse Piquer, professora i impulsora de la iniciativa, episodis com aquest són la mostra de l’èxit del col·lectiu: ‘No coneixem aquesta dona, però la volem conèixer!’

Explica que la idea va sorgir dissabte, després d’haver vist les protestes i la brutalitat de la policia contra els manifestants de divendres a la Via Laietana. ‘Juntament amb una altra mare, vam dir que allò no podia continuar d’aquella manera. Aquests joves són els nostres fills, el futur, i ens els criminalitzen.’

‘L’objectiu és aturar la brutalitat de la policia i exigir als partits polítics que siguin ells els qui es posin a primera línia per defensar el jovent’

És per això que van decidir d’anar a la concentració de la plaça d’Urquinaona amb una pancarta que deia ‘Als nostres fills ni se’ls pega ni se’ls empresona’. Llavors van veure la necessitat de fer xarxa i apoderar-se, i per això van crear el compte de Twitter, que a hores d’ara té més de vint-i-un mil seguidors.

‘L’objectiu és aturar la brutalitat de la policia i exigir als partits polítics que siguin ells els qui es posin a primera línia per defensar el jovent’, explica Piquer, que diu que la principal iniciativa

Pancarta d'una mare a la manifestació de diumenge proppassat a la delegació del govern espanyol. ALBERT SALAMÉ

que vol impulsar el col·lectiu és que les mares, ties i àvies es posin, amb un mocador vermell, a la primera línia de les concentracions, davant el cordó de la policia. 'Que s'atreveixin a tocar-nos! Ens pegaran a nosaltres, pegaran a les àvies també? Fins a on arribarà la seva violència?' Diu que, malgrat el risc a què s'exposen amb accions com aquesta, han perdut la por. 'No tenim por, només patiment, perquè si tens un fill a qui treuen un ull, això és per a tota la vida. I això sí que és violència. Volem reivindicar que, si han de pegar ningú, que ens peguin a nosaltres.'

Explica que la dona que va escriure la Brimo no és pas l'única dona amb mocador vermell que les organitzadores no coneixen: 'Una altra mare amb mocador vermell va dir que, si tocaven el seu fill, seria ella mateixa qui cre-

El mocador vermell amb què s'identifiquen les dones del col·lectiu s'inspira en el mocador blanc que portaven les Mares de la Plaza de Mayo

maria un contenidor. Cremar contenidors és un distúrbio, no violència. La violència ve de l'estat. L'altre dia a Marlas-ka el va traïr el subconscient quan va dir que l'estat tenia el monopoli de la violència, en comptes de dir "el monopoli de la força", la qual s'ha d'utilitzar amb proporcionalitat. Els nostres joves són valents, no violents. Si aquí hi ha cap canvi, serà per ells.' Creu també que el fet que el jovent sigui qui encapçala les protestes es deu a

la frustració de la seva generació per totes les coses que han passat aquests darrers anys: 'Aquests nanos els hem educat en la llibertat i la democràcia, i ara es troben que tenen vint anys i que tot allò que els hem explicat no es compleix. Tenen un govern que els enganya i una justícia que no existeix. Això genera molta frustració.'

Un símbol inspirat en les Mares de la Plaza de Mayo

El mocador vermell amb què s'identifiquen les dones del col·lectiu s'inspira en el mocador blanc que portaven les Mares de la Plaza de Mayo durant la dictadura de Jorge Rafael Videla a l'Argentina. 'Va ser un moviment pacífic que va fer la volta al món i va qüestionar la política repressiva de la dictadura', diu Piquer. El mocador vol ser una eina per a identificar-se les unes a les altres a les

manifestacions i, d'aquesta manera, fer xarxa i donar-se suport mutu.

Malgrat que les Mares i Àvies per la República són un col·lectiu feminitzat i amb un nom en femení, Piquer diu que és un moviment inclúsiu, obert també als homes que vulguin participar-hi, i que simplement es diu així perquè la idea van tenir-la dues mares. 'Potser té una connotació cultural, allò que la mare protegeix les seves cries', reflexiona.

De moment, les Mares i Àvies per la República seran a la primera línia de la manifestació convocada dijous a les 18.30 a la plaça de la Universitat de Barcelona. Segons que informen, es farà una trobada abans, a les 17.30, al bar estudiantil. A més, estan obertes a donar suport a tots aquells pares dels nois que pateixen repressió, que poden contactar-les per Twitter.

La xifra de presos polítics s'enfila fins a quaranta-quatre en una setmana

Repressió Als nou presos polítics condemnats fa una setmana i als set empresonats el 23-S, l'estat espanyol ha sumat l'empresonament de 28 manifestants que protestaven contra la sentència

REDACCIÓ

Durant prop de dos anys l'estat espanyol ha mantingut tancats a la presó 9 dirigents independentistes, una xifra que va créixer molt el 23 de setembre d'enguany, amb l'empresonament sense fiança de 7 independentistes de base. La setmana passada l'estat espanyol va fer un pas més en la repressió i va ordenar presó sense fiança per a 28 persones, de manera que ja hi ha 44 presos polítics catalans. Aquesta és la informació detallada que en tenim, ara com ara.

D'ençà de la publicació de la sentència, l'estat espanyol ha posat a disposició judicial 104 detinguts en la protesta contra les condemnes i, d'aquests, n'ha empresonats 24. La major part de les protestes han estat a les principals ciutats del Principat. Tenen procediments oberts, majoritàriament, per delictes de desordres públics, atemptat contra agents de l'autoritat, danys i lesions.

Si desglossem les dades, veiem que a Barcelona han detingut 43 manifestants, dels quals han dictat presó sense fiança per a 16. A Girona

hi ha hagut 18 detinguts, 5 dels quals han estat empresonats. Als jutjats de Lleida, hi han passat 30 detinguts i s'ha ordenat l'empresonament sense fiança de 5. A Tarragona 13 detinguts han passat a disposició judicial, dels quals 2 han estat empresonats.

Els jutges han deixat en llibertat provisional els altres 76 detinguts, però els han imposat mesures cautelars, com ara compareixences quinzenals al jutjat, retirada de passaport, prohibició de sortir de l'estat espanyol i d'aproximar-se a menys d'un quilòmetre de distància d'actes polítics o manifestacions durant mig any.

A banda aquestes persones i més presos polítics de l'estat espanyol per motius diversos, cal destacar que dimecres la policia espanyola va detenir a Madrid quatre persones durant la manifestació solidària amb Catalunya. Un jutjat d'instrucció va ordenar presó provisional per a un d'aquests detinguts.

Tots aquests empresonats cal sumar-los a la ràtzia d'independentistes anònims que va començar el 23 de setembre, amb l'anomenada operació Judes ordenada per l'Audiència espanyola. Aquell dia van detenir 9 per-

Agents de la policia espanyola ataquen els manifestants de la Via Laietana durant la vaga general. EFE

Dimecres la policia espanyola va detenir a Madrid quatre persones durant la manifestació solidària amb Catalunya

L'actual espiral repressiva de l'estat espanyol contra l'independentisme es va engegar el 16 d'octubre de 2017 amb l'empresonament sense fiança dels presidents de l'ANC i Òmnium Cultural, Jordi Sànchez i Jordi Cuixart

sones, 7 de les quals van ser empresonades sense fiança. Segons el Ministeri d'Interior espanyol, 'preparaven accions violentes'; per això el jutge els acusa de terrorisme, rebel·lió i tinença d'explosius.

A l'operació, que va començar a primera hora del matí, van ser detinguts Jordi Ros, Xavier Duch, David Budria i Clara Borrero a Sabadell, Germinal Tomàs a Mollet, Eduard Garzón a Cerdanyola del Vallès, Ferran Jolis a Santa Perpètua de Mogoda, Txevi Buigas a Sant Pere de Torelló i Alexis Codina a Sant Fost de Campsentelles. Només Budria i Borrero van poder sortir en llibertat.

El judici del procés

L'actual espiral repressiva de l'estat espanyol contra l'independentisme es va engegar el 16 d'octubre de 2017 amb l'empresonament sense fiança dels presidents de l'ANC i Òmnium Cultural, Jordi Sànchez i Jordi Cuixart. Dues setmanes més tard, el 2 de novembre, la jutgessa Carmen Lamela va ordenar l'empresonament sense fiança del vice-president de la Generalitat, Oriol Junqueras, i els consellers Joaquim Forn,

Jordi Turull, Josep Rull, Carles Mundó, Dolors Bassa, Raül Romeva i Meritxell Borràs. Per a l'ex-conseller Santi Vila va dictar llibertat provisional. Abans d'això, es van exiliar el president de la Generalitat, Carles Puigdemont, i els consellers Toni Comín, Meritxell Serret, Clara Ponsatí i Lluís Puig.

Turull, Rull, Mundó, Bassa, Romeva i Borràs van sortir en llibertat el 4 de desembre, quan el Tribunal Suprem espanyol es va fer càrrec de la causa i el jutge Pablo Llarena va revisar la situació dels empresonats. Però més tard, el 23 de març, Llarena va processar per rebel·lió i empresonar Turull, Rull, Bassa, Romeva i l'ex-presidenta del parlament Carme Forcadell, que fins llavors havia estat en llibertat gràcies al pagament d'una fiança de 150.000 euros. A més, aquell dia també va processar per rebel·lió la secretària general d'ERC Marta Rovira, que es va exiliar a Suïssa, on ja hi havia de feia setmanes l'ex-diputada de la CUP Anna Gabriel.

Dilluns passat, 14 d'octubre, el Tribunal Suprem espanyol va comunicar la sentència contra el procés amb què va condemnar a 13

anys de presó el vice-president Junqueras per sedició i malversació. Per aquests mateixos delictes va condemnar a 12 anys els consellers Turull, Romeva i Bassa. Als consellers Rull i Forn no els va condemnar pel delictes de malversació i els va imposar una pena de 10 anys i mig de presó per sedició.

Tampoc no va condemnar per malversació els presos polítics sense responsabilitat al govern, però va imposar 11 anys i mig de pressió per sedició a la presidenta del parlament, Carme Forcadell, i 9 anys, també per sedició, als dirigents cívics Sànchez i Cuixart. Vila, Mundó i Borràs van ser condemnats per desobediència a una multa de 10 mesos amb una quota diària de 200 euros i un any i vuit mesos d'inhabilitació.

A més, aquell matí el jutge Llarena va emetre una nova euroordre de detenció i lliurament del president Puigdemont, però no de la resta d'exiliats. Després d'haver comparegut divendres davant la justícia belga, Puigdemont va restar en llibertat sense fiança. La vista judicial per a decidir si Bèlgica accepta l'euroordre o no es farà el 29 d'octubre.

‘Mata-la, mata-la!’: una empresonada denuncia agressions dins el furgó de la policia i proves manipulades

Repressió La Xènia, de vint-i-dos anys, tornava de la manifestació de la vaga amb una amiga, quan uns policies la van agredir a prop de la Via Laietana. La jutgessa ha decretat presó sense fiança i és empresonada a Wad-ras

JOSEP REXACH FUMANYA

La Xènia G. R., de vint-i-dos anys, va ser detinguda divendres a la tarda al carrer de Jonqueres de Barcelona, al costat de la Via Laietana, quan tornava de la manifestació de la vaga general. Aquesta última nit l’ha passada empresonada a Wad-ras, perquè ahir la jutgessa va decretar presó sense fiança per a ella i cinc persones més acusades d’atemptat contra l’autoritat, desordres públics i danys. La seva família l’ha poguda visitar avui i denuncia a VilaWeb que s’han manipulat les proves per empresonar-la i que la policia la va agredir impunement dins el furgó.

Era divendres a un quart de set de la tarda. La manifestació per la vaga general ja s’havia acabat. La Xènia, amb

una amiga seva, eren a la Via Laietana i van decidir d’anar-se’n, quan van comprovar que l’atmosfera s’escalfava. Quan ja caminaven pel carrer de Jonqueres, en el sentit oposat a la Via Laietana, per anar-se a trobar amb uns amics, van aparèixer cinc furgons de la policia espanyola, a gran velocitat. Els agents van obrir les portes dels vehicles i van sortir disparats a detenir manifestants. Entre la gentada hi havia la Xènia i la seva amiga. ‘Es van espantar i van començar a córrer. La meva filla es va entrebancar i va caure a terra. De seguida se li van tirar a sobre tres policies. A la seva amiga li van clavar un cop de porra a la cara i li van obrir la cella. Però es va poder escapar. La meva filla, no: la van arrossegat fins al furgó i, abans d’entrar-la-hi, li van pegar unes quantes vegades.’

Policia espanyola a la Via Laietana de Barcelona, el dia de la vaga general. ALBERT SALAMÉ

Manifestants asseguts a la Via Laietana de Barcelona, el dia de la vaga general. ALBERT SALAMÉ

Són paraules de l'Anna, la mare de la Xènia, que explica a VilaWeb tots aquests detalls després d'haver-hi parlat avui a la presó.

En aquest vídeo es pot veure com la Xènia, a la vorera oposada a la càmera i amb els cabells tenyits de color blau, és arrossegada fins a la porta de la furgoneta pels policies espanyols, que l'estomaquen una vegada i una altra abans de ficar-la a dins. També es pot sentir qui enregistra el vídeo dient: 'Eh, una detinguda no es pega!'

La Xènia ha explicat a la seva mare que, una volta dins la furgoneta, els policies la van continuar pegant mentre sentia com cridaven: 'Mata-la, mata-la!'. Ràpidament la van conduir fins a la comissaria de la Via Laietana. Allà també ser objecte de vexacions i intimidacions, segons que explica l'Anna. 'Se

La Xènia ha explicat a la seva mare que, una volta dins la furgoneta, els policies la van continuar pegant mentre sentia com cridaven: 'Mata-la, mata-la!'. Ràpidament la van conduir fins a la comissaria de la Via Laietana

li posaven al davant i li deien: "Ara ja no tens collons?" També la van posar de cara la paret. Després va arribar una altra noia i la meua filla va veure com l'amenaçaven amb un cúter al coll', explica la mare de la Xènia.

De la Via Laietana la van dur a la Verneda; i d'allà, a la Ciutat de la Justícia perquè la jutgessa, Beatriz Balfagón, li prenguéss declaració. En aquest trajecte un policia li va dir: 'Caram, quines boles que hi dus, a la bossa'. L'Anna explica: 'La meua filla al·lucina, és clar, i li va respondre: "Què dius?" I el policia hi va tornar: "Què en volies fer, d'aquestes boles?"' Quan van arribar al jutjat ho va entendre.

La policia havia presentat com a prova de material subversiu contra ella una bola de petanca, bales de vidre i claus. 'Però són tan ineptes que la

mateixa bola de petanca i amb el número idèntic, ha aparegut com a prova inculpatòria de totes les bosses dels sis detinguts', explica, indignada, la mare de la Xènia. A més, assegura que la jutgessa, abans de prendre declaració als detinguts, ja va comunicar als seus advocats que decretaria presó sense fiança.

La Xènia avui ha pogut rebre la primera visita dels familiars, que asseguruen que l'han vista amb força. 'Però alhora està indignada, i confia que se sàpiga què li fan, a ella i als altres detinguts.' Ara centra tots els esforços en la vista que hi haurà aquesta setmana vinent, en què el seu advocat, Benet Salellas, podrà fer la petició de llibertat.

Avui a Caldes de Montbui, d'on és filla la Xènia, desenes de persones han sortit al carrer per a demanar-ne la llibertat. ■

Lletres Plaça del Llibre de Castelló

Festivals Cruïlla de Tardor a Barcelona

Disseny Setfonts: setmana de la tipografia de Palma

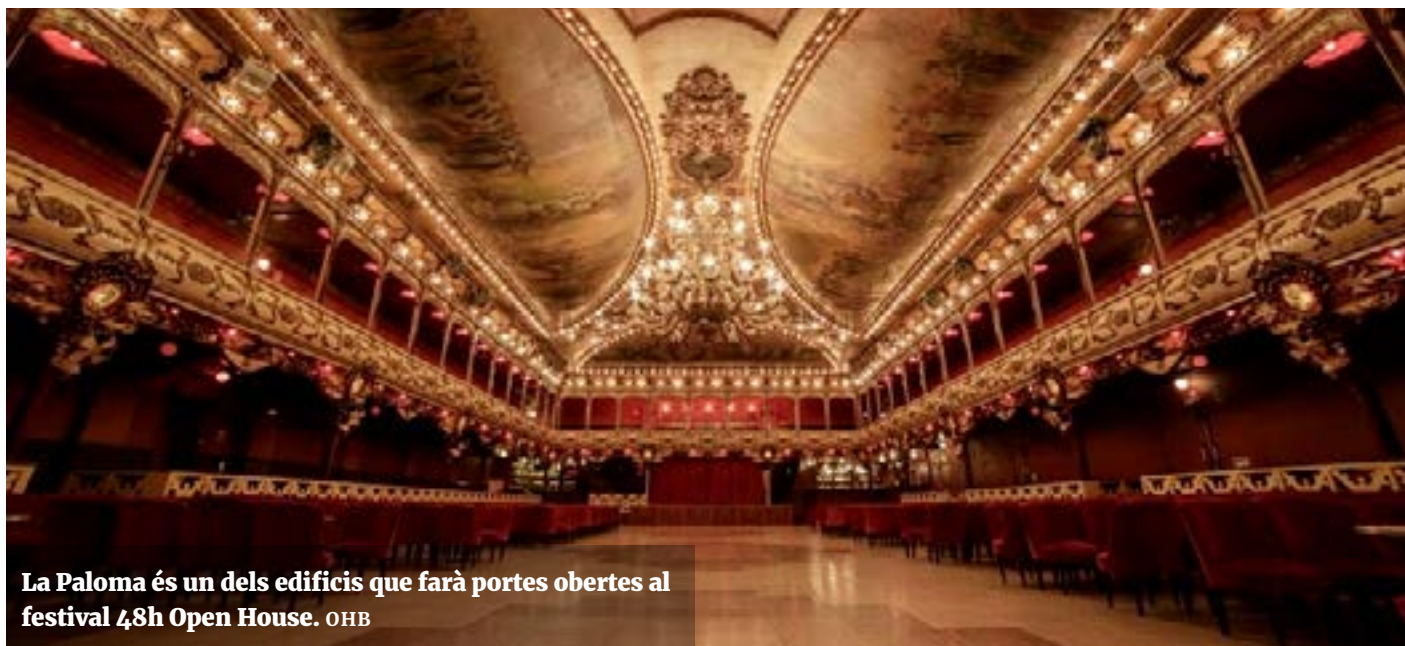
VilaWeb {Paper >26-27/10/2019

**D.E.S.
C.O.N.N.E.C.T.A.**

ARTS ESCÈNIQUES
GASTRONOMIA / LLIBRES / MÚSICA
CULTURA POPULAR
CINEMA / ARTS VISUALS / MUSEUS
FIRES I MERCATS

El festival d'arquitectura celebra aquest cap de setmana el seu desè aniversari

48H OPEN HOUSE: ELS DEU EDIFICIS IMPRESCINDIBLES

La Paloma és un dels edificis que farà portes obertes al festival 48h Open House. OHB

48H OPEN HOUSE BARCELONA: ELS DEU EDIFICIS IMPRESCINDIBLES QUE NO PODEU PASSAR PER ALT

Festivals El festival d'arquitectura celebra aquest cap de setmana el seu desè aniversari

REDACCIÓ

El festival d'arquitectura 48H Open House Barcelona torna aquest cap de setmana, donant la possibilitat de conèixer per dins més de 200 edificis que normalment són inaccessibles per a la ciutadania. A més, aquest any, el festival vol donar especial importància a la feina que fan les dones arquitectes, per això han estat seleccionades deu professionals perquè cadascuna representi una de les diferents seccions del festival o un dels seus àmbits geogràfics.

L'esdeveniment, que inclou edificis de Barcelona, de ciutats de l'Àrea Metropolitana i de la comarca del Maresme, reuneix més de mil voluntaris que treba-

llaran durant els dos dies per organitzar el festival.

Enguany, el 48H Open House BCN, que celebra el desè aniversari, proposa més de 240 activitats vinculades a l'arquitectura i més de 30 itineraris que podran fer els 60.000 visitants previstos.

Us oferim un llistat dels deu edificis que no us podeu perdre d'aquest nou cicle del 48H Open House Barcelona:

Arc de Triomf: Quantes vegades heu passat per sota l'Arc de Triomf de Barcelona? Ara teniu l'oportunitat de descobrir-ne l'interior i veure les vistes de Barcelona des del terrat. L'edifici va ser projectat i construït el 1888 com a entrada a l'Exposició Universal. Són remarcables els relleus escultòrics de Josep Reynés i de Josep Llimona. Horari: Dissabte i diumenge de 10.00 a 19.00.

La Paloma: Ja fa dotze anys que la sala de ball La Paloma va tancar les portes. Malgrat tot, l'edifici continua intacte, amb la seva fisonomia original. Diumenge, tothom qui ho vulgui tindrà l'oportunitat de tornar-hi a entrar. El tret distintiu de l'espai és la decoració interior: el 1915 es va construir la galeria del primer pis amb quatre escales als angles per a accedir a les llotges i es van encarregar les pintures del sostre; el 1919 es va crear una ornamentació més luxosa amb motllures i relleus amb rivets daurats; i el 1928 es va col·locar el gran llum del sostre. Horari: Diumenge de 11.00 a 19.00.

Instal·lacions dels orangutans: El Zoo de Barcelona ha estrenat un nou espai per als orangutans, pioner d'acord amb les noves exigències ètiques, científiques, educatives i recreatives de les

Quantes vegades heu passat per sota l'Arc de Triomf de Barcelona?. OHB

instal·lacions zoològiques. El projecte consta d'una superfície de 2.300 metres quadrats i és format per un recorregut per al públic i quatre ambients per als orangutans. D'aquesta manera es pot descobrir una part del Zoo que normalment no és oberta al públic. Horari: Dissabte i diumenge de 10.00 a 17.00.

Font Màgica de Montjuïc: Descobriu la Font Màgica de Montjuïc per dins mentre us n'expliquen la història. La instal·lació, projectada per a l'Exposició Universal de 1929 per l'enginyer Carles Buigas, va ser una de les últimes que es van construir en aquella ocasió, i es va fer gràcies a l'esforç de tres mil treballadors. Horari: Dissabte de 10.00 a 13.00 i de 18.00 a 21.00.

Betevé: Aquestes últimes setmanes, la televisió pública de Barcelona ha estat protagonista per la bona cobertura que ha fet sobre les mobilitzacions de resposta contra la sentència. L'edifici de Betevé no és singular per l'arquitectura, sinó pel que s'hi fa a dins. Així, doncs, aquells qui el visitin podran descobrir com és una televisió per dins. Podran

visitar-ne les sales d'edició i postproducció, de sonorització, platós, maquillatge, estudis de ràdio, cabines d'edició, la redacció... Horari: Dissabte i diumenge de 12.00 a 15.00 i de 16.00 a 19.00.

Parc de bombers de Montjuïc: Com actuen els bombers quan hi ha un incendi? Com s'entrenen? Aquest cap de setmana podreu descobrir les interioritats d'un parc de bombers. Horari: Diumenge de 10.00 a 14.00 i de 16.00 a 19.00.

Refugi antiaeri 307 MUHBA: Descobriu un refugi antiaeri construït durant la guerra del 36-39. Un espai que permet de sentir la brutalitat de les guerres i l'esforç dels ciutadans en la recerca de la supervivència. L'espai té 200 metres de túnels, que disposava de lavabos, font, infermeria, sala d'infants i llar de foc. Horari: Dissabte d'11.00 a 14.00 i de 16.00 a 19.00.

Itinerari Mort de les botigues històriques: Amb aquesta ruta es vol mostrar els efectes negatius de la gentrificació i el turisme de masses, exemplificats en una pèrdua de patrimoni i d'identitat de

la ciutat. L'itinerari se centra al barri de Ciutat Vella de Barcelona, on es poden trobar casos de desaparició de botigues històriques com són Musical Emporium, El Ingenio i la Xocolateria Fargas entre més, totes substituïdes per negocis destinats al turisme. Horari: Dissabte d'11.00 a 14.00 i de 16.00 a 19.00.

Tram-Cotxeres: Si sou dels qui cada dia agafeu el Tram, ara podeu descobrir-ne les interioritats. Els qui visitin les cotxeres del Tram, podran descobrir la zona de manteniment, reparació i neteja dels tramvies, a més del centre de control on es fa el seguiment de les operacions per a garantir la qualitat i la seguretat del servei i un tramvia. Horari: Dissabte de 17.00 a 20.00 i diumenge d'11:30 a 14.00 i de 17.00 a 20.00.

Ciutat Esportiva F.C. Barcelona: Descobriu on entrenen els jugadors del Barça. Els equipaments estan formats per camps de gespa natural i de gespa artificial, un pavelló poliesportiu, un edifici de vestidors. Horari: Dissabte d'11.00 a 13.00 i 16.30 a 18.30 i diumenge de 16.30 a 18.30.

L'objectiu final és 'que els llibres en la nostra llengua siguin habituals a totes les llibreries'. ALBERT SALAMÉ

CASTELLÓ ORGANITZA PER PRIMERA VEGADA LA PLAÇA DEL LLIBRE

Fires Durant quatre dies passaran per la plaça de Santa Clara de Castelló més de trenta creadors convidats

REDACCIÓ

La Plaça del Llibre s'ha convertit en una cita ineludible per als amants de la literatura a València i Alacant, on s'organitza de fa anys. Ara fa un salt i es fa per primera vegada a Castelló.

Del 24 al 27 d'octubre, la gran trobada de la literatura escrita en català ocuparà la plaça de Santa Clara de Castelló. En aquesta edició, els escriptors seran els grans protagonistes. Durant aquests dies passaran per la plaça més de trenta creadors convidats, tots vinguts d'arreu dels Països Catalans.

L'objectiu final és 'que els llibres en la nostra llengua siguin habituals a totes les llibreries'. Per això, durant quatre

dies, tothom que visiti la plaça podrà descobrir i comprar una gran varietat de llibres. Però els visitants no descobriran nous títols i prou, sinó que també podran gaudir de més de quaranta activitats programades, com ara taules redones, presentacions de llibres, trobades amb autors, espectacles infantils...

Aquest cap de setmana es presentaran, entre més, *Jugar-s'hi la vida*, de Màrius Serra, la *Memòria de l'aigua*, de Montse Barderi, i el nou poemari de Marta Pessaradona. A més, nou contes s'aplegaran diumenge a la plaça per retre un homenatge a Llorenç Giménez, el mestre dels contacontes que es va morir a l'agost.

La setmana que ve, la Plaça del Llibre anirà fins a València.

Manel és el cap de cartell del festival Cruïlla de Tardor, on presentarà el seu darrer disc, 'Per la bona gent'. ACN

MANEL, ELS CATARRES, BUHOS, ELS PETS | ISEO, CAPS DE CARTELL DEL CRUÏLLA DE TARDOR

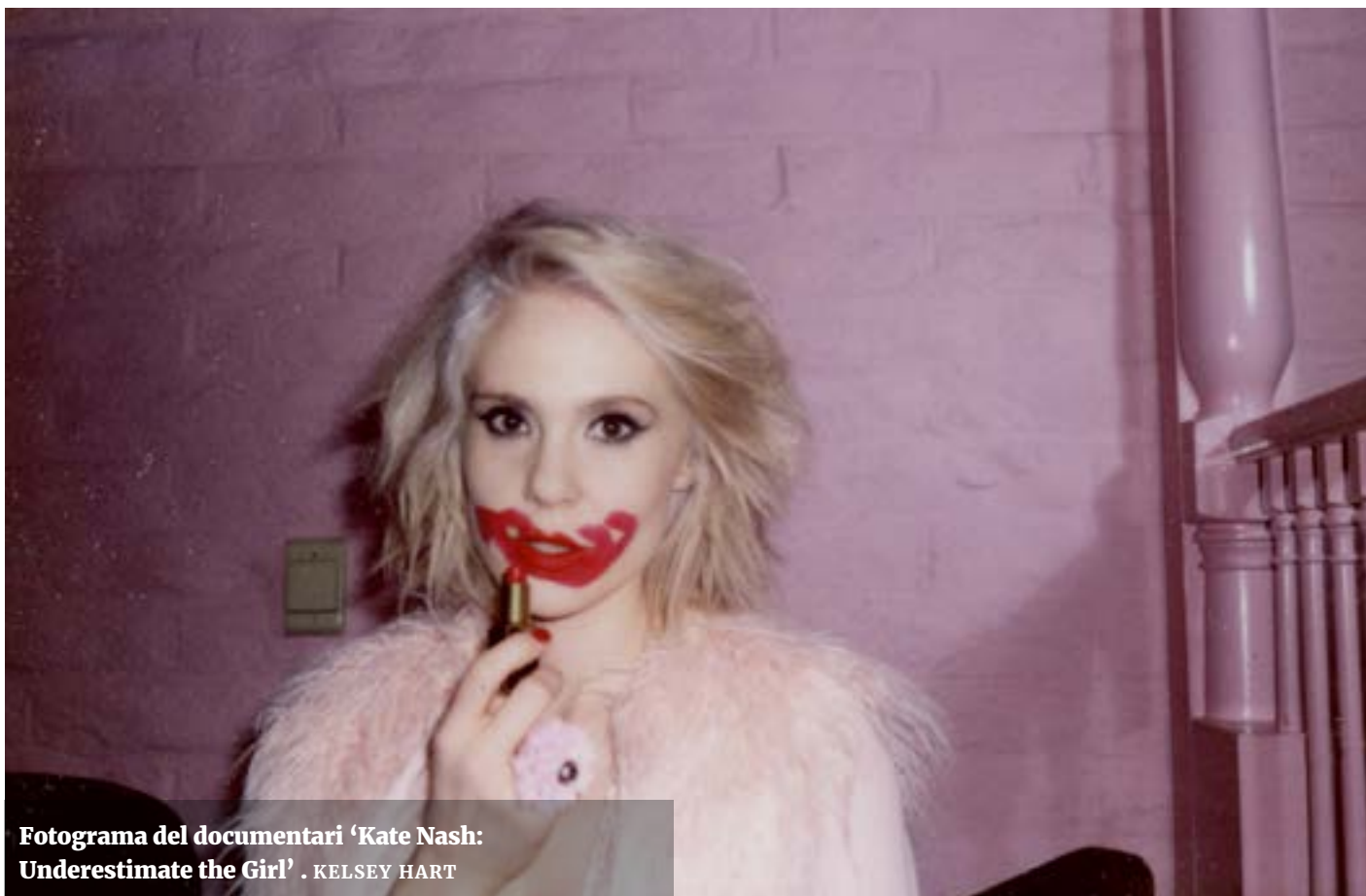
Festivals Del 24 d'octubre al 29 de novembre es faran vint concerts en diversos espais i sales de Barcelona

REDACCIÓ

El festival Cruïlla és una de les cites més importants de música del país i aplega cada estiu milers de persones. Per no deixar els melòmans amb ganes de concerts fins l'any següent, arriba el Cruïlla de Tardor amb vint concerts en diferents sales de Barcelona del 24 d'octubre al 29 de novembre, amb grups com Manel, els Catarres, Buhos, els Pets i Iseo&Dodosound.

Enguany, el Cruïlla de Tardor comença amb el cartell d'entrades exhaurides per al 33% dels concerts: els de Manel,

Buhos, els Catarres, León Benavente i la segona actuació d'Iseo&Dodosound. El concert inaugural del festival és el de Gluecifer, a la Sala Apolo, dijous. El cartell del Cruïlla de Tardor el completen Aiala (25 d'octubre), Mark Lanegan Band (28 d'octubre), Planet Hemp (31 d'octubre), Tiken Jah Fakoly (6 de novembre), SFDK (8 de novembre), Iseo&Dodosound (8 i 9 de novembre), Juanito Makandé (9 de novembre), Manel (16 de novembre), León Benavente (21 de novembre), Aliena (21 de novembre), els Pets (22 de novembre), Buhos (23 de novembre) i els Catarres, que tancaran tant la ronda com el festival el 29 de novembre al Sant Jordi Club.

Fotograma del documentari 'Kate Nash: Underestimate the Girl'. KELSEY HART

IN-EDIT 2019: RADIOGRAFIA DEL CONTEXT DELS GÈNERES MUSICALS

Festivals Del 24 d'octubre al 3 de novembre es podran veure a diversos espais de Barcelona

REDACCIÓ

El context social, polític i geogràfic en què neix un estil musical és essencial per a comprendre'n el significat. Aquesta és la tesi que vol demostrar el dissetè festival de documentaris musicals In-Edit, que del 24 d'octubre al 3 de novembre projectarà més de cinquanta films a diversos indrets de Barcelona.

Dins la gran varietat de títols de l'In-Edit, es podran veure històries de gairebé tots els gèneres musicals, a més de retrats de grans icones de l'escena musical, com ara Miles Davies, David Bowie i Leonard Cohen.

A més, el festival vol evidenciar el vincle que hi ha entre la música i la condició humana, i enguany s'hi tractaran temes com el feminisme, l'homofòbia, la turistització i l'adolescència, mostrant la connexió que mantenen amb la música.

LA PLURALITAT CULTURAL DELS PAÏSOS MEDITERRANIS, A LA MOSTRA DE CINEMA DE VALÈNCIA

Festivals Del 24 d'octubre al 3 de novembre s'hi projectaran més de cent films · S'hi farà un homenatge al cineasta Toni Canet

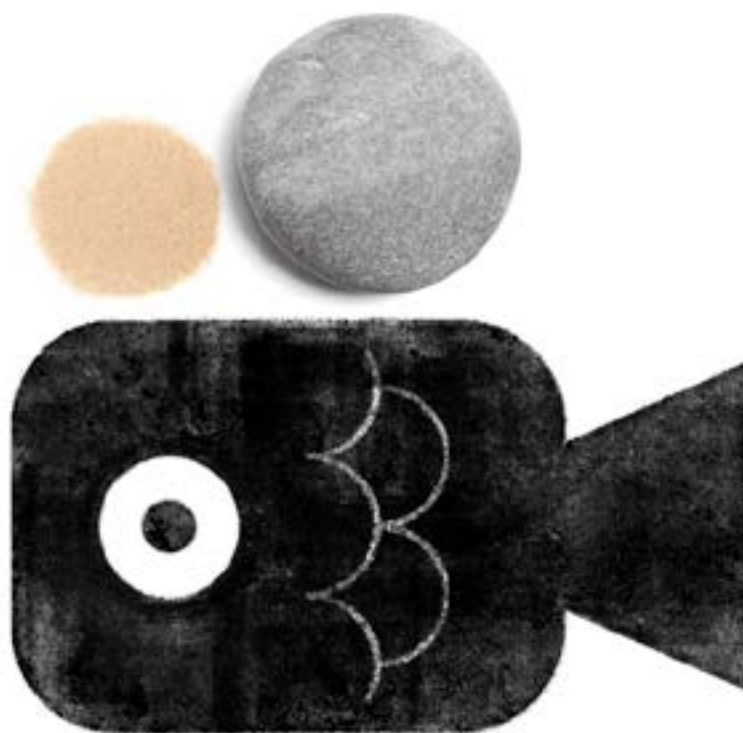
REDACCIÓ

La trenta-quatre Mostra de València – Cinema del Mediterrani, que es farà del 24 d'octubre al 3 de novembre, se centrarà en el nou cinema fet als països de la conca mediterrània i mostrarà la diversitat de mirades, les identitats i la pluralitat cultural de tota aquesta àrea.

Dotze dels films que s'hi projectaran seran estrenes absolutes al país i a l'estat espanyol i provenen d'una àmplia representació de països mediterranis: França, Líbia, Egipte, Grècia, Espanya, Turquia, Albània, el Líban, Itàlia i Tunísia.

També hi haurà una secció de debuts, amb la voluntat de promoure el cinema emergent, amb films com ara *Zerø*, del valencià Iñaki Sánchez; *Tu mérites un amour*, de Hafsia Herzi; *The miracle of the Sargasso Sea*, de Syllas Tzoumerkas; *A Shelter Among the Clouds*, de Robert Budinacon; *The Announcement*, de Mahmut Fazil Coskun; *Sympathy for the Devil*, de Guillaume de Fontenay; i *Fatwa*, de Mahmoud Ben Mahmoud.

El jurat que donarà la Palmera d'Or i la resta de premis de la secció oficial de llargmetratges de la mostra és integrat per la directora de fotografia francesa Marie Spencer, l'actriu egípcia Bushra Rozza, el director palestí Muayad Alayan, la investigadora audiovisual Julia Sabina Gutiérrez i la guionista algeriana Sofia Djama.

Cartell de la Mostra de Cinema de València. MCV

Homenatge a Toni Canet

La gala inaugural, que es fa dijous a les 19.00 al Teatre Principal, inclou l'estrena de l'obra pòstuma de Toni Canet *Calç blanca, negro carbón*, film que el responsable de programació de la Mostra, Eduard Guillot, defineix com 'la quinta essència de les dificultats de fer cinema a València'.

A banda l'estrena del film, també s'hi repassarà la filmografia del director amb la projecció d'*Amanece como puedas* i *La camisa de la serpiente*, dues comèdies juvenils que van enlairar la seva carrera. També s'hi podrà veure el documentari *Las alas de la vida*, un testimoni sobre la mort.

LA FIRA D'ECONOMIA SOLIDÀRIA DE CATALUNYA ES COMPROMET AMB EL CONSUM RESPONSABLE

Fires Hi participen un total de dues-centes empreses que segueixen un model d'economia solidària · Es farà aquest cap de setmana

La fira vol ser l'aparador de l'economia social i solidària de Catalunya. FESC

REDACCIÓ

Demà arrencarà a la fàbrica Fabra i Coats de Barcelona la Fira d'Economia Solidària de Catalunya. Un total de dues-centes empreses que segueixen un model d'economia solidària exposaran les seves propostes aquest cap de setmana. A més, hi ha programades una vintena d'activitats culturals i familiars i més de vuitanta pre-

sentacions, taules rodones, tallers i ponències.

Amb el lema 'L'economia ha canviat. I tu, a què aspirem?', la fira vol ser l'aparador de l'economia social i solidària de Catalunya i un espai per a atendre la demanda ciutadana d'alternatives ètiques, sostenibles i arrelades al territori.

Enguany el contingut de la fira girarà entorn de tres eixos: la resistència, és a dir, l'anàlisi crítica de la realitat i la defensa dels drets col·lectius; la creació, com a constructora d'alternatives que

posen l'economia al servei de les persones i del medi; i l'avanç, com promoure debats estratègics sobre el creixement del moviment perquè sigui emancipador i s'estengui.

Després de rebre onze mil visitants l'any passat, la fira enguany vol fer un salt i obrir-se als qui, en el context actual, cerquen alternatives de consum, és a dir, als qui volen fer canvis i abraçar iniciatives que posin la vida al centre, amb projectes locals arrelats al territori.

Precisament, una de les novetats d'enguany és un nou espai dedicat al consum responsable, situat a l'entrada de l'espai Elisa Garcia. En aquesta zona hi haurà el projecte Pam a Pam, que aplega alternatives de consum de tot Catalunya. També s'hi podran trobar alternatives d'estalvi i de gestió de banca amb principis ètics i hi haurà la família Opcions, una iniciativa capdavantera a Catalunya que promou el consum conscient i que, juntament amb les seves sòcies, assessoraran els visitants en el salt cap a un consum diferent en els camps de l'energia, amb Som Energia; de les telecomunicacions, amb Som Connexió; de la mobilitat, amb Som Mobilitat; i de les assegurances, amb Arç Cooperativa.

A més, la fira també es compromet amb la cultura i ofereix una vintena de propostes culturals, entre les quals es destaquen els concerts de Say It Loud, amb la presència del duet nord-americà de hip-hop polític Rebel Diaz, i Joan Colomo.

Gina Serret és una de les dissenyadores que participaran en el festival Setfonts. UIB

SETFONTS: EL DISSENY GRÀFIC I LA TIPOGRAFIA S'APODEREN DE PALMA

Festivals Del 23 al 27 d'octubre es faran tallers i jornades professionals a la Universitat de les Illes Balears

REDACCIÓ

La lletra, el disseny i la creativitat que hi giren entorn i el vessant comunicatiu de la tipografia són l'eix central de Setfonts, la Setmana del Disseny i de la Tipografia de Palma. El certamen, que enguany fa tres anys, inclou tallers i conferències destinats a la reflexió, l'anàlisi i la mostra de treballs de professionals de la lletra de primera línia europea.

Dimecres, 23 d'octubre, es va fer un 'Safari tipogràfic' pels carrers de Palma per fixar-se en allò que sovint passa inadvertit, però que és tipogràficament destacat. El 24 i el 25 d'octubre són els dies dels tallers: dijous la dissenyadora Gina Serret n'imparteix un de

cal·ligrafia, i divendres serà el torn del taller 'Workshop Postgrafica', a càrrec de l'estudi Mucho, que vol ensenyar a pensar i percebre el món de manera diferent, amb la finalitat de dissenyar també d'una manera diferent.

El cap de setmana es faran les jornades professionals a la sala d'actes de l'edifici Gaspar Melchor de Jovellanos del campus de la Universitat de les Illes Balears (UIB). Seran dos dies plens de conferències sobre el món de la lletra i la tipografia, en què es compartiran les experiències personals de referents tant en lletra tipogràfica i cal·ligràfica com en *lettering*, lletra tangible i editorial. Entre els ponents hi ha membres dels estudis Mucho i Usted i els dissenyadors Gina Serret, Jordi Embodas, David Torrents i el madrileny Juan José López.

Elena Andrada protagonitza 'El viaje de Marta', de Neus Ballús. [IMDB](#)

NEUS BALLÚS DUU EL SENEGAL A LA GRAN PANTALLA

El debut de ficció de la directora barcelonina Neus Ballús, amb Sergi López i Elena Andrada, acosta el Senegal al públic. Aquesta setmana també s'estrena el documental *Ara Malikian: una vida entre las cuerdas* i el film *Secretos de Estado*, basat en fets reals, amb Keira Knightley i Ralph Fiennes. A més, per als més menuts, arriba la versió cinematogràfica i d'animació de *La familia Addams*.

Staff Only

El viaje de Marta

Direcció: Neus Ballús. Intèrprets: Elena Andrada, Madeleine C. Ndong, Margi Andújar; Sergi López, Diomaye Augustin Ngom, Ian Samsó. Gènere: Drama.

Una família passa les vacances en un complex turístic del Senegal. La filla, adolescent, ha de lluitar contra les desigualtats socials i les diferències culturals per conèixer gent de la seva edat i fer amics.

El silencio de la ciudad blanca

Direcció: Daniel Calparsoro. Intèrprets: Itziar Ituño, Belén Rueda, Aura Garrido; Àlex Monner, Alex Brendemühl, Javier Rey. Gènere: Enjòlit.

Vitòria, 2016. Apareixen els cadàvers de dos joves despullats. L'objectiu d'una parella de policies és d'atrapar l'assassí que atemoreix la població des de fa dues dècades.

Gisaengchung

Parásitos

Direcció: Bong Joon Ho. Intèrprets: Yeo-jeong Jo, So-dam Park, Ji-so Jung, Jeong-eun Lee; Kang-ho Song, Woo-sik Choi, Sun-kyun Lee, Seo-joon Park. Gènere: Comèdia dramàtica.

El fill d'una família precària de Seül aconsegueix una feina com a professor d'anglès en una casa benestant. Les famílies començaran a relacionar-se i se'ls capgiraran les vides.

Official Secrets

Secretos de Estado

Direcció: Gavin Hood. Intèrprets: Keira Knightley, Katherine Kelley, Indira Varma; Matthew Goode, Ralph Fiennes, Conleth Hill, Matt Smith. Gènere: Enjòlit.

2003, abans de la guerra de l'Irac. Una especialista en intel·ligència britànica prova d'aturar una guerra que considera injusta i il·legal. Per a fer-ho lluita contra un govern que l'ha titllada de traïdora i que l'ha situada al centre d'una conspiració política.

Pedro Sánchez ataca la direcció de l'Hospital de Sant Pau perquè no el va voler rebre

La Generalitat aprovarà el pressupost del 2020 la setmana que ve

El govern andorrà paga els avortaments a l'estranger a través de la Seguretat Social

La UGT fa una crida a participar a la manifestació de demà, però CCOO se'n desmarca

S'ha mort Rafael L. Ninyoles, gran referent de la sociolingüística catalana